ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΧΔΩΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

Ἔτος πρῶτον. — Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1879. — Τεῦχος Δέκατον.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ.

. . . . . Πόσον ὡραῖον μᾶς φαίνεται ὅταν κοσμῇ τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας ἡμῶν καὶ πόσον συμπαθεῖ πρὸς τὸ πένθος μας ὅταν μαραίνηται ἐπὶ τῶν τάφων!

Καὶ πῶς νὰ μὴ ἐπισύρῃ τὸ σέβας ἡμῶν τὸ ῥόδον, ὅπερ ἐνδίδει εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας, τὰς ἰδέας, τὰ ὄνειράματα, δέχεται ὅλας τὰς μεταμορφώσεις τοῦ χρώματος καὶ τῶν διαστάσεων χωρὶς νὰ στερῆται τῆς κομψότητος τοῦ σχήματος αὐτοῦ; ὑφίσταται τὰς ἀναριθμήτους ἀλλοιώσεις εἰς ἃς ὑποβάλλει αὐτὸ ὁ ἐραστής αὐτοῦ, καὶ χωρὶς νὰ μένῃ τὸ ῥόδον τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, διατελεῖ πάντοτε τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ μας; Ἡ χάρις τοῦ κάλυκός του μᾶς γοητεύει, ἡ λαμπρότης καὶ δροσερότης τοῦ χρωματισμοῦ του μᾶς μαγεύουσι· καὶ ὅπως μᾶς καταιχμαλωτίσῃ, ἅμα ἀνοίξῃ ἀποπνέει εὐωδίαν ἡδυτάτην. Τούτου ἕνεκα ἐκπληττόμεθα μανθάνοντες ὅτι Μαρία ἡ ἐκ Μεδίκων ἠσθάνθη ἑαυτὴν παθοῦσαν ἐπὶ τῇ θέᾳ ἑνὸς ῥόδου ἐζωγραφημένου. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι ὅλως ἐξαιρετικὸν καὶ μοναδικόν· διότι ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ φυσικῶς τὸ ῥόδον πρὸς τὸ ὁποῖον παθεῖ νὰ συγκρίνηται. Τοὐναντίον δὲ ἡ ὡραία Γαβριέλλα, ἡ εὐνοουμένη Ἑνρίκου τοῦ Δ', ἠγάπα μανιωδῶς τὰ ῥόδα καὶ ὁ ἄπιστος σύζυγος τῆς Μαρίας τῆς ἐκ Μεδίκων ἐξεδικεῖτο δαψιλῶς διὰ τὴν ἀποστροφὴν τῆς βασιλίσσης πρὸς τὰ ῥόδα φροντίζων νὰ καλλιεργῶνται τὰ ὡραιότερα εἴδη αὐτῶν ἐν τῷ κήπῳ τοῦ περιπτέρου τῆς Γαβριέλλης.

Τὸ ῥόδον, ἐπαναλαμβάνω, ἐνδίδει εἰς ὅλας ἡμῶν τὰς ἰδιοτροπίας. Εἶναι εὔκολον νὰ κρίνῃ τις περὶ τούτου ἐκ τῶν χιλιάδων τῶν ποικιλιῶν ὑφ' ἃς παρίστανται τὰ ἀναρίθμητα εἴδη ἅτινα οἱ κηπουροὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ καλλιεργῶσι. Δὲν θὰ νομισθῶ ὑπερβολικὸς ἐκτιμῶν εἰς 13—14,000 τὰς ἐκλεκτὰς ποικιλίας τῶν ῥόδων. Οὕτω δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῶμεν ἂν ἀναβιβάζωσιν εἰς 5,000 τὰς ποικιλίας τῶν ἐν Εὐρώπῃ ῥόδων καὶ ἂν ῥοδομανεῖς τινες τῆς Λουγδουνιανῆς ἐπαρχίας κατέχωσι συλλογὰς 2000 ποικιλιῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ῥοδιῶν τῶν ἀνηκουσῶν μόνον εἰς τοὺς ῥοδοφίλους τοῦ νομοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης ἐξετιμήθη τῷ 1875 εἰς 2 ἑκατομμύρια περίπου, οἱ δὲ ῥοδόφιλοι τοῦ νομοῦ Σηκουάνα καὶ Οὐάζης κατεῖχον ἓν ἑκατομμύριον καὶ ἐπέκεινα. Τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀριθμῶν τούτων κατανοεῖ τις ὅταν παρευρεθῇ εἴς τινα ἔκθεσιν ῥόδων. Κατὰ τὴν εἰδικὴν ἔκθεσιν τῶν ῥόδων τοῦ Brie-Compte-Robert τὴν γενομένην τῷ 1865 ὑπῆρχον 63,500 ῥόδα σταλέντα ὑπὸ τεσσαράκοντα ἐκθετῶν καὶ περιέχοντα 800 περίπου ποικιλίας. Ἔκτοτε δὲ αἱ πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῶν ῥοδιῶν διαθέσεις ηὔξησαν ἐπὶ τοσοῦτον ἐν τῇ Γαλλίᾳ ὥστε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου φέρεται αὐθορμήτως εἰς τὰ θαύματα τῆς *Χαλιμᾶς*.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ ῥόδου εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος. Πιθανῶς ὑπῆρξε τοῦτο ἓν τῶν κοσμημάτων τῆς Ἐδέμ τῶν πρώτων ἡμῶν προγόνων· ἀλλά, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ μυθολογία διδάσκει ἡμᾶς ὅτι τὸ πρῶτον ῥόδον ὅπερ ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς ἀνήγγειλε τὴν γέννησιν τῆς Παλλάδος. Πᾶσα γῆ σχεδὸν εἶναι πατρὶς τοῦ ῥόδου, διότι εὑρίσκεται εἰς τοὺς παγῶνας τῆς Γροιλανδίας καὶ τῆς Καμτσάτκας ὡς καὶ εἰς τὰ ὑψηλὰ ὀροπέδια τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Ἀβυσσινίας. Ἡ Ἀσία κέκτηται ῥόδα ὡς καὶ ἡ Εὐρώπη· ἐνθυμηθῶμεν δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Καυκάσου ἐλάβομεν τὴν *ἑκατοντάφυλλον ῥοδιάν*, ἐκ τῆς Περσίας τὴν *δενδρικὴν ῥοδιάν*, ἐκ τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου τὴν *κιτρίνην ῥοδιὰν* καὶ ἐκ τῆς Δαμασκοῦ τὴν ὁμώνυμον ταύτης ῥοδιὰν κτλ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κυρίως βοτανικῶν εἰδῶν δὲν εἶναι μέγας: 14 εἴδη ἐν Ἀμερικῇ, 39 ἐν Ἀσίᾳ, 3 ἐν Ἀφρικῇ, 1 ἐν Βαρβαρίᾳ καὶ ἐν Μαδέρᾳ, 1 ἐν Αἰγύπτῳ 1 ἐν Ἀβυσσινίᾳ, ἐν τῇ βορείῳ Εὐρώπῃ 6, ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ 10, ἐν τῇ Γαλλίᾳ 19· ἡ Γερμανία εἶναι ἡ ἧττον πλουσία· ἐν τῇ μεσημβρινῇ καὶ τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ θέλουσιν ἀνακαλυφθῆ βεβαίως καὶ ἄλλα εἴδη.

Ἡ Ἑλλὰς ἠγάπησεν ἐμμανῶς τὸν βασιλέα αὐτὸν τῶν ἀνθέων· ἡ Σαπφώ, ὁ Ἀνακρέων καὶ ὁ Ὅμηρος ἔψαλαν αὐτό. Οἱ Ἕλληνες ἀφιέρουν τὸ ῥόδον εἰς τὴν Αὐγήν, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὰς Χάριτας. Ἐστεφανοῦντο διὰ ῥόδων εἰς τὰς ἑορτάς, εἰς τοὺς θριάμβους καὶ τὰ συμπόσια· ἐκόσμουν ῥοδίνοις στεφάνοις τὰ ἀγάλματα τῆς Ἥβης, τῆς

Ἀφροδίτης καὶ τῆς Χλωρίδος. Τὸ ῥόδον ἦτο, ἐν γένει, ἀντικείμενον τῶν χαριεστέρων ἀλληγοριῶν.

Οὐδεμία μνεία τοῦ ῥόδου ἀπηντήθη μέχρι τοῦδε εἰς τὰ ἱερογλυφικά· σοφοί τινες μάλιστα ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ἀπαντᾶται οὐδὲ ἐν τῷ ἑβραϊκῷ κειμένῳ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἐν τούτοις, εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία ἡ αἰωνία σοφία παραβάλλεται πρὸς τοὺς ῥοδῶνας οἵτινες ἐφαίνοντο πλησίον τῆς Ἱεριχοῦς καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς Ἱερουσαλὴμ εἶχον τὸ μέτωπον ἐστεμμένον ῥόδοις κατὰ τὴν τελετὴν τῆς θυσίας.

Ἡ Ῥώμη ἐδανείσθη ἐκ τῆς Ἑλλάδος τὸν πρὸς τὸ ῥόδον ἔρωτα καὶ ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς Λατίνοις συγγραφεῦσιν ὅτι βροχὴ ῥόδων ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν συνδαιτυμόνων. Οὕτω δέσμη ῥόδων ἐρρίφθη εἰς τὸ γεῦμα ὅπερ ἡ Κλεοπάτρα προσήνεγκε τῷ Ἀντωνίῳ. Ὁ Νέρων ἐν μιᾷ μόνῃ τελετῇ κατὰ τὴν Βάγιαν ἐδαπάνησεν εἰς ῥόδα 4 ἑκατομμύρια σεστερτίων (500,000 φρ.). Οἱ νέοι μνηστῆρες ἐφέροντο εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ὑμεναίου ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ῥόδοις κεκοσμημένην· ῥόδα ἔρριπτον ἐπίσης ἐπὶ τῶν τάφων, ὡς τελευταῖον μύρον, ὡς τελευταῖον δεῖγμα σεβασμοῦ πρὸς τὸ πενθούμενον ἀντικείμενον.

Ἡ ἰσλαμητικὴ Ἀνατολὴ ἐκληρονόμησεν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος τὴν πρὸς τὸ ῥόδον ἀγάπην. Οἱ ἀνατολικοὶ ἡγεμόνες ἠρέσκοντο, ἐν τῇ ἡδυπαθείᾳ αὐτῶν, μεθύοντες ἐκ τῆς εὐωδίας τῶν ῥόδων. Ὁ ποιητὴς *Σααδὴ* ἐποίησε τὸν *κῆπον τῶν ἀνθέων*, ἔργον γνωστὸν εἰς τοὺς γλωσσολόγους. Οἱ Ἄραβες δαψιλῶς ἐκαλλιέργουν τὰ ῥόδα ἐν τοῖς κήποις αὐτῶν, καὶ τὰ ἀνάκτορα τῆς Καρδούης, τῆς Ἀλάμβρας, τῆς Βαλεντίας ἔβριθον ῥοδώνων. Οἱ χριστιανοὶ ἔδωκαν εἰς τὴν Θεομήτορα τὸ συμβολικὸν ὄνομα τοῦ *ῥόδου τοῦ μυστικοῦ*.

Ἀφίνοντες δὲ τὴν ἀρχαιότητα, καθ' ἣν ὑπὸ τὴν γραφίδα τῶν ποιητῶν συχνότατα ἀπαντᾶται τὸ ῥόδον, ἐν ταῖς παραδόσεσιν, ὑπὸ τὸ κάλυμμα χαριεσσῶν ἀλληγοριῶν, ἃς ἴδωμεν ὁποίου θαυμασμοῦ ἔτυχε παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἐξ αὐτοῦ θέλομεν ἐννοήσει πόσον ἐθνικόν, πόσον ἀληθῶς γαλλικὸν εἶναι τὸ ῥόδον.

Κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Φράγκων ἐν Γαλατίᾳ τὸ ῥόδον ἐκαλλιεργεῖτο ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ· διότι, ἐὰν πιστεύσωμεν τὰ χρονικὰ Γρηγορίου τοῦ ἐκ Τοὺρ, ἡ βασιλεία τοῦ Χιλπερίκου τοῦ Α' εἶδε πρόωρον βλάστησιν τῶν ῥόδων τῷ 584. Εἶναι πρόδηλον ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν ἐγίνωσκον τότε ὀλίγας ποικιλίας ῥόδων, ἐπειδὴ ἐθαύμαζον τὰ ῥόδα τῶν ἀγροτικῶν φρακτῶν καὶ τῶν θαμνώνων. Τὸ λεγόμενον *ῥόδον τῶν κυνῶν* ἔχαιρε τότε μεγάλην φήμην ἕνεκα τῶν ἀποδιδομένων αὐτῷ ἰδιοτήτων τῆς θεραπεύσεως τῆς λύσσης. Ἐπὶ τῆς φεουδαλικῆς δυναστείας, ἡ τιμαριοῦχος δέσποινα ἀποσυρομένη εἰς τὴν ἔπαυλιν αὐτῆς, ἐστερημένη συνήθως τῆς παρουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅστις ἠσχολεῖτο εἰς τὸν πόλεμον, ἔστρεφε τὰς τρυφερότητας αὐτῆς εἰς τὰ ἄνθη, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀρχοντικοῦ κήπου ἔλαβε σπουδαίαν ἐπέκτασιν. Τὰ ῥόδα, φυσικῶς, ἐπολιτογραφήθησαν ἐν αὐτῷ ἐκ τῶν πρώτων, κατέστησαν ἥττον σπάνια καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγένοντο ἀντικείμενον ἐμπορίου ἀρκετὰ σημαντικοῦ ἔν τισι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας, ὡς ἐν Βρίῃ καὶ ἐν Νορμανδίᾳ. Ἰδίως δὲ τὸ ἐμπόριον τῶν ῥόδων ἀπέβλεπεν εἰς τὴν κατασκευὴν ῥοδονέρου. Οὕτως ὁ τιμαριοῦχος ἐπέβαλλεν εἰς τὸν ὑποτελῆ αὐτοῦ ἀριθμόν τινα ῥοδώνων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ὁ φόρος οὗτος κατέστη τοσοῦτον γενικὸς εἴς τινα ἐποχήν, ὥστε τὸ γεγονὸς τοῦ προσφέρειν ῥόδα ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ σύμβολον τῆς ὀφειλομένης εἰσφορᾶς τοῦ ὑποτελοῦς. Οὕτω βλέπομεν τοὺς δοῦκας καὶ τοὺς ὁμοτίμους τῆς Γαλλίας ὑποχρεουμένους νὰ δίδωσι τρὶς τοῦ ἔτους εἰς τὸ δικαστικὸν βουλευτήριον τῶν Παρισίων (Parlement) ἓξ οὗ ἐξηρτῶντο, ὅ,τι ὠνόμαζον τότε *ὅμιλον ῥόδων*. Ἡ ὑποταγὴ αὕτη διαιωνίσθη ἐπὶ μακρὸν χρόνον μέχρι τοῦ ιζ' αἰῶνος. Ὁ Ἑρρίκος Δ', ὅτε ἀκόμη ἦτο βασιλικὸς πρίγκηψ, δὲν ἐξηρεῖτο τῆς ὀφειλῆς ταύτης. Ἄρχοντες καὶ ὑπάλληλοι τοῦ δικαστικοῦ βουλευτηρίου ὑφ'οἱονδήποτε τίτλον, ἐλάμβανον ῥόδα, καὶ συχνάκις αἱ αἴθουσαι τούτων ἔβριθον ἐξ αὐτῶν. Τὸ τιμαριωτικὸν τοῦτο δικαίωμα ὑπεστήριζε τὴν εἰσαγωγὴν νέων εἰδῶν. Οὕτως ὁ Τιβὼ, κόμης τῆς Καμπανίας καὶ τῆς Βρίας, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς σταυροφορίας εἰσήγαγε τὸ *Δαμασκηνὸν ῥόδον*, οὗτινος ἡ καλλιέργεια ἰδιαζόντως ἀνεπτύχθη πέριξ τῆς Προβιγκίας, ἐξ οὗ καὶ τὸ λεγόμενον *Προβιγκιανὸν ῥόδον*.

Ἀναμνησθῶμεν δ' ἔτι ὅτι κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὸ ῥόδον ἐχρησίμευεν εἰς τὴν στέψιν τῆς ἀρετῆς καὶ ὅτι εἷς ἐπίσκοπος τοῦ Νουαγιὼν, ὁ ἅγιος Βενάρδος, ἐφαντάσθη κατὰ τὸν ις' αἰῶνα τὴν χαρίεσσαν τελετὴν τῆς στέψεως τῶν ῥοδιῶν, διατηρουμένην ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις τῆς Γαλλίας.

Οἱ Πάπαι παρεδέχθησαν βραδύτερον τὸ ἔθιμον τοῦτο τροποποιοῦντες αὐτό. Ὁ ἄκρος ποντίφηξ εὐλογεῖ χρυσοῦν ῥόδον τὴν ἡμέραν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς καὶ προσφέρει αὐτὸ εἰς τὸν ἡγεμόνα ἢ τὴν ἡγεμονίδα, ἥτις προσήνεγκε μείζονας ὑπηρεσίας τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τῷ 1160 ὁ Λουδοβίκος ς' ὁ Νεώτερος, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἔλαβε τὸ πρῶτον χρυσοῦν ῥόδον.

Ἀνευρίσκομεν ἀκόμη τὸ ῥόδον χρησιμεῦον ὡς βραβεῖον ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς τῆς Ἀκαδημίας τῆς ἱδρυθείσης ἐν Τουλούζῃ, ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ἄνθινα Παίγνια*, ὑπὸ τῆς Κλημεντίνης Ἰσαύρου τῷ 1491. Ῥόδα ἐκ διαφόρων μετάλλων χρησιμεύουσιν ὡς ἀμοιβὴ τῶν διαφόρων ἔργων ἅτινα κρίνονται ἄξια αὐτῆς.

Ἡ καλλιέργεια τῶν ῥόδων ἐπεκτείνεται σήμερον συντόνως εἰς τοὺς νομοὺς Σηκουάνα καὶ Οὐάζης, Σηκουάνα καὶ Μάρνης, καὶ Σηκουάνα. Πέριξ τοῦ Brie-CompteRobert ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν ῥοδόφιλοι οἰκοῦντες εἰς δέκα τρεῖς τῶν κύκλω δήμων ἀσχολοῦνται περὶ τὸ κηπουρικὸν τοῦτο ἐμπόριον. Αἱ τοποθεσίαι αὗται καθίστανται ἀποθήκη ἐξ ἧς προμηθεύονται οἱ ξένοι ἔκ τε τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ῥωσσίας.

Ἐννοεῖ τις εὐκόλως διὰ τί γίνονται εἰδικαὶ ἐκθέσεις τῶν ῥόδων ἀναλογιζόμενος ὅτι εἰς μόνους τοὺς δήμους, ὧν ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω, καλλιεργοῦνται ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια ῥοδιῶν. Τὸ ῥόδον εἶναι τὸ ἐκλεκτότερον ἄνθος τῶν κήπων μας, καὶ εἰς κῆπος ἄνευ ῥόδων ὁμοιάζει πρὸς αἴθουσαν ἄνευ κυριῶν.

Τὸ ῥόδον πρὸς τούτοις καλλιεργεῖται ἔν τισι χώραις ὅπως παρέχῃ μυρεψικὰς ὕλας.

Θὰ ἐπεξετεινόμεθα πέραν τοῦ δέοντος ἐὰν ἀπηριθμοῦμεν τὰ γένη καὶ τὰ εἴδη τῶν ῥοδιῶν τῶν ἀναφερομένων ἐν τοῖς διαφόροις καταλόγοις, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ κατ' ἔτος προστίθενται νέα καὶ ὅσῳ μία ἑκατοστὺς καλῶν εἰδῶν ἤθελεν ἀρκέσει διὰ τὸν κῆπον ἑνὸς ἐραστοῦ τῶν ῥόδων.

Ἀναπολήσωμεν τελευτῶντες τὴν καταγωγὴν τοῦ *ῥόδου τείου* ἢ *Ἰνδικοῦ*, ὅπερ ἐν τούτοις ἐκομίσθη ἐκ Κίνας. Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Παρετηρήθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1793 παρά τινι Ἄγγλῳ ῥοδοφίλῳ ὀνομαζομένῳ Πάρσονς. Διάφοροι περιηγηταὶ εἰσήγαγον αὐτὸ ἐκ νέου, ὁ Ἐβὰν τῷ 1804, ὁ σὶρ Οὔμ τῷ 1809.

Ἡ πρώτη *Βεγγαλικὴ ῥοδιὰ* φαίνεται εἰσαχθεῖσα εἰς Ἀγγλίαν τῷ 1771. Ἐκ νέου δὲ εἰσήχθη τῷ 1780 ὑπὸ τοῦ Κέρ, ὅστις ἐκόμισεν αὐτὴν ἐκ Κανταῶνος, καὶ ὁ Ἄγγλος Στάτερ ταὐτοχρόνως εἰσήγαγε δεύτερον εἶδος αὐτῆς ἐκ τῆς ἰδίας πόλεως. Ἡ *ῥοδιὰ τῆς νήσου τῶν Γουρδόνων* εἰσήχθη εἰς Γαλλίαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος.

* * *

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Η ΣΙΒΗΡΙΑΝΗ ΝΕΑΝΙΣ.

Μετάφρασις Δ. Γ. Μοστράτου.

Συνέχεια· ἴδε σελ. 195.

Ὁ χειμὼν ἐγίνετο ἔτι μᾶλλον δριμύς, ἡ χιὼν εἶχε πέσει τόσον ἄρθονος, ὥστε αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἄβατοι τοῖς ὁδοιπόροις. Ἡ Πρασκοβία περὶ τὰς ὀκτὼ ἡμέρας διέτριψεν ἔν τινι κώμῃ καὶ ἤδη θαρραλέα παρεσκευάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ πεζῇ τὴν πορείαν αὐτῆς, ἀφοῦ ἱκανῶς ὑπὸ τῶν ἐφολκίων κατεπατήθη ἡ χιών. Ἀλλ' ὅμως οἱ ξενώσαντες αὐτὴν χωρικοὶ τὴν μετέπεισαν, καταδείζαντες εἰς ὁποῖον κίνδυνον ἤθελεν ἐμβάλει ἑαυτήν, ἂν ἔμελλεν ἀμέσως τότε νὰ ὁδοιπορήσῃ.

Καὶ ὄντως, καθ' ὃν τρόπον ὡδοιπόρει ἡ νεᾶνις ἡμῶν, οὐδ' οἱ ῥωμαλεώτεροι τῶν ἀνθρώπων δύνανται νὰ προχωρήσωσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχήν· ὁ ὄλεθρος αὐτῶν εἶνε ἀναπόφευκτος, διότι ἀποπλανῶνται ἐν ταῖς πεπηγυίαις ἐκείναις ἐρήμοις, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄνεμοι βιαίως σαροῦσι τὴν χιόνα καὶ ἐξαφανίζουσι τὰς ὁδούς.

Κατ' εὐτυχίαν τῆς Πρασκοβίας, ἔφθασεν εἰς τὴν κώμην ἐκείνην συνοδεία ἑλκήθρων, κομιζόντων τροφὰς εἰς Αἰκατερινούπολιν, διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν Χριστουγέννων. Οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἑλκήθρων ἀνεβίβασαν τὴν νέαν ἐπί τινος αὐτῶν.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλας τὰς πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ἡ Πρασκοβία μὴ ἔχουσα ἐνδύματα, ἁρμόδια πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, πάνυ δυσχερῶς ἀντεῖχεν εἰς τὸ δριμὺ ἐκεῖνο ψῦχος, περικαλυπτομένη διὰ τῶν ἐπισκεπουσῶν τὰ πράγματα ψιάθων.

Τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τὸ ψῦχος κατήντησε τόσον παγετῶδες, ὥστε, καθ' ἣν στιγμὴν ἔστη ἡ συνοδεία, δὲν κατώρθωσε νὰ καταβῇ τοῦ ἑφολκίου ἡ τρέμουσα καὶ νεναρκωμένη νέα.

Τότε μετήγαγαν αὐτὴν εἰς τὸ kharstma [1], πανδοχεῖον, ἀπέχον πάσης ἀνθρωπίνης διαμονῆς, ἐπέκεινα τῶν τριάκοντα βερστίων. Αὐτοῦ ἦν ὁ σταθμὸς τῶν ἐφίππων ταχυδρόμων.

Οἱ χωρικοὶ παρετήρησαν ὅτι εἶχε πεπηγυῖαν τὴν ἑτέραν τῶν παρειῶν, ἣν καὶ ἐπέτριψαν διὰ χιόνος. Ἀλλ' εἰ καὶ διαφερόντως περιεποιήθησαν τὴν νέαν, οὐχ ἧττον οὐδαμῶς ἐπείσθησαν νὰ ὁδηγήσωσιν αὐτὴν προσωτέρω, εἰπόντες αὐτῇ ὅτι εἰς μέγιστον ἐνεβάλλετο κίνδυνον, ὁδοιποροῦσα ἄνευ διφθέρας, ἐν μέσῳ δριμυτάτου ψύχους, ὅπερ ἀναμφιβόλως ἔμελλεν ἔτι μᾶλλον ν' αὐξηθῇ.

Τότε ἤρξατο ἡ νεᾶνις θρηνοῦσα πικρῶς, διότι προὔβλεπεν ὅτι δὲν ἔμελλε πλέον νὰ τύχῃ καὶ ἄλλης εὐκαιρίας, τοσοῦτον εὐνοϊκῆς, οὐδ' ἄλλων ἀνθρώπων, τοσοῦτον ἀγαθῶν, ὥστε νὰ ὁδηγήσωσιν αὐτήν. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ αὐτοὶ οἱ τοῦ kharstma κύριοι δὲν ἐφαίνοντο πρόθυμοι νὰ ξενίσωσιν αὐτήν, θέλοντες ἐπιμόνως ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τῶν ἀγαγόντων αὐτὴν ἐκεῖσε.

Οὕτως ἀμηχανοῦσα ἐν τῇ διαψεύσει ἧς εἶχεν

---

1 Τὰ kharstma εἶνε μεγάλα παραπήγματα ἢ ἐπιστεγάσματα, ὑφ' ἃ καταλύουσιν οἱ περιηγηταί. Τοιαῦτα εἶνε τὰ caravansérails τῆς Ἀνατολῆς καὶ αἱ ventas τῆς Ἱσπανίας. Ἐκτὸς τῆς στέγης, μόνον ὅ,τι κομίζεις τοῦτο καὶ εὑρίσκεις ὑπ' ἐκεῖνα τὰ παραπήγματα.

ἐλπίδος ὅτι ἤθελε πορευθῆ ἀσφαλῶς μέχρις Αἰκατερινουπόλεως, ἐτράπη πρός τινα γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔρμαιον βαθυτάτης θλίψεως.

Ἡ κατάστασις αὐτῆς συνεκίνησε τῶν ὁδηγῶν τὴν καρδίαν, ὧν ἕκαστος κατέβαλεν ἔρανον πρὸς ἀγορὰν διφθέρας προβάτου, τιμωμένης ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ πέντε μόνον ρουβλίων· ἀλλ' ὅμως, κατὰ δυστυχίαν, οὐδεμία ἔτυχε πωλουμένη, οὐδεὶς δὲ τῶν κατοίκων τῆς μεμονωμένης ἐκείνης πόλεως ἠθέλησε νὰ προσενέγκῃ τὴν ἑαυτοῦ, δυσκόλου οὔσης τῆς ἀντικαταστάσεως.

Οἱ χωρικοὶ προσήνεγκον καὶ ἑπτὰ ρούβλια πρός τινα τοῦ ξενοδοχείου κόρην, ἀρνηθεῖσαν καὶ αὐτήν. Τοιαύτη ἀπέβη ἡ δεινὴ τῶν πραγμάτων κατάστασις, ὅτε τις τῶν νεωτάτων τὴν ἡλικίαν ὁδηγῶν προὔτεινεν αἴφνης μοναδικώτατον τρόπον, καθ' ὃν ἡ Πρασκοβία ἐπωφελήθη τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν προαίρεσιν.

—Ἂς δανείζωμεν, εἶπεν, εἰς αὐτὴν μὲ τὴν σειράν ὁ καθεὶς τὴν διφθέραν του, ἢ μᾶλλον ἂς λάβῃ διὰ παντὸς τὴν ἰδικήν μου καὶ ἡμεῖς ἂς ἀλλάσσωμεν εἰς κάθε βέρστιον.

Πάντες προθύμως πρὸς ταῦτα συγκατένευσαν, πάραυτα δ' ὑπελογίσαντο τήν τε ἀπόστασιν καὶ τὸ ποσάκις αἱ διφθέραι ἔμελλον ν' ἀνταλλαχθῶσιν.

Οἱ Ῥῶσσοι χωρικοὶ πάντοτε ὑπολογίζονται καὶ δυσκόλως ἀπατῶνται.

Ἡ ὁδοιπόρος ἐπεβιβάσθη εἰς ἐφόλκιον, ἀσφαλῶς τῇ διφθέρᾳ περικαλυφθεῖσα, ὁ δ' αὐτὴν παραχωρήσας νεανίας ἐκαλύφθη δι' ἧς τέως χρῆσιν ἐποιήσατο ἡ κόρη ψιάθου. Οὗτος ὁ νέος ἔκαμψε τοὺς πόδας, ἐκαθέσθη, ἤρξατο ᾄδων μεγαλοφώνως καὶ πρῶτος ἤλασε τοὺς ἵππους.

Ἡ τῶν διφθερῶν μεταλλαγὴ ἐγένετο ἀκριβῶς κατὰ πάντα πάσσαλον βερστίου καὶ ἡ συνοδεία ἀφίκετο ταχύτατά τε καὶ αἰσιώτατα εἰς Αἰκατερινούπολιν.

Καθ' ὅλην τὴν πορείαν, ἀδιακόπως ἐδέετο τοῦ Θεοῦ ἡ νεᾶνις, ἵνα μή τι κακὸν πάθῃ ἡ τῶν ὁδηγῶν αὐτῆς ὑγιεία, ἕνεκα τῆς ἀγαθοεργίας αὐτῶν.

Ἡ Πρασκοβία ἀφικομένη εἰς Αἰκατερινούπολιν κατῴκησε τὸ αὐτὸ καὶ οἱ ὁδηγοὶ ξενοδοχεῖον, οὗ ἡ κυρία, μαθοῦσα παρ'αὐτῶν τινὰ τῶν τῇ νεάνιδι συμβεβηκότων καὶ ἐκ τῆς ἀφηγήσεως συμπεράνασα ὅτι ἔστερεῖτο χρημάτων, πάραυτα ἀπηρίθμησε πρὸς αὐτὴν ὅσους ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ὑπελήπτοντο ὡς γενναιοτάτους, ἅμα δὲ καὶ συνεβούλευσεν αὐτῇ ν' ἀποταθῇ πρὸς αὐτούς, ἵνα τύχῃ προστασίας καὶ τῆς πρὸς τὴν μέλλουσαν αὐτῆς ἐκτενῆ πορείαν ἀναγκαίας βοηθείας.

Πρὸ πάντων ὑπερεπῄνεσε τὴν κυρίαν Μιλέν, τὰ μάλιστα φιλόφρονα, εὐεργετικὴν τοῖς πτωχοῖς καὶ ὀνομαστὴν ἐπ' ἀγαθότητι καρδίας.

Οἱ τοῦ ξενοδοχείου ὑπάλληλοι ἐβεβαίωσαν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τῆς ξενοδόχου. Ἀλλ' ἡ ὁδοιπόρος, καὶ ἂν μὴ κατενόει τὸν σκοπὸν τῆς γυναικός, πάντως ἤθελεν ἀναγκασθῆ νὰ ζητήσῃ ἑτέραν τινὰ κατοικίαν.

Ὁ ξενὼν ἐκεῖνος ἦν ἐκ τῶν ῥωσσιστὶ καλουμένων postoïaleroï dvor (οἴκων ἀναπαύσεως)[1].

Οἱ τοιοῦτοι ξενῶνες συνήθως ἔχουσιν εὐρὺ παράπηγμα δι' ἵππους, οὗ σκέπη εἶνε μόνη ἡ στέγη· ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ παραπήγματος ὑπάρχει ἓν μόνον θερμὸν διαμέρισμα, κατέχον τὸ τέταρτον μέρος ἐκείνου, ἐν ᾧ οἱ ὁδοιπόροι ἐγκαθίστανται ὅπως ἐμποροῦσι. Τὸ ἔδαφος αὐτοῦ γίνεται κλίνη τῶν μὴ δυναμένων νὰ κατακλιθῶσιν ἐπὶ τῆς θερμάστρας.

Τῇ ἐπαύριον ἡ νεᾶνις ἐξῆλθεν ἐνώρως, σκοποῦσα νὰ πορευθῇ πρὸς τὴν κυρίαν Μιλέν· ἀλλ' ὡς ἐσυνήθιζε, πρῶτον ἐπορεύθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔνθα ἦσαν συνηγμένοι τόσοι ἄνθρωποι, ὅσους οὐδεπώποτε εἶχεν εἰδεῖ ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἦτον ἡμέρα κυριακή.

Αἱ θερμαὶ αὐτῆς εὐχαὶ καὶ δεήσεις τόσον εἵλκυσαν τὰ βλέμματα πάντων, ὅσον ὁ τε σάκκος καὶ ὁ ἱματισμός της· ἅπαντες κατενόησαν ὅτι ἦν ξένη τις ὁδοιπόρος.

Ἐξελθοῦσαν τῆς ἐκκλησίας, κυρία τις ἠρώτησεν αὐτὴν τίς ἦτον. Ἡ Πρασκοβία ἀπεκρίνατο διὰ βραχέων καὶ σπεύδουσα ν' ἀπέλθῃ, εἶπεν αὐτῇ ὅτι ἐσκόπει νὰ πορευθῇ, πρὸς ζήτησιν φιλοξενίας, παρὰ τῇ κυρίᾳ Μιλέν, ἧς τὴν φιλανθρωπίαν ἤκουσε παρὰ πάντων ἐξυμνουμένην.

Ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἡμῶν ἐλάλει πρὸς αὐτὴν τὴν κυρίαν Μιλέν, ἥτις ἤδη ἤκουσεν ἑαυτὴν ἐγκωμιαζομένην, διὰ τρόπου μηδεμίαν ὑπόνοιαν κολακείας ἐμποιοῦντος. Ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γυνή, πρὶν ἢ γνωρίσῃ ἑαυτὴν πρὸς τὴν ὁδοιπόρον, κσμένισε πρὸς στιγμὴν βλέπουσα τὴν ἀμηχανίαν τῆς κόρης.

—Ἡ τόσον ἐπαινουμένη κυρία Μιλέν, εἶπε πρὸς αὐτήν, δὲν εἶνε τόσον εὐεργετικὴ ὅσον φαντάζεσαι. Ἂν θέλῃς νὰ μὲ πιστεύσῃς καὶ νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, θὰ σοὶ παραχωρήσω οἴκημα πολλῷ καλλιώτερον.

Ἡ Πρασκοβία, ἐξ ὅσων ἀγαθῶν συστάσεων ἤκουσεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ περὶ τῆς κυρίας Μιλέν, διετέθη δυσμενῶς πρὸς τὴν νέαν φίλην, ᾗ καὶ ἠκολούθησε μὴ τολμῶσα μήτε ν' ἀρνηθῇ, μήτε ν'ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν αὐτῆς.

— Ἔπειτα, ἄκουσον, εἶπεν αὐτῇ ἡ κυρία Μιλέν, βλέπουσα βραδύνουσαν τὴν Πρασκοβίαν· ἂν νομίζῃς καλὸν νὰ πορευθῇς εἰς τῆς κυρίας ταύτης, ἰδοὺ πολὺ πλησίον ὁ οἰκός της. Εἰςέλθωμεν καὶ

[1] Τὸ postoialeroi dvor εἶνε προσωνυμία τῶν ἐν τοῖς οἰκουμένοις τόποις ξενοδοχείων, ἅτινα, ὄντα μεμονωμένα παρὰ τὰς μεγάλας ὁδούς, καλοῦνται, ἐπὶ τὸ μετριώτερον, khersima.

θὰ ἴδῃς πῶς θὰ σὲ δεχθῶσιν· ἀλλ' ὑποσχέθητί μοι ὅτι, ἂν δὲν σὲ κρατήσωσι, θὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ.

Ἡ Πρασκοβία εἰςῆλθε, μηδὲν ἀποκριναμένη.

Ἀποτείνασα τὸν λόγον ταῖς ἔνδον γυναιξίν, ἠρώτησεν αὐτὰς ἂν ἡ δέσποινα ἦτον οἴκοι. Αἱ γυναῖκες, ἐκπλαγεῖσαι ἐπὶ τῇ ἐνώπιον αὐτῆς τῆς κυρίας αὐτῶν ἐρωτήσει τῆς κόρης, οὐδὲν ἀπεκρίναντο.

— Δύναμαι νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Μιλέν; ἐπηρώτησεν ἡ ὁδοιπόρος.

— Ἀλλ' ἰδοὺ αὐτή, εἶπεν ἐν τέλει μία τῶν γυναικῶν.

Τότε στραφεῖσα ἡ Πρασκοβία, εἶδε τὴν κυρίαν Μιλέν, σπεύδουσαν νὰ ἐνστερνισθῇ αὐτήν.

— Ὦ! ἐγνώριζον ἤδη ὅτι ἡ κυρία Μιλὲν δὲν εἶνε κακὴ γυνή! εἶπεν αὐτῇ ἡ νεᾶνις, καταφιλοῦσα τὰς χεῖρας αὐτῆς.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἐπεισόδιον τὰ μάλιστα ἤρεσε τῇ εὐεργέτιδι τῆς Πρασκοβίας.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ μετεπέμψατο τὴν ἴσα αὐτῇ ἀγαθὴν καὶ φιλελεήμονα φίλην αὐτῆς κυρίαν Γ . . . , ᾗ καὶ ἐγνώρισε τὴν νεαρὰν ὁδοιπόρον καὶ μεθ' ἧς ἠθέλησε νὰ συσκεφθῇ πῶς νὰ φανῶσι χρήσιμοι τῇ νεάνιδι.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Πρασκοβία, ἐξοικειωθεῖσα ἤδη πρὸς τὰς νέας αὐτῆς προστάτιδας, ἀφηγήσατο αὐταῖς ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ τὰ τῶν γονέων αὐτῆς δεινά, οὐδ' ἀπέκρυψε τὸν ὁποῖον εἶχεν ἔκτακτον σκοπὸν νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν, πρὸς ἐκλιπάρησιν χάριτος ὑπὲρ τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Ἡ κυρία Μιλὲν δὲν ἤλπισε καὶ πολὺ ὅτι ἡ κόρη ἔμελλε νὰ τύχῃ τοῦ ποθουμένου. Ἐν τούτοις δὲν ἀνέλαβε νὰ τὴν μεταπείσῃ, ἀποφασίσασα μετὰ τῆς φίλης αὐτῆς, νὰ φιλοξενήσωσι τὴν νεάνιδα μέχρι τοῦ ἐπιόντος ἔαρος.

Τὸ ψῦχος εἶχε καταντήσει ὑπερβαλλόντως δριμύ, ἡ δ' ὁδοιπόρος κατενόει καὶ αὐτὴ ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ αἱ κυρίαι ἐκεῖναι, θέλουσαι νὰ κρατήσωσιν αὐτὴν παρ' ἑαυταῖς, οὐδαμῶς αὐτῇ ἀνεκοινώσαντο ὅ,τι ἠδύναντο ποιῆσαι καὶ ὅπερ ἔπειτα πράγματι ἐποίησαν πρὸς ἀντίληψιν αὐτῆς.

Ἡ Πρασκοβία ᾐσθάνετο ἑαυτὴν λίαν εὐτυχῆ παρὰ ταῖς δύο φίλαις, αἱ δὲ περιποιήσεις καὶ τὸ εὐγενὲς πρὸς αὐτὴν θάρρος τῶν διαπρεπῶν ἐκείνων γυναικῶν εἶχον ὅλως πρωτοφανῆ διὰ τὴν κόρην θέλγητρα. Ὅθεν, καὶ ἐν τῷ μετέπειτα χρόνῳ, οὐδέποτε διέφυγον τὴν μνήμην αὐτῆς αἱ τριςόλβιαι ἡμέραι τῆς μετ' ἐκείνων συμβιώσεως. Ὁσάκις δ' ἀφηγεῖτο τὰ κατὰ ταύτην τὴν περίοδον τοῦ βίου αὐτῆς, δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἔβρεχον τὰ ὄμματά της, προφερούσης τὸ περιπόθητον ὄνομα τῆς κυρίας Μιλέν.

Ἐν τούτοις ἡ ὑγιεία αὐτῆς δὲν εἶχε καλῶς· σφοδρὸς κατάρρους εἶχε κυριεύσει αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐν τῷ δάσει ψυχρώδους νυκτός· τὸν κατάρρουν ἐκεῖνον ἔτι μᾶλλον εἶχεν ἐπαυξήσει τὸ ἐπισκῆψαν μέγα ψῦχος.

Διό, ἐνόσῳ διέτριβεν ἐν Αἰκατερινουπόλει, ἐμερίμνησε καὶ πρὸς ἀνάρρωσιν αὐτῆς ἐντελῆ καὶ πρὸ πάντων πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τε γραφῆς καὶ τῆς ἀναγνώσεως.

Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἐπεισόδιον τοῦ βίου αὐτῆς ἤθελε γεννήσει κακὴν ὑπόληψιν περὶ τῶν γονέων τῆς κόρης, ὡς ὅλως ἀμελησάντων τῆς ἀνατροφῆς τοῦ μονογενοῦς αὐτῶν τέκνου, ἂν αὐτοί, νομίζοντες ἴσως αἰωνίαν τὴν ὑπερορίαν ἐκείνην, μὴ ὑπελάμβανον ἀνωφελῆ, ναὶ μὴν καὶ κινδυνώδη πᾶσαν τῆς θυγατρὸς αὐτῶν διάπλασιν, προορισθείσης, ὡς ἐφαίνετο, νὰ ζήσῃ ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς κοινωνίας στρώμασιν.

Ἐν τοσούτῳ, ἥ τε ψηλαφητὴ ἀμάθεια καὶ ἡ παντελὴς ἐκείνη ἀδιαφορία, εἰς ἣν τέως εἶχε παραδοθῆ ὁ βίος αὐτῆς, ἔτι μᾶλλον ἔκτακτον ἀναδεικνύουσι τὴν γενναιοψυχίαν αὐτῆς. Ἀλλ' ὅπως κἂν συνέβη, ἡ νεᾶνις, ἀσχολουμένη ἐν Σιβηρίᾳ περὶ τὰ οἰκιακά, εἶχε παντελῶς λησμονήσει τὴν κατὰ τὴν νηπιότητά της διδαχθεῖσαν αὐτῇ ὀλίγην ἀνάγνωσιν. Ὅθεν ἤρξατο ἤδη μελετῶσα διὰ τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτὴν καρτερικοῦ ζήλου, μετά τινας δὲ μῆνας κατώρθωσε νὰ ἐννοῇ τὸ ὑπὸ τῶν προστατίδων χορηγηθὲν αὐτῇ προςευχητήριον. Πολλάκις μετὰ κόπου καὶ δυσκολίας ἐκώλυον αὐτὴν τοῦ ἀναγινώσκειν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο.

Τοσαύτης ἀπήλαυεν ἡδονῆς, εὑρίσκουσα ἐν ταῖς εὐχαῖς ἐκείναις τὰ ἔμφυτα τῆς καρδίας αὐτῆς αἰσθήματα, ἀνεπτυγμένα καὶ ἐκπεφρασμένα σαφῶς καὶ κατανυκτικῶς, ὥςτε ἔτι ζωηρότερον ἐπόθει τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην.

— Πόσον, ἔλεγεν, εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς κοινωνίας· πόσον ἄραγε προθύμως δέονται τοῦ Θεοῦ, γνωρίζοντες σαφῶς τὰ τῆς θρησκείας αὐτῶν, ἔχοντες τόσους τρόπους πρὸς ἔκφρασιν τῆς εὐσεβείας των καὶ τόσας ἀφορμὰς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν θείαν πρόνοιαν ἀνθ' ὅσων ἀνταπέδωκεν αὐτοῖς!

Πρὸς ταύτας τὰς σκέψεις τῆς κόρης ὑπεμειδία μὲν ἡ κυρία Μιλέν, ἐφρόνει ὅμως ὅτι πάντα ἦσαν δυνατὰ τῇ ἀνυποκρίτῳ ἐκείνῃ εὐσεβείᾳ, ταῖς θερμοτάταις ἐκείναις εὐχαῖς. Αὕτη δὲ ἡ ἰδέα εἴπερ τι καὶ ἄλλο παρεκίνησεν ἀμφοτέρας τὰς φιλελεήμονας γυναῖκας ὅτι ἔδει νὰ βοηθήσωσι τῇ νεάνιδι ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῆς καὶ νὰ παραδῶσιν αὐτὴν τῇ θείᾳ προνοίᾳ, ὑφ' ἧς τόσον ἀναφανδὸν ἐπροστατεύετο.

Ἡ τε κυρία Μιλὲν καὶ ἡ φίλη αὐτῆς πάντα λίθον εἶχον τέως κινήσει, ἵνα μεταπείσωσιν αὐτήν, καὶ παρ' ἑαυταῖς κρατήσωσιν, προςενεγκοῦσαι αὐτῇ ὠφελιμωτάτας προφορὰς· ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κλονήσῃ τὴν κόρην. Τοὐναντίον μάλιστα ἡ

Πρασκοβία, δυσανασχετοῦσα ἐπὶ τῇ ἐν Αἰκατερινουπόλει εὐζωΐᾳ καὶ εὐημερίᾳ αὐτῆς, ᾐτιᾶτο αὐτὴ ἑαυτὴν καὶ ἔλεγε·

— Τί κάμνει τώρα ὁ πατήρ μου, ὁλόμονος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν ᾧ ἡ κόρη του λησμονεῖ καὶ μένει ἐνταῦθα, ἐν μέσῳ πάσης ἡδονῆς;

Ταύτην δὲ τὴν ἐρώτησιν ἀδιαλείπτως πρὸς ἑαυτὴν ἐπανελάμβανε.

Ὅθεν αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι ἀπεφάσισαν νὰ παράσχωσιν αὐτῇ τοὺς πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς πορείας της ἀναγκαίους πόρους.

Ἐπανελθόντος τοῦ ἔαρος, ἡ κυρία Μιλέν, παρασκευάτασα πάντα τὰ τῇ Πρασκοβίᾳ ἀναγκαῖα ἐρόδια, ἐμίσθωσε θέσιν ἐπὶ μετακομιστικοῦ πλοιαρίου καὶ ἐνεπιστεύθη αὐτὴν ἀνθρώπῳ, μεταβαίνοντι εἰς Nijeni χάριν ἐμπορίας καὶ πολλὴν γνῶσιν καὶ πεῖραν ἔχοντι τοῦ ἐπιπόνου ἐκείνου πλοῦ.

Πρὶν ἢ ὑπερβῶσι τὰ Οὐράλια ὄρη, τὰ τὴν Αἰκατερινούπολιν ἀπὸ τοῦ Nijeni χωρίζοντα, διαπλέουσι τὰ ἀπ' αὐτῶν τούτων τῶν ὀρέων πηγάζοντα ποτάμια. Ὁ δρόμος τῶν ποταμίων ἐκείνων διευθύνεται πρὸς βορράν.

Ὁ πλοῦς παρατείνεται μέχρι Τοβόλης, κἀκεῖθεν προσεγγίζουσι πρὸς τὴν ἄνοδον τῶν ὀρέων. Τούτων ἡ διάβασις οὔτε πολὺ ὑψηλή εἶνε, οὔτε πολὺ δυσχερής.

Ὑπερβάντες τὰ ὄρη, πλέουσιν αὖθις ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τῶν συμβαλλόντων μετὰ τοῦ Βόλγα.

Ἐνταῦθα ἡ Πρασκοβία, μὴ ἐμπορεῦσα νὰ ἐνοικιάσῃ ταχυδρομικὴν ἅμαξαν, ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας καὶ ἐπέβη ἐπί τινος τῶν πολυαρίθμων ἐκείνων πλοιαρίων, τῶν διὰ τοῦ Tchousova καὶ Khama σίδηρον καὶ ἅλας εἰς τὴν Ρωσσίαν μετακομιζόντων.

Ἕπεται συνέχεια.

XAVIERE DE MAISTRE.

ΑΡΧΑΙΑ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ.

Μετὰ τοῦ ἀρχαίου τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔθνους ἔχει τὸ ἑλληνικὸν διπλῆν συγγένειαν, πρῶτον ἀπὸ τῆς ἀποικίας τοῦ Κέκροπος. Ὁ Κέκρωψ ἦλθεν ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Σαΐδος, μεγάλης πόλεως καὶ ἐπαρχίας, ἐξ ἧς, κατὰ τοὺς Ἕλληνας ἱστορικούς, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Παλαιστίνην οἱ μετὰ Μωυσέως Αἰγύπτιοι Ἰσραηλῖται. Δευτέραν μείζονα καὶ γενικωτέραν μετὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν συγγένειαν ἔχουσιν οἱ Ἕλληνες Χριστιανοί, ἀφ' ὅτου μετὰ τὰς κατακτήσεις τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πολλοὶ Ἕλληνες, κάτοικοι τῆς Συρίας καὶ τῆς Παλαιστίνης, ἐδέχθησαν τὴν μονοθείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀντὶ τῆς πολυθείας, γενόμενοι οὕτως Ἰσραηλῖται κατὰ θρησκείαν καὶ προαγαγόντες ἐν τοῖς Ἰσραηλίταις τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ γλῶσσαν. Ἀφοῦ δὲ μετὰ Χριστὸν πολλοὶ Ἰσραηλῖται ἐγένοντο χριστιανοί, ἐσυγγένευσαν ἔτι μᾶλλον μετὰ τῶν Ἑλλήνων χριστιανῶν διὰ τῆς συνοικήσεως, τῆς φιλικῆς συμπράξεως καὶ τῶν γάμων.

Τὸ Ἰσραηλιτικὸν ἔθνος, ἀκμάσαν ὁπωσοῦν ἐπὶ Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος, ἤκμασεν ἔτι πλέον καὶ ηὐξήθη πολὺ κατ' ἀριθμόν, μάθησιν, τέχνας, ἐπιρροὴν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀφοῦ ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν. Ἐπὶ Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος ἠριθμεῖτο εἰς πέντε περίπου ἑκατομμύρια, περιωρισμένον πάντοτε ἐντὸς τῆς Παλαιστίνης. Μετὰ δὲ τὴν ἑλληνικὴν σχέσιν ἐπεκταθὲν εἰς διάφορα τοῦ κόσμου μέρη, ἐλογίζετο εἰς 12,000,000 περίπου, καὶ μόνη ἡ Ἱερουσαλὴμ, ὅτε κατεστράφη ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς δεσποτικῆς Ρώμης, περιεῖχεν ἴσως 3 ἑκατομμύρια ψυχῶν. Τὴν μεγαλούπολιν ταύτην κατέστρεψαν καὶ ὑπεδούλωσαν, οὐχὶ οἱ φιλάνθρωποι καὶ ἀνεκτικοὶ πρὸς πάσας τὰς φυλὰς καὶ τὰς θρησκείας Ἕλληνες, ἀλλὰ ἡ σκληρὰ καὶ θρησκομανὴς τῆς Ρώμης τυραννία. Ἐξ ἐναντίας, ὅτε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐκυρίευσε τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἀμαχητὶ ὑποταχθέντος τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἐτίμησε πολὺ τὸν Ἀρχιερέα τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὄντα τότε καὶ πολιτικὸν ἡγεμόνα καὶ ηὔξησε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ.

Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν Βυζαντίων αὐτοκρατόρων καὶ πάντοτε περιποιοῦντο τὸ ὁμοιοπαθὲς καὶ πολυπαθὲς αὐτὸ ἔθνος κατὰ φυσικὴν συμπάθειαν, καὶ κάκιστα πράττουσιν ὅσοι τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν ψυχραίνουσιν ἢ ἐλαττόνουσι τὴν φιλικὴν τῶν δύο ἐθνῶν σχέσιν. Οἱ ἔμφρονες κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ πάντες οἱ λόγιοι ἀμφοτέρων τῶν ἐθνῶν, ὀφείλουσι νὰ παύωσιν ἐπιμελῶς καὶ ἐντόνως πᾶσαν ἀφορμὴν δυσαρεσκείας μεταξὺ αὐτῶν διά τε τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων καὶ τῆς καθημερινῆς σχέσεως, ἐνθυμούμενοι τὴν ἱστορίαν τῶν δύο τούτων ἐθνῶν, καὶ ὅτι ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου οἱ Ἰσραηλῖται ἀπολαμβάνουσιν ὅσα δικαιώματα ἔχουσι παρὰ τοῦ νόμου καὶ ὅσας περιποιήσεις ἔχουσι παρὰ τῶν ἀρχῶν οἱ Ἕλληνες χριστιανοί [1].

* * *

Ἐκ στατιστικῆς, ἣν ἐδημοσίευσεν ἐν Βερολίνῳ ἡ πρὸς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν Ἑταιρία, ἀποσπῶμεν τὰς κατωτέρω περιέργους λεπτομερείας περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς φυλῆς ταύτης.

Ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῆς ἑβραϊκῆς φυλῆς συμποσοῦται σχεδὸν εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν εἰς ὃν καὶ ἐπὶ Δαυὶδ, ἤτοι εἰς 6 ἢ 7,000,000, ὧν 5,000,000 ἐν Εὐρώπῃ, 200,000 ἐν Ἀσίᾳ, ὑπὲρ τὰς 80,000 ἐν Ἀφρικῇ καὶ εἰς ἓν ἢ ἓν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον ἐν Ἀμερικῇ. Πλέον τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐν Εὐρώπῃ ἰσραηλιτικοῦ πληθυσμοῦ κατοικοῦσιν ἐν Ρωσσίᾳ, 1,375,000 ἐν Αὐστρίᾳ, τούτων δὲ 575,000 ἐν τῇ πολωνικῇ ἐπαρχίᾳ Γαλικίᾳ. Ἐν Γερμανίᾳ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνέρχεται 512,000, ὧν 61,000 ἐν τῇ πολωνικῇ ἐπαρχίᾳ Πόζεν. Ἐν Ρουμανίᾳ ὁ ἰουδαϊκὸς πληθυσμὸς συμποσοῦται 274,000 ψυχὰς, ἐν Τουρκίᾳ εἰς 100,000, ἐν Ὁλλανδίᾳ εἰς 70,000, ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς 50,000, ἐν Γαλλίᾳ εἰς 49,000, ἐν Ἰταλίᾳ εἰς 35,900, ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ Πορτογαλλίᾳ εἰς 2,000—4,000, ἐν Σουηδίᾳ εἰς 1800 καὶ ἐν Νορβηγίᾳ 25 μόνον. Ἐν τῇ στατιστικῇ οὐδεμίᾳ γίνεται μνεία περὶ Δανιμαρκίας, Ἑλβετίας καὶ Ἑλλάδος. Ἐν Βερολίνῳ ὑπάρχουσιν ὑπὲρ τὰς 45,000, ἤτοι ὅσοι ἐν ἁπάσῃ τῇ Γαλλίᾳ καὶ πλείονες τῶν ἐν τῇ ἰταλικῇ, ἰβηρικῇ καὶ σκανδιναυϊκῇ χερσονήσῳ ἐν συνόλῳ λαμβανομέναις. Τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἐν Ἀφρικῇ ἰσραηλιτικοῦ πληθυσμοῦ οἰκεῖ ἐν Ἀλγερίᾳ, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἐν Ἀβυσσινίᾳ κατὰ μῆκος τῆς βορείας αὐτῆς παραλίας καὶ μέχρι τῶν ὁάσεων τῆς Σαχάρας. Εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἀναπληροῦσι τὸ ἔργον μεσίτου μεταξὺ Μουσουλμάνων καὶ Χριστιανῶν. Ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰουδαίων 20,000 οἰκοῦσι τὴν Ἰνδικὴν καὶ 25,000 τὴν Παλαιστίνην. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ, λέγεται, ἀνέρχεται εἰς 25,000, ὧν 7,000 Μωαμεθανοί, 5,000 Χριστιανοὶ καὶ 13,000 Ἰουδαῖοι ἀνήκοντες εἰς τὴν ἱσπανικὴν, τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν ἐθνότητα. Ἡ στατιστικὴ οὐδεμίαν δίδωσι πληροφορίαν περὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἰσραηλιτῶν ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχουσιν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ 30 συναγωγάς.

Δ*

Παρὰ Δημοσθένους πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Μυριάδης ἐδανείσθη παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Δημοσθένους 40 μνᾶς καὶ ἀντ' αὐτῶν τῷ ἔδωκεν 20 ἀνδράποδα, ὥστε ἕκαστον ἀνδράποδον ὑπελογίσθη ἀντὶ 2 μνῶν. Τὰ ἀνδράποδα ἦσαν λίαν παραγωγὸν κεφάλαιον, καθότι ἐκέρδιζον 60 μέχρις 100 δρχ. κατ' ἔτος, δηλ. μέχρις 22 τοῖς $^0/_0$ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀξίας αὐτῶν.

Ἡ ἀγγλικὴ Ἰνδικὴ περιέχει 139, 344,000 ἰνδούς, 41,000,000 Μωαμεθανούς, 2,800,000 βουδιστάς, 1,174,000 σέχας, 867,000 χριστιανούς, 5, 400,000 ἀνήκοντας εἰς διαφόρους ἀποχρώσεις καὶ 560,000 ἀνθρώπους ὧν ἡ θρησκεία ἔτι δὲν ἐξηκριβώθη.

Γνωστὸν ὅτι ἐκλογὴ δημάρχου γίνεται κατ' ἔτος ἐν Λονδίνῳ. Τοιοῦτος δὲ διὰ τὸ ἔτος 1879—1880 ἐξελέγη ὁ σὶρ Οὐὰτ Τουσκὸτ, χαρτέμπορος ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτευούσῃ, διατελέσας δὲ καὶ ἅκαστὴς κατὰ τὸ 1871 ἐν Λονδίνῳ καὶ Μιδλεσέξ. Τὰ καθήκοντα αὐτοῦ θ' ἀναλάβῃ ἐπισήμως τῇ 9 προσεχοῦς νοεμβρίου μετὰ περιέργου τελετῆς, ἧς τὴν περιγραφὴν καλὸν νομίζομεν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα ἐρανισθέντες αὐτὴν ἐκ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἄλλοτε *Μεταρρυθμίσεως*.

Σ. τ. Δ.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩι.

Μεγάλη διὰ τοὺς φιλοθεάμονας κατ' ἔτος ἀνατέλλει (μολονότι σπανίως καὶ ὁ ἥλιος μετ' αὐτῆς) ἡ ἐννάτη τοῦ Νοεμβρίου ἐν Λονδίνῳ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην γίνεται ἀλλαγὴ δημάρχου.

Ἐν μόνον ἔτος δύναται νὰ κρατήσῃ τὴν ἐξουσίαν ὁ λόρδος δήμαρχος τοῦ Λονδίνου, κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καταθέτει μὲν αὐτὴν ὁ πρώην, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἤδη ἐκ τῶν δημογερόντων ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκλεγείς.

Ὁ λόρδος δήμαρχος τοῦ Λονδίνου δὲν εἶναι ἁπλοῦς δήμαρχος, ὡς παρ' ἡμῖν ἐννοεῖται, εἶναι ὅ,τι ἐμφαίνει καὶ ὁ ἕτερος αὐτοῦ τίτλος «ἀστυνόμος βασιλεύς» βασιλεύει ἐπὶ τοῦ Ἄστεως τοῦ Λονδίνου, τοῦ περιτοιχισμένου, ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων, μέρους τοῦ Λονδίνου, τοῦ μέρους, ἐν ᾧ διεξάγεται τὸ μεγαλείτερον τοῦ κόσμου ἐμπόριον, ἐν ᾧ κεῖται ὁ πύργος τοῦ Λονδίνου, ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας μετὰ τῶν δίκην κατακομβῶν ὑπογείων αὐτῆς πεπληρωμένων κατεργασμένου τε καὶ ἀκατεργάστου χρυσοῦ, καὶ τέλος τὰ ἐμπορικὰ καὶ τραπεζικὰ καταστήματα μὲ τὰ μυθώδη αὐτῶν πλούτη καὶ αἱ οἰκίαι ἢ μᾶλλον τὰ παλάτια τῶν ἐμποροπριγκήπων τοῦ ἄστεως.

Ἡ ἐξουσία τοῦ λόρδου δημάρχου, περιστοιχουμένου καὶ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, εἶναι ἀπόλυτος ἐντὸς τοῦ Ἄστεως. Ἡ ἀστυνομία ὑπάγεται εἰς αὐτὸν καὶ πᾶς τις συλαμβανόμενος ἐπὶ πταίσματι, ἐγκλήματι ἢ κακουργήματι προσάγεται τὴν ἐπιοῦσαν τῆς συλλήψεως αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ λόρδου δημάρχου, ἐξασκοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐὰν μὲν θεωρηθῇ ἔνοχος παραπέμπεται εἰς τὰ δικαστήρια, ἐὰν δὲ θεωρηθῇ ἀθῶος ἀπολύεται. Ἀρχαῖον ἐπικρατεῖ ἔθιμον ὅπως ἐὰν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ λόρδος δήμαρχος καταλάβῃ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακριτικῆς ἕδρας θέσιν αὐτοῦ οὐδεμία ἤθελε παρουσιασθῇ ὑπόθεσις πρὸς ἐξέτασιν δωρεῖται τῷ δημάρχῳ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ζεῦγος λευκῶν περιχειρίδων.

---

1 Θεατής.

Οὐδείς, οὐδ' αὐτὴ ἡ κυβέρνησις, δύναται νὰ προβῇ εἴς τι ἐντὸς τοῦ Ἄστεως ἄνευ προηγουμένης ἀδείας του καὶ ἡ βασίλισσα δὲ αὐτὴ προκειμένου νὰ διέλθῃ ἐν παρατάξει διὰ τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου καὶ ἀναγκασθῇ νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ ἐντὸς τοῦ Ἄστεως, αἱ πύλαι ἅπασαι κλείονται ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἡ βασιλικὴ συνοδεία ὀφείλει νὰ σταθῇ πρὸ τῆς κυριωτέρας καὶ διὰ σαλπιγκτῶν ζητήσῃ παρὰ τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ δήμου τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθῃ. Ὁ λόρδος δήμαρχος τότε ἐν μεγαλοπρεπεστάτῃ στολῇ, προβάλλει τὴν κεφαλὴν ἐκ τινος θυρίδος καὶ ζητεῖ διαβεβαιώσεις ὅτι ὁ συνοδεύων τὴν βασίλισσαν στρατὸς δὲν ἔρχεται μὲ κακὰς προθέσεις, καὶ μονον ἀφοῦ λάβῃ τὴν τοιαύτην διαβεβαίωσιν ἐκ στόματος αὐτῆς τῆς βασιλίσσης ἐξέρχεται δι' ἑτέρας θυρίδος καὶ προσφέρει αὐτῇ τὰς χρυσᾶς κλεῖδας τοῦ Ἄστεως ἐπὶ χρυσοῦ δίσκου, τὰς ὁποίας λαμβάνουσα ἡ Α. Μ. ἐγχειρίζει εἴς τινα τῶν ὑπασπιστῶν της, ὅστις δι'αὐτῶν (δῆθεν) ἀνοίγει τὰς πύλας καὶ εἰσέρχεται ἡ βασιλικὴ συνοδεία προπορευομένου μετ' ἀπειροπληθοῦς συνοδείας τοῦ λόρδου δημάρχου καὶ διαβεβαιοῦντος τοὺς πτωχεύοντας φιλησύχους κατοίκους, ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸ Ἄστυ, ἐνῷ ἐξ ἄλλου οἱ τοῦ δημαρχείου ὁπλοφόροι ἐπιτηροῦσι καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα τῶν στρατιωτῶν.

Τὸ δημαρχεῖον τοῦ Λονδίνου εἶναι ἀρχαῖον παμμέγεθες κτίριον γοτθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Εἰσερχόμενός τις ἐντὸς τῆς αὐλῆς αὐτοῦ βλέπει ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων δύο γιγαντιαῖα ἀνθρώπινα σώματα ἐν πλήρει σιδηρᾷ πανοπλίᾳ, καλούμενα Γὸγ καὶ Μαγὸγ, φύλακας ἀγρύπνους τοῦ δημαρχείου. Σύγκειται δὲ τοῦτο ἐκ διαφόρων μεγαλοπρεπῶν αἰθουσῶν διακεκοσμημένων κατὰ τὸν μεσαιωνικὸν συρμόν, ὧν κυριώτεραί εἰσιν ἡ τοῦ Ἀνακριτηρίου, τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τῆς αἰθούσης τοῦ Συμποσίου. Ἅπαντα τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη τῆς αἰθούσης ταύτης εἶναι ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Εἰς τὴν αἴθουσαν λοιπὸν τῆς βιβλιοθήκης ἔρχεται ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς λόρδος δήμαρχος ἑκάστην ἐννάτην τοῦ Νοεμβρίου καὶ παραδίδει τὰ σύμβολα τῆς ἐξουσίας, συνιστάμενα ἐκ πατροπαραδότων παρασήμων, ἑνὸς σκήπτρου καὶ μιᾶς σπάθης, εἰς τὸν διάδοχον αὐτοῦ. Ἅμα παραλαβὼν ταῦτα οὗτος κινεῖ ἐν μεγάλῃ παρατάξει πρὸς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Οὐέστμινστερ, ἔνθα περιμένουσιν αὐτὸν ὁ λόρδος καγγελάριος ἢ ἀρχιδικαστὴς μεθ' ὅλων τῶν δικαστικῶν τοῦ Κράτους, ἵνα δώσῃ αὐτῷ τὸν νενομισμένον ὅρκον.

Οὐδὲν μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐνταυτῷ κωμικώτερον τῆς παρατάξεως ἢ ἐπιδείξεως ταύτης τοῦ λόρδου δημάρχου. Ἀντὶ πάσης ἄλλης περιγραφῆς δίδω τὸ πρόγραμμα τῆς ἐφετεινῆς παρατάξεως.

Ἡ συνοδεία κινεῖ ἐκ τοῦ δημαρχείου τὴν 12 ἀκριβῶς.

Προπορεύεται ἡ μουσικὴ τῶν γρεναδιέρων καὶ ἡ μουσικὴ τῆς πολιτοφυλακῆς τοῦ Λονδίνου, ἕπονται δὲ α') ἡ ἀξιοσέβαστος συντεχνία τῶν πτερνιστηροποιῶν: ὑδραγωγεῖς φέροντες τὴν σημαίαν τῆς ῥηθείσης συντεχνίας, τὴν βασιλικὴν σημαίαν, τὴν ναυτικὴν σημαίαν, τὴν σημαίαν τοῦ ἄστεως τοῦ Λονδίνου, τὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ τὰς σημαίας τῶν διαφόρων δημογερόντων. Ὁ ῥαβδοῦχος τῆς συντεχνίας μετὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ. Ὁ γραμματεὺς τῆς συντεχνίας ἐντὸς τοῦ ἅρματός του. Οἱ ἐπίτροποι τῆς συντεχνίας ἐντὸς τῶν ἁμαξῶν αὐτῶν. Ὁ πρωτομαΐστωρ τῆς συντεχνίας (συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως) ἐντὸς τῆς ἁμάξης αὐτοῦ συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων· β') ἡ ἀξιοσέβαστος συντεχνία τῶν πεταλωτῶν: ἡ μουσικὴ τοῦ 1ου τάγματος τῶν σωματοφυλάκων. Ὑδραγωγεῖς φέροντες τὰς ἀκολούθους σημαίας: τὴν βασιλικὴν, τὴν ναυτικὴν, ἀγγλικὴν τὴν τοῦ ἄστεως καὶ τῆς συντεχνίας. Ὁ ῥαβδοῦχος τῆς συντεχνίας ἐν στολῇ. Ὁ γραμματεὺς ἐφ' ἁμάξης. Οἱ ἐπίτροποι ἐντὸς τῶν ἁμαξῶν. Ὁ πρωτομαΐστωρ τῆς συντεχνίας ἐντὸς τῆς ἁμάξης αὐτοῦ, συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. γ') Ἡ ἀξιοσέβαστος συντεχνία τῶν ἀρτοποιῶν: Ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς τοῦ Λονδίνου. Ὑδραγωγεῖς φέροντες τὴν τῆς συντεχνίας καὶ τὴν βασιλικὴν σημαίαν. Ὁ ῥαβδοῦχος τῆς συντεχνίας ἐν στολῇ μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Ὁ γραμματεὺς ἐντὸς τοῦ ἅρματός του. Οἱ ἐπίτροποι ἐντὸς τῶν ἁμαξῶν των. Ὁ πρωτομαΐστωρ (συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς συντεχνίας) ἐντὸς τοῦ ὀχήματός του συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. δ') Ἡ ἀξιοσέβαστος συντεχνία τῶν οἰνοπωλῶν: Ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ. Ὁ ῥαβδοῦχος τῆς συντεχνίας μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του ἐν στολῇ. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τῶν ὁδοθεραπόντων, φέρων ἀσπίδα. Εἴκοσιν ὁδοθεράποντες φέροντες ἀσπίδας. Ὀκτὼ πρωταχθοφόροι οἴνων ἐν στολῇ οἰνοπωλῶν. Πρωτοπορθμεὺς οἴνων ἐν πλήρει στολῇ. Διάφοροι ὑπάλληλοι οἰνοπωλῶν φέροντες τὴν σημαίαν τῆς συντεχνίας καὶ ἄλλας. *Ἡ σημαία τῆς Α. Ε. τοῦ Λόρδου δημάρχου*, ὁ γραμματεὺς τῆς συντεχνίας, ἐντὸς τοῦ ἅρματός του συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος τῆς συντεχνίας. Οἱ ἐπίτροποι ἐντὸς τῶν ἁμαξῶν αὐτῶν. Ὁ πρωτομαΐστωρ (συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς συντεχνίας) ἐντὸς τοῦ ὀχήματός του συρομένου καὶ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. ε') Ἡ μουσικὴ τοῦ 3ου τάγματος τῆς ἐθνοφυλακῆς. *Δεκατρεῖς ἰνδοὶ ἐλέφαντες* μετ' ἀνατολικῶν ἐπιβλημάτων ὁδηγούμενοι ὑπὸ Ἰνδῶν καὶ πεζῶν ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἓξ σημαῖαι τῶν δημοτικῶν παρέδρων. Ἑκατέρωθεν ἑκάστης σημαίας ἀνὰ εἷς ἱππότης ἐν πλήρει σιδηρᾷ πανοπλίᾳ φέρων λόγχην καὶ ἀσπίδα καὶ ἱππεύων ἵππον πολεμικόν. ς') Ἡ μουσικὴ τοῦ 3ου τάγματος τοῦ πυροβολικοῦ. Ἡ σημαία τοῦ δήμου τοῦ Λονδίνου φερομένη ὑπὸ τεσσάρων ἀλσοκόμων ἐν στολῇ. Οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δήμου ἀλσοκόμοι. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ δήμου. Σαλπιγκταί. Διάφοροι δημογέροντες. Δύο ἔφιπποι πεταλωταί. Σαλπιγκταί. Ὁ πρώην λόρδος δήμαρχος. Ἔφιππος μουσική. Οἱ ὑπηρέται τοῦ λόρδου δημάρχου ἐν ἐπισήμοις στολαῖς. Ὁ τοῦ Ἄστεως καταλυματίας. Οἱ τοῦ Ἄστεως σαλπιγκταί. *Ἡ Α. Ἐξ. ὁ λόρδος δήμαρχος* ἐν μεγάλῃ στολῇ. κατὰ τὸν μεσαιωνικὸν συρμὸν, φέρων καὶ πορφύραν, κάθεται ἐντὸς τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὀλοχρύσου ὀχήματος συρομένου ὑπὸ ἓξ ἵππων, συνοδεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ ἱερέως, τοῦ σκηπτοφόρου του καὶ τοῦ κήρυκος. Λόχος Οὐσσάρων.

Ἡ ἀπὸ τοῦ Δημαρχείου μέχρι τῶν ἀνακτόρων τοῦ Οὐέστμινστερ ἀπόστασις διανύεται συνήθως ἐφ' ἁμάξης ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, ἀλλ' ἡ ἐν λόγῳ συνοδεία κινοῦσα κατὰ τὰς δώδεκα ἀκριβῶς μόλις κατορθόνει νὰ φθάσῃ εἰς Οὐέστμινστερ κατὰ τὰς τρεῖς μ.μ. ἀκολουθοῦσα ὁδὸν λίαν κυκλοτερῆ.

Ἐν ἐπὶ τούτῳ αἰθούσῃ τοῦ Οὐέστμινστερ περιμένουσι τὸν δήμαρχον ὁ λόρδος καγγελάριος μετὰ τῶν δικαστῶν τοῦ Κράτους παρ' οἷς καὶ εἰσάγεται παρὰ τοῦ ἀρχειοφύλακος τοῦ Ἄστεως ὅστις καὶ συνιστᾷ αὐτὸν ὡς ἱκανὸν νὰ ἀναλάβῃ τὰ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ λόρδου δημάρχου ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα.

Ὁ λόρδος καγγελάριος μετά τινας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παρατηρήσεις λαμβάνει παρὰ τοῦ λόρδου δημάρχου τὸν νενομισμένον ὅρκον, μεθ' ὃ ἡ συνοδεία, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, πλὴν ἤδη ἀκολουθουμένη καὶ ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ὑπουργῶν, πρέσβεων καὶ τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων, ἀπάντων ἐφ' ἁμαξῶν, ἐπιστρέφει δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὸ δημαρχεῖον, ἔνθα λαμβάνει χώραν συμπόσιον, ἐν ᾧ παρακάθηνται ἅπαντες οἱ ἄνω ῥηθέντες, καὶ ἐνῷ ἁπαντῶν εἰς πρόποσιν τοῦ λόρδου δημάρχου ὑπὲρ τῶν ὑπουργῶν, ὁ κατὰ καιρὸν πρωθυπουργὸς ἐκφωνεῖ λόγον ἐν ᾧ ἐκθέτει τὴν πορείαν τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων ζητημάτων τῆς ἡμέρας.

Ἴσως ἡ ἀνωτέρω θεατρικὴ περιγραφὴ φανῇ παράδοξος καὶ ἀπίστευτος, πλὴν μὴ λησμονῶμεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἔθνος χαίρει τοσαύτην φήμην πρωτοτυπίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἤθη καὶ ἔθιμα ὅσον τὸ ἀγγλικόν.

Τὸ σήμερον ἐν Ῥωσσίᾳ κυκλοφοροῦν χαρτονόμισμα ἀνέρχεται εἰς τὸ κολοσσιαῖον ποσὸν τῶν 1,132,165,125 ῥουβλίων!

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑΣ.

Ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος.

Τὰ δράματα καὶ αἱ μυθιστορίαι παρουσιάζουσιν ἡμῖν τὰς λαμπροτέρας ὁρμὰς τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας· ἡ φαντασία ἐξάπτεται, ἀλλ' ἡ καρδία ἡμῶν μένει ψυχρά, τοὐλάχιστον ἡ ζέσις, ἥτις οὕτω καταλαμβάνει αὐτήν, εἶνε μόνον στιγμιαία καὶ σβέννυται ἀμέσως διὰ τὸν πρακτικὸν βίον. Οὕτω δὲ τὴν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ ἀρελὴς χρηστότης ἐναρέτου τινὸς προσώπου συγκινεῖ ἡμᾶς μέχρι δακρύων, διώκομεν ἴσως ἀσπλάγχνως ἐπαίτην κρούοντα τὴν θύραν ἡμῶν. Τίς οἶδε δὲ ἐὰν αὐτὴ αὕτη ἡ ἐπιτετηδευμένη ὕπαρξις ἐν ἰδανικῷ κόσμῳ δὲν ὑποσκάπτει τὴν ὕπαρξιν ἡμῶν ἐν τῷ πραγματικῷ; Ἐνταῦθα κυμαινόμεθα ὥσπερ μεταξὺ τῶν δύω ἐσχάτων τῆς ἠθικότητος ἄκρων: τοῦ ἀγγέλου καὶ διαβόλου, καὶ παραλείπομεν τὸ μέσον: τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ ἀκόλουθον περὶ δύω Γερμανῶν ἀνέκδοτον κέκτηται ἀναντίρρητον ἀξίαν καὶ εἶνε ἀληθές. Πεποίθαμεν δὲ ὅτι θέλει ἐπιδράσει ἐπὶ τῶν ἀναγνωστῶν πλειότερον ἢ ὁλόκληροι τόμοι ἀηδῶν ἄλλων μυθιστοριῶν.

Δύω ἀδελφοί, βαρῶνοι Βρμβ, ἠράσθησαν ἀμφότεροι νέας τινὸς ἀξιεράστου κόρης, ἀγνοοῦντες ἕκαστος τοῦ ἑτέρου τὸ πάθος. Ἀμφοτέρων ὁ ἔρως ἦν τρυφερὸς καὶ ἀκμαῖος, διότι ἦτο ὁ πρῶτος. Τὸ κοράσιον ἦτο ὡραῖον καὶ εὐαίσθητον. Βαθμηδὸν ἡ πρὸς αὐτὸ κλίσις ἑκάστου ἐκορυφώθη μέχρι πάθους, οὐδέτερος δ' ἐγίνωσκε τὸν κίνδυνον, ὅστις διὰ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἦν ὁ φοβερώτερος, ὅτι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔχει ἀντεραστήν. Ἀμφότεροι ἀποφεύγοντες νὰ δώσωσι πρωΐμους ἐξηγήσεις εἰς τὴν νέαν ἐλάνθανον ἀλλήλους, ὅτε ἀπροσδόκητον συνάντημα τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν ἀπεκάλυψεν ὁλόκληρον τὸ μυστήριον.

Ἤδη ἑκάστου ὁ ἔρως ἔφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, τὸ δὲ δυστυχέστατον τοῦτο πάθος, ὅπερ, ὡς καὶ τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ τοσαύτας σχεδὸν ἐπήνεγκε καταστροφὰς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, κατεκυρίευσε ὁλόκληρον τὴν καρδίαν αὐτῶν οὕτως ὥστε οὐδαμόθεν ἦτο δυνατὴ θυσία τις. Ἡ δὲ νέα, πλήρης αἰσθήματος διὰ τὴν οἰκτρὰν θέσιν τῶν δυστυχῶν ἀδελφῶν, δὲν ἐτόλμα νὰ κηρυχθῇ ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τοῦ ἑνός, ἀλλ' ὑπέβαλλε τὴν κλίσιν αὐτῆς εἰς τὴν διάκρισιν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Νικητὴς ἐν τῷ ἀμφιβόλῳ τούτῳ ἀγῶνι τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ αἰσθήματος εἶπεν ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς πρὸς τὸν νεώτερον. «Γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾷς τὸ κοράσιον ἐπίσης θερμῶς ὡς ἐγώ. Δὲν

ἐρωτῶ τίς ἐξ ἡμῶν κέκτηται ἐπ' αὐτοῦ ἀρχαιότερα δικαιώματα. Μένε σὺ ἐνταῦθα, ἐγὼ δὲ ἐξέρχομαι εἰς τὸν ἀπέραντον κόσμον ἵνα περιπλανώμενος ἐν αὐτῷ λησμονήσω τὴν νέαν. Καὶ ἂν μὲν δυνηθῶ τοῦτο, τότε, ἀδελφέ, ἔστω ἰδική σου, ὁ δὲ οὐρανὸς ἃς εὐλογήσῃ τὸν ἔρωτά σου. Εἰδὲ μή, τότε ἔξελθε καὶ σὺ καὶ πράξον ὡς ἐγώ·»

Καὶ ἀμέσως ἐγκαταλιπὼν τὴν Γερμανίαν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ὁλλανδίαν· ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς κόρης ἔσπευδε πάντοτε κατόπιν αὐτοῦ. Μακρὰν τοῦ οὐρανοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καὶ τῆς χώρας, ἥτις ἐνέκλειε πᾶσαν τὴν εὐδαιμονίαν τῆς καρδίας του καὶ ἐν ᾗ μόνη ἠδύνατο νὰ ζήσῃ, ἠσθένησεν ὁ δυστυχής, ὡς μαραίνεται τὸ φυτόν, τὸ ὁποῖον ἀποσπᾶν ὁ ἅρπαξ Εὐρωπαῖος ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀσίας ἀναγκάζει μακρὰν τοῦ θερμοῦ ἡλίου αὐτῆς εἰς σκληρότερα στρώματα. Ἔφθασεν ἐπὶ τέλους ἄπελπις εἰς Ἀμστελόδαμον, ὅπου ὀξὺς πυρετὸς ἔφερεν αὐτὸν εἰς κινδυνώδη θέσιν. Ἡ εἰκὼν τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ ἦν τὸ ἀντικείμενον τῆς παραφροσύνης καὶ τὸ κέντρον τῶν ὀνείρων του, ἡ δὲ ἀνάρρωσίς του ἤρξατο ἐκ τῆς ἀποκτήσεως αὐτῆς. Οἱ ἰατροὶ ἦσαν εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ μόνον ἡ διαβεβαίωσις ὅτι ἀποδοθήσεται τῇ ἐρωμένῃ αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ θανάτου. Κατὰ τὸ ἥμισυ ἐφθαρμένος, ὡς σκελετὸς πλανώμενος, καὶ ἡ φρικωδεστέρα εἰκὼν τοῦ καταβιβρώσκοντος αὐτὸν ἄλγους ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ πόλιν καὶ σκοτοδινιῶν ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τῆς ἐρωμένης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

«Ἀδελφέ, ἰδού ἐγὼ καὶ πάλιν. Ὅ,τι ἀπήτησα παρὰ τῆς καρδίας μου, γιγνώσκει μόνον ὁ ἐν οὐρανῷ. Πλεῖόν τι δὲν δύναμαι.»

Ταῦτα εἶπε καὶ ἔπεσε λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρωμένης.

Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς ἀποφασίζει οὐχ ἧττον καὶ μετά τινας ἑβδομάδας προπαρασκευάζεται εἰς ἀποδημίαν.

«Ἀδελφέ, λέγει· ἐβάστασες τὴν θλίψιν σου μέχρι τῆς Ὁλλανδίας. Ἐγὼ θέλω ἐπιχειρήσει νὰ φέρω τὴν ἰδικήν μου πορρωτέρω. Μὴ ὁδηγήσῃς τὴν κόρην εἰς τὸν ναόν, ἕως οὗ σοὶ γράψω τὰ περαιτέρω. Μόνον τὴν ἀπαίτησιν ταύτην ἐπιτρέπει μοι ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη. Καὶ ἂν μὲν μὲ εὐνοήσῃ ἡ τύχη πλειότερον σοῦ τότε ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ἔστω ἰδική σου καὶ ὁ οὐρανὸς ἃς εὐλογήσῃ τὸν ἔρωτά σου. Ἐν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει, κρινάτω περὶ ἡμῶν ὁ οὐρανός. Ὑγίαινε. Φίλαττε δὲ τὸν ἐσφραγισμένον τοῦτον φάκελλον καὶ μὴ ἀποσφραγίσῃς αὐτὸν πρὶν ἀναχωρήσω. Ἀπέρχομαι εἰς Βαταυίαν».

Καὶ ἀμέσως ἀνεπτήδησεν εἰς τὴν ἅμαξαν.

Ἠμιθανεῖς καὶ ἀνάισθητοι μένουσι κατόπιν αὐτοῦ φεύγοντος οἱ ἀπολειφθέντες. Ὑπερέβη κατὰ τὴν γενναιότητα τὸν ἀδελφόν, τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου δύω τινὰ κατεσπάρασσον ἤδη, ὁ ἔρως καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ γενναιοτέρου ἀνδρός. Ὁ κρότος τῆς φευγούσης ἁμάξης ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηψεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ κατεβλήθησαν πολλαὶ φροντίδες ὅπως ἐπαναφέρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ζωήν. Ἡ δὲ κόρη—ἀλλ' ὄχι! περὶ αὐτῆς τὸ τέλος θέλει λαλήσει.

Ὁ φάκελλος ἠνοίχθη. Ἦτο πλήρης καταγραφὴ πάντων τῶν ἐν Γερμανίᾳ κτημάτων καὶ ὑπαρχόντων, ἅτινα ὤφειλεν ὁ ἀδελφὸς νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οὗτος θὰ ἠτύχει ἐν Βαταυίᾳ. Οὕτω λοιπὸν νικητὴς αὐτὸς ἑαυτοῦ ἔπλευσεν ἐπὶ ἐμπορικοῦ ἱστιοφόρου τῆς Ὁλλανδίας καὶ ἀφίκετο αἰσίως εἰς Βαταυίαν. Μετά τινας ἑβδομάδας ἐπέστειλεν ἐκεῖθεν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἐνταῦθα, ὅπου εὐγνωμονῶ τῷ παντοδυνάμῳ Θεῷ, ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς νέας Γῆς ἀναπολῶ καὶ τοὺς ἔρωτας ἡμῶν μετὰ πάσης τῆς ἀγαλλιάσεως ἑνὸς μάρτυρος. Αἱ νέαι σκηναὶ καὶ τύχαι, εἰς ἃς ἐρρίφθην, ἐνίσχυσαν τὴν καρδίαν μου, ὁ Θεὸς ἐδώρησέ μοι δυνάμεις ἵνα προσενέγκω τὸ ὕψιστον εἰς τὴν φιλίαν θῦμα, σὸν εἶνε—Θεέ! ἐνταῦθα ἔπεσε δάκρυ — τὸ τελευταῖον— ἀλλ' ἐνίκησα— σὸν εἶνε τὸ κοράσιον. Ἀδελφέ, δὲν ὤφελλον νὰ ἔχω ἐγὼ τὴν νέαν, δὲν θὰ ἦτο μετ' ἐμοῦ εὐτυχής. Ἀλλ' ἐάν ποτε τῇ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα ὅτι ἤθελεν εἶσθαι αὕτη μετ' ἐμοῦ μᾶλλον εὐτυχής—ἀδελφέ!— ἀδελφέ! βαρέως ἐπιρρίπτω τότε αὐτὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς σου. Μὴ λησμονῆς πόσον δυσκόλως ἔπρεπε ν' ἀποκτήσῃς αὐτήν.— Μεταχειρίζου ἀείποτε τὸν ἄγγελον ὅπως νῦν σὲ διδάσκει ὁ νέος ἔρως σου.— Μεταχειρίζου αὐτὴν ὡς πολύτιμον κληρονομίαν ἀδελφοῦ, ὃν οὐδέποτε πλέον θέλεις σφίγξει ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου. Ὑγίαινε! Μὴ μοὶ γράψῃς πότε τελεῖς τοὺς γάμους σου. Ἡ πληγή μου εἰσέτι ἐξακολουθεῖ αἱμάσσουσα. Γράψον μοι μόνον πόσον εἶσαι εὐτυχής. Ἡ πρᾶξις μου ἔστι μοι ἐχέγγυον ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλίπῃ καὶ ἐμὲ ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς ξένης.»

Ὁ γάμος ἐτελέσθη. Ἓν μόνον ἔτος διήρκεσεν ὁ εὐτυχὴς οὗτος γάμος, μετὰ ταῦτα ἀπέθανεν ἡ γυνή. Πρῶτον ἤδη ἀποθνήσκουσα ἀπεκάλυψε τὸ ἀπαισιώτατον τῆς καρδίας αὐτῆς μυστικόν: ὅτι εἶχεν ἀγαπήσει σφοδρότερον τὸν φυγάδα.

Οἱ δύω ἀδελφοὶ ἐπέζησαν πολὺ μετὰ τὸν θάνατον τοῦτον ὁ μὲν πρεσβύτερος ἐν Γερμανίᾳ ἐν τοῖς κτήμασιν αὐτοῦ ἐκ νέου νυμφευθείς, ὁ δὲ νεώτερος ἐν Βαταυίᾳ ὅπου ἠτύχησε καὶ κατέστη εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ἐκεῖ ἀνδρῶν. Ὤμοσεν ὅμως ἵνα μὴ νυμφευθῇ ποτὲ καὶ ἐφύλαξε τὸν ὅρκον αὐτοῦ πιστῶς.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Εἰς ὑμᾶς, ὦ μητέρες, ἀφιεροῦται ἡ παροῦσα ἐπιστολή· πρὸς ὑμᾶς ἀπευθύνονται αἱ τελευταῖαί μου λέξεις· δὲν ὑπάρχει καλλίτερον τέλος διὰ τὸ βιβλίον μου.

Αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς ἰθύνουσι τὰς τύχας τῶν λαῶν καὶ προσπαθοῦσιν, ἂν θέλωσι πράγματι νὰ ὦσιν ἄξιοι τῆς ὑψηλῆς θέσεώς των, ὅπως καταστήσωσι τὰ ἔθνη, ὧν προΐστανται, σοφώτερα, καλλίτερα καὶ εὐτυχέστερα. Ἐν τοῖς ναοῖς ὅλων τῶν θρησκειῶν διδασκόμεθα τί εἶναι ὀρθόν, τί δίκαιον, τί ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ πράττῃ καὶ τί μή, ἵνα καὶ ἕκαστος καὶ τὸ σύνολον προάγηται. Οἱ πεπαιδευμένοι τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν ἀνερευνῶσιν, ἐξετάζουσι καὶ εὑρίσκουσι τὰ μέχρι τοῦδε ἄγνωστα, φέρουσιν εἰς τὸ φῶς καθ' ἑκάστην νέας γνώσεις καὶ οὕτως ἀδιακόπως πληθύνουσι τὸ σύνολον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπειρίας. Εἰς πολλὰς χιλιάδας σχολείων, μεγάλων καὶ μικρῶν, ἐξόχων καὶ ταπεινῶν, διδάσκονται ἑκατομμύρια παιδίων, καὶ οἱ διδάσκαλοι αὐτῶν προσπαθοῦσι νὰ τὰ καταστήσωσι καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἀνθρώπους.

Πάντες οἱ εἰρημένοι συνεργάζονται, ἵνα δώσωσιν εἰς τὸ γένος μας τὴν μόρφωσιν, τὸν πολιτισμόν του· ἀλλ' ἡ μήτηρ ὑπερτερεῖ πάντων τούτων κατὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ἐπενεργείας· ἡ μήτηρ, ἥτις ὁδηγεῖ τὰ πρῶτα τοῦ παιδὸς βήματα, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὁποίας βλέπει, διὰ τῶν ὤτων τῆς ὁποίας ἀκούει, καὶ διὰ τῆς καρδίας τῆς ὁποίας αἰσθάνεται τὸ παιδίον. Ὅ,τι ἡ μήτηρ ἔθηκεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου της, δὲν δύνανται αἱ κατόπιν γιγνόμεναι ἐπιδράσεις νὰ ἀπαλείψωσιν εὐκόλως· ὅ,τι ἐκείνη παρημέλησεν, οὐδέποτε εἰς αὐτόν, ἀνδρωθέντα, γίνεται τοῦτο μέλημα τοῦ βίου· ὁ χαρακτὴρ τῆς ἐποχῆς δὲν ὁρίζεται ἐκ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλ' ἐκ τῶν *δωματίων τῶν παίδων ἐν τῇ οἰκογενείᾳ*, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ἐπιδρῶσιν οἱ ἐπιστήμονες ἄνδρες, τὰ μεγάλα τοῦ ἔθνους πνεύματα, ἀμέσως ἐπὶ τῆς μορφώσεως τῆς νέας γενεᾶς, ἢ μήτηρ, παρὰ τοὺς πόδας τῆς ὁποίας στηρίζονται, πρὸς τὰ χείλη τῶν ὁποίων προσβλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί, ὧν ὁ λόγος εἶνε ὁ πρῶτος σπόρος, ῥιφθεὶς εἰς μήπω καλλιεργηθεῖσαν γῆν.

Τοῦτο ἐνόησαν οἱ σοφοὶ πάσης ἐποχῆς καὶ παντὸς ἔθνους, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέδωκαν ὑψίστην σημασίαν εἰς τὴν ἀνατροφήν. Ὁ Πλούταρχος διηγεῖται ἡμῖν ὅτι ὁ Κάτων τὴν ὅλην ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του μόνος ἀνέλαβε καὶ μετ' ἀκουράστου ὑπομονῆς διεξήγαγεν. Ἐδίδαξε τὸν παῖδα οὐ μόνον τὸ παλαίειν καὶ τὸ κολυμβᾶν, τὸ ἱππεύειν, τὸ μάχεσθαι καὶ τὸ ἀκοντίζειν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν γραμματικήν, τὰ νομικὰ κτλ., ἂν καὶ μεταξὺ τῶν δούλων εἶχεν Ἕλληνά τινα λίαν πεπαιδευμένον. «Διότι,» ἔλεγε, «τόσον πολυτίμους γνώσεις πρέπει ὁ υἱός μου νὰ χρεωστῇ εἰς ἐμὲ καὶ οὐχὶ εἰς ἀργυρώνητον δοῦλον.» Συνέγραφεν ὁ ἴδιος διηγήματα ἐπιτήδεια πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου καὶ ἔγραφεν αὐτὰ μὲ μεγάλα διακεκριμένα γράμματα, ἵνα ἀναγινώσκῃ αὐτὰ ὁ υἱὸς καὶ μορφωθῇ κατὰ τὰ εὐγενῆ παραδείγματα εὐγενῶν ἀνδρῶν καὶ ἀνυψωθῇ.

Ἴσως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπάρχουσιν ἀκόμη τινές, οἵτινες δὲν θεωροῦσιν ἀνάξιον ἑαυτῶν νὰ ἐπιμελῶνται τοῦ κυνηγετικοῦ κυνός των καὶ τοῦ πρὸς ἱππασίαν ἵππου, ἀλλ' ὑπολαμβάνουσιν ἀνάξιον ἑαυτῶν τὸ νὰ ἀναθρέψωσι καὶ διδάξωσιν ἓν παιδίον· ἡ ἔννοια τῆς τιμῆς δὲν εἶνε εἰς πάντας ἀκόμη σαφής· ἀλλ' ὑμᾶς, ὦ μητέρες, μὴ ἀποπλανήσῃ τοιαύτη τις ἰδέα. Εἶσθε προωρισμέναι νὰ δώσητε εἰς τὴν ἐρχομένην γενεὰν τὸν χαρακτῆρα. Δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ ὡραιότερον, ὑψηλότερον προορισμόν; Διὰ τοῦτο μετὰ χαρᾶς χωρεῖτε εἰς τὸ ἔργον καὶ ἀκουράστως ἐπιμένετε ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

Πρὸ πάντων φροντίζετε περὶ τῆς σωματικῆς ὑγείας καὶ τῆς ἀκμαιότητος τῶν παίδων σας, καὶ εἰς τοῦτο μὴ ἐπηρεασθῆτε ὑπὸ τῆς ματαιότητος τοῦ συρμοῦ, ἢ ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῆς συνηθείας. Ἐὰν ἡ θυγάτηρ σας ἀνατραφῇ οὕτως, ὥστε ὡς γυνὴ νὰ ἦνε εὔθυμος καὶ ὑγιής, τότε αὕτη ἀπὸ καρδίας θέλει εὐχαριστεῖ τὴν μητέρα της· ἀλλ' ἐὰν ὡς παιδίον ἐνδύεται οὕτως ὥστε οἱ διαβαίνοντες ἱστάμενοι νὰ λέγωσιν: «Ἰδὲ τί ἀγγελάκι! τί ὡραίαν μέσην ὅπου ἔχει,» τότε τοῦτο δὲν θέλει συμβάλλει εἰς τὴν εὐτυχίαν της καὶ εἰς τὴν μητέρα μικρὰν εὐγνωμοσύνην θέλει ἀποδώσει.

Ἐθίζετε τὰ παιδία σας εἰς πάν ὅ,τι εἶνε ἠθικόν, ὡραῖον καὶ πρέπον, εἰς τὴν τάξιν, τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονήν, εἰς τὴν καθαριότητα καὶ τὴν πίστιν. Τὸ *ναὶ* ὑμῶν ἃς ἦνε ναί, καὶ τὸ *ὄχι* ὄχι· ἃς μὴ ἦνε ἀναγκαία καμμία περαιτέρω ἐνίσχυσις, μηδὲ νὰ ἐπιτρέπηται τοιαύτη· τῆς ἀληθείας ἡ παράβασις ἔστω δι' αὐτὴν ὡς ἠθικῶς τι ἀδύνατον. Διδάσκετε αὐτὰ τὸ κρατεῖν ἑαυτῶν, τὴν μετριότητα, τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν ὑπακοήν. Τὸ σέβας πρὸς τοὺς νόμους ἃς ἐντυπώνηται αὐτοῖς ἐκ τῆς νεωτάτης ἡλικίας, ἵνα μὴ εἴς τινα περίστασιν γεννηθῇ ἐν αὐτοῖς ἡ σκέψις: «Δύναμαι χωρὶς νὰ μὲ ἴδωσι, χωρὶς νὰ μὲ τιμωρήσωσι νὰ παραβῶ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν νόμον;». Εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ ἀναβαίνωσι τὰ τείχη τοῦ σιδηροδρόμου· ἕκαστον παιδίον ἔχει ἐπιθυμίαν νὰ ἀναβῇ· τὸ κακῶς ἀνατεθραμμένον βλέπει πέριξ αὐτοῦ, καὶ ἂν δὲν ἦνέ τις πλησίον, ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς ὁδοῦ, ὅσον θέλει· τὸ καλῶς ἀνατεθραμμένον δὲν βλέπει περὶ ἑαυτό, διότι τῷ εἶναι ἀδιάφορον, ἂν τὸ βλέπῃ τις ἢ ὄχι· ὅ,τι εἶναι ἀπηγορευμένον, δὲν ὑπάρ-

χει δι' αὐτό. Οὐχὶ ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, ἀλλὰ τὸ *σέβας πρὸς τοὺς νόμους* κρατεῖ αὐτό.

Τὸ μέγιστον μέλημα ὑμῶν ἔστω νὰ διδάξητε τὰ παιδία, ὥστε νὰ κρίνωσι καὶ σκέπτωνται ὀρθῶς, νὰ διαφωτίσητε τὰ βλέμματά των καὶ νὰ καταστήσητε αὐτὰ πνευματικῶς ἀνεξάρτητα καὶ αὐθύπαρκτα, ὥστε νὰ ἐκτιμῶσι τὰ πάντα κατὰ τὴν ἀληθινὴν αὐτῶν ἀξίαν.

Ὁ Σκῶτος λόρδος Καλβῶτος ἦτο ἤδη εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του λοχαγός, μέλος τοῦ μυστικοσυμβουλίου, ἱππότης τοῦ τάγματος τῆς περικνημίδος καὶ ἐκέκτητο ἐτήσιον εἰσόδημα *τριακοσίων χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν*· ἦτο λοιπὸν ἀνὴρ λίαν περίβλεπτος, εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ ἐτιμᾶτο πολύ. Ἦτο δὲ καὶ ὁ νοῦς καθαρῶς σκεπτόμενος καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Ναί, εἶμαι ὑψηλὰ καὶ δυνατός· ἀλλὰ πῶς κατώρθωσα τοῦτο; Ταγματάρχης ὠνομάσθην ἐν τοῖς σπαργάνοις ὤν, ὥστε χωρὶς νὰ πράξω τι· ἡ ἀνδρία τοῦ εἰς ἐμὲ δοθέντος ἱππικοῦ συντάγματος ἐν τῷ κατὰ τῶν Ἀνταρτῶν ἀγῶνι καὶ ἡ καλὴ ὁδηγία τοῦ ἀντικαταστάτου μου μοὶ ἔφερε τὸ παράσημον καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου· τὴν περιουσίαν μου ἐκληρονόμησα παρὰ τῶν προγόνων μου, οἵτινες συνήθροισαν αὐτὴν (δικαίως ἢ ἀδίκως)· ἀλλ' οὐδαμοῦ βλέπω τι ἐκ τῆς ἰδίας ἀξίας προελθόν. Ἔστω, ἂς ἴδωμεν πόσον εἶμαι ἄξιος;» Ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι θέλει ἐπιθεωρήσει τὰ μεγάλα αὐτοῦ κτήματα εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἔλαβεν ἀπεριόριστον ἄδειαν ἀπουσίας, παρέδωκε τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ εἰς ἀξιόχρεών τινα ἄνδρα καὶ ἐταξείδευσε, χίλια τάλληρα ἔχων, οὐχὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀλλ' εἰς τὴν Αὐστρίαν.

Ἐν Βιέννῃ ὡδηγήθη ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ Βράουν, περὶ οὗ ἤξευρεν ὅτι εἶνε καὶ αὐτὸς Σκῶτος.

«Ἐξοχώτατε, εἶμαι Σκῶτος, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὰ πολεμικὰ παρ' ὑμῖν καὶ ὑφ' ὑμᾶς, τὸν μέγαν στρατηγόν, νὰ πολεμήσω ὑπὲρ τῆς Αὐτοκρατείρας Μαρίας Θηρεσίας.»—

«Καλά, παιδί μου· ἔχεις περιουσίαν;»—

«Δυστυχῶς ὄχι, ἐξοχώτατε· ἀλλὰ θέλω φέρεσθαι οὕτως, ὥστε νὰ καταστῶ ἄξιος νὰ ἀποκτήσω τοιαύτην.»—

«Εὖγε! μοὶ ἀρέσκεις! καλῶς σκέπτεσαι. Σὲ παραλαμβάνω ὡς ὑπαξιωματικὸν εἰς τὸ τάγμα μου.»—

«Μυριάκις εὐχαριστῶ, ἐξοχώτατε· ἀλλ' ἐπεθύμουν πρῶτον νὰ μάθω νὰ ὑπηρετῶ, πρὶν ἢ ἐγὼ αὐτὸς ἀρχίσω νὰ προστάσσω· ἀγαπῶ νὰ ἀρχίσω ἀπὸ τὰ κατώτερα.»—

«Ζήτωσαν οἱ Σκῶτοί μου! Σὲ δέχομαι εἰς τὸ τάγμα μου! Αἱ πράξεις σου εἴθε νὰ συμφωνῶσι μὲ τοὺς λόγους σου, καὶ θὰ προοδεύσῃς πολύ! Πῶς λέγεσαι;»—

«Λίβιγκτων.»—

Καὶ ὁ Λίβιγκτων ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ ἔπραξε περισσότερα τῶν ὑπεσχημένων. Ἡ διαγωγή του ἦτο ἄμεμπτος· ἡ μετριοφροσύνη του καὶ ἡ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν προθυμία του καθίστων αὐτὸν παρὰ πᾶσιν, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν, ἀξιαγάπητον. Ἡ ἀνδρία του συνωδεύετο μετὰ σκέψεως καὶ προφυλάξεως· ἀνέβαινεν ἀπὸ βαθμοῦ εἰς βαθμόν, καὶ μετὰ τέσσαρα πλήρη κινδύνων καὶ πολυταράχων ἐκστρατειῶν ἔτη ἦτο ταγματάρχης. Ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ προβιβασθῇ, εἰς ταγματάρχην, ἦτο εὐχαριστημένος· ἤδη ἐχρεώστει τὴν θέσιν του οὐχὶ πλέον εἰς τὴν τύχην. ἀλλ' εἰς τὴν ἰδίαν ἀξίαν. Ἐπεσκέφθη πάλιν τὸν στρατηγὸν Βράουν, παρεστάθη αὐτῷ ὡς λόρδος Καλβῶτος, καὶ ἐπέστρεψε μετὰ ταῦτα πάλιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Τὸν Ἕλληνα φιλόσοφον Ξενοφάνη προσεκάλεσέ τις εἰς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια (τῷ ἕκτῳ αἰῶνι π. Χ.). «Δὲν παίζω κύβους,» ἀπεκρίθη ὁ Ξενοφάνης—«Φοβεῖσαι μὴ χάσῃς,» τῷ ἀπήντησεν· «εἶσαι δειλός.» — «Βεβαίως εἶμαι δειλός,» ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος, «*ὀσάκις πρόκειται περὶ πραγμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐντρέπωμαι*·» Μὲ κύβους δύνανται καὶ τὰ παιδία νὰ παίζωσιν· ἀνὴρ ἔχων πνεῦμα καὶ καρδίαν ἠξεύρει νὰ μεταχειρίζηται καλλίτερον τὸν χρόνον.

Τὸν ἀξιόλογον φιλόσοφον Σενέκαν, τὸν διδάσκαλον τοῦ Νέρωνος, ἐμέμφοντο καλοί τινες φίλοι του, ὅτι ἀκροᾶται τῆς διδασκαλίας ἄλλων φιλοσόφων, καὶ ἔλεγον ὅτι πρέπει νὰ αἰσχύνηται δι' αὐτό. «Εὐτυχής,» εἶπεν ὁ Σενέκας, «ἐὰν μόνον δι' αὐτοῦ καταισχύνω τὸ γῆρᾶς μου! Μακρὰν ἀκόμη εὑρίσκομαι τοῦ νὰ μάθω τελείως νὰ ἦμαι σοφώτερος καὶ καλλίτερος.»

Ἀλλ' ἐὰν θέλητε τὰ παιδία σας νὰ καταστήσητε τέλεια καὶ ἐλεύθερα, ὀφείλετε ὑμεῖς αὐταὶ νὰ ἦσθε ἐλεύθεραι καὶ ἀνεξάρτητοι τοῦ συνθήματος τῆς ἐποχῆς τῶν ἀνοησιῶν τοῦ συρμοῦ. Ἡ ἀνατροφὴ τῶν παιδίων ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ ἀνατρέφοντος διαρκῆ τελειοποίησιν ἑαυτοῦ. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀναγκαία αὕτη, διότι ἡ μήτηρ εἰς πᾶν πρᾶγμα εἶναι παράδειγμα διὰ τὰ παιδία, εἶναι πρότυπον· διότι πᾶς κόπος εἶναι μάταιος, ἂν αἱ πράξεις εἶναι ἐναντίαι τῶν λόγων. Συχνάκις λέγουσι: «Τὰ παιδία εἶναι ἀκριβεῖς παρατηρηταί.» Δὲν τὸ πιστεύω· τοὐναντίον εἶναι ἐπιπόλαια, ἀλλ' ὡς τὰ πολλὰ εἶναι ἐλεύθερα προλήψεων, καὶ πάντοτε σχεδὸν *ἀθυσώπητοι κριταί*. Ἀλλοίμονον διὰ τοῦτο εἰς τὴν μητέρα, ἥτις αὐτὴ παραβαίνει τὰ καθήκοντα, ἅτινα ἐπιβάλλει εἰς τὰ παιδία της! Ἀλλ' εὐτυχῆ θεωρῶ ἐκείνην, ἥτις κατέχει τῶν παιδίων της τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας πληρέστατα! Πᾶν ὅ,τι ταῦτα ἐπιτυγχάνουσι καὶ κατορθοῦσι, φέρουσιν εἰς τὴν μητέρα· πᾶσα τιμή, πᾶσα ἀνάδειξις ἔχει δι' αὐτὰ διπλῆν ἀξίαν, διότι ἡ μήτηρ θὰ χαρῇ καὶ οὐδεμία εὐτυχία

εἶναι γλυκεῖα, ὅταν ἡ μήτηρ εἶναι ἀδύνατον νὰ συμμετάσχῃ αὐτῆς.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μικρὸν ἔργον ἡ τῶν παίδων ἀνατροφή! Ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετ' ἴσης ἀείποτε ἐπιμονῆς νὰ παρατηρῇ καὶ διευθύνῃ, νὰ παραινῇ καὶ ὑποστηρίζῃ, νὰ ὑπενθυμίζῃ καὶ βοηθῇ· νὰ ἦνε πάντοτε αὐστηρά, καὶ ὅμως πάντοτε ἀξιαγάπητος· νὰ μὴ ἀποκάμνῃ ποτέ, καὶ ὅταν μηδὲν ἀποτέλεσμα φαίνηται νὰ μὴ παραβλέπῃ τὸ ἐλάχιστον, νὰ φροντίζῃ δι' ὅλα, — δὲν ὑπάρχει δυσκολώτερον ἔργον, οὐδὲ μεγαλήτερον ἄθλον.—Χιλιάκις εὐκολώτερον εἶνε ἐν στιγμῇ ἐνθουσιασμοῦ νὰ πράξῃ τις μεγάλην πρᾶξιν, νὰ προσφέρῃ μεγάλην θυσίαν, ἢ καθ' ἑκάστην ἐπὶ ἔτη νὰ ὑποφέρῃ ἀναριθμήτους μικροὺς κόπους καὶ βάρη. Εὐκολώτερον εἶνε νὰ ὁρμήσῃ τις κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πυροβόλων, νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ χαρακώματα θαρραλέως, νὰ στήσῃ τὴν σημαίαν ἐπ' αὐτῶν καὶ ἴσως νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος του, ἢ δεκαετηρίδας ὅλας νὰ ἐπιμελῆται καὶ περιποιῆται παιδία, νὰ ἀνατρέφῃ, νὰ θεραπεύῃ, νὰ ἀνυψοῖ καὶ ἐξευγενίζῃ. Τοῦτο εἶναι ἡρωικὴ πρᾶξις ὑμῶν, ὦ μητέρες! Ἡσύχως καὶ ἄνευ ἀξιώσεων θέτετε λίθον ἐπὶ λίθου, ἄχρις οὗ ἡ οἰκοδομὴ τελειωθῇ. Ἡ ἐνέργειά σας ἐν τοῖς καθ'ἕκαστα μόλις φαίνεται· εἶνε ἀφανὴς καὶ μικρά, ἀλλ' ἐν τῇ ἐξασκήσει αὐτῆς ἐπὶ ἔτη κατορθοῖ τὸ ὕψιστον, τὸ μέγιστον, παράγει τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

Ἡ ἀγάπη, ἡ φροντὶς καὶ ἡ ἐργασία τῶν μητέρων δὲν λαμπρύνεται διὰ μνημείων ἐκ λίθου ἢ μετάλλου· ἀλλ'ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν παιδίων ὑπάρχει δι' αὐτὰς μνημεῖον, καὶ πᾶν ὅ,τι μέγα καὶ λαμπρὸν γενεά τις παράγει, βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς της, καὶ ἂν πρέπῃ νὰ στεφανώνωνται οἱ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος,—*ἡ ὡραιοτέρα δάφνη ἀνήκει εἰς τὰς μητέρας*[1].

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΤΗΤΕΣ.

Ἡ παραίτησις τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἰσμαὴλ πασᾶ, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ δημοσιευθῶσι διάφορα ἀνέκδοτα περὶ τῆς ἰδιαζούσης ἐλευθεριότητος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς σπατάλης τῶν διαδόχων τοῦ διασήμου Μεχμὲτ Ἀλῆ. Ἄξια περιεργίας εἶνε τὰ θρυλούμενα περὶ τοῦ παροιμιώδους καταςάντος Σαὶδ πασᾶ τοῦ προκατόχου τοῦ Ἰσμαὴλ. Ὁ Σαὶδ πασᾶς ἦτο τέταρτος υἱὸς τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ, ἐκυβέρνησε δὲ τὴν Αἴγυπτον κάλλιον τῶν ἄλλων, κατορθώσας νὰ τύχῃ καὶ τῆς εὐνοίας τῆς Εὐρώπης. Οὗτος δὲ εἶναι ὁ μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἀποφασίσας νὰ διευκολύνῃ τὴν τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ. Ἀλλ' οὐχ ἧττον παρὰ πάντων ὁμολογεῖται ὅτι αὐτὸς πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὸ κράτος του τὴν κατασπάθησιν τῶν χρημάτων καὶ τὰς ἀνοήτους δαπάνας. Αὐτὸς διεκόσμησε δι' εὐρωπαϊκῶν ἐπίπλων τὰ ἀνάκτορα τοῦ Καίρου καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ οἱ Παρίσιοι δὲν δύνανται ἔτι νὰ λησμονήσωσι τὴν πολυτέλειαν τῶν ἐπίπλων καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότητα τῶν κατόπτρων ἅτινα ἐξετίθεντο εἰς κοινὴν θέαν πρὶν ἢ ἀποσταλῶσιν εἰς Αἴγυπτον, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τὰς πολυποικίλους καὶ πολυδαπάνους ἐσθῆτας, ἃς αἱ πρῶται τῶν Παρισίων ῥάπτριαι ἀπέστελλον σωρηδὸν εἰς τὰ χαρέμια τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος. Ἡ ἐπὶ Ἰσμαὴλ δ' ἐπ' ἐσχάτων συντελεσθεῖσα καταστροφὴ τῆς Αἰγύπτου εἶχεν ἤδη ἀφανῶς ἀρχίσει ὑγεμονεύοντος τοῦ Σαΐδ. Βιβλίον ὅλον θὰ ἠδύνατό τις νὰ γεμίσῃ διηγούμενος τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Χεδίβου τούτου, ὅστις ἴσας εἶχεν ἀρετὰς καὶ κακίας καὶ κατέθελγε διὰ τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ ὅσον ἐξέπληττε καὶ κατετάραττε τοὺς ἀνθρώπους τὸ ἀλλόκοτον τῶν τρόπων του.

Ἀμηχανῶν ποτε πῶς νὰ ἀνταμείψῃ μηδαμινὴν ὑπηρεσίαν ὑπηκόου τού τινος τῷ παρεχώρησε τὸ μονοπώλιον τῆς προμηθείας τοῦ βουτύρου πρὸς χρῆσιν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ ἐπὶ ἓν ἔτος. Ὁ νεοχειροτόνητος προμηθευτὴς ἐξελθὼν τῶν ἀνακτόρων ἐπώλησε τὸ δικαίωμά του κερδήσας 1,500,000 φράγκων.

Ἄλλοτε δὲ ἐπιθυμήσας κῆπόν τινα κείμενον παρὰ τὰς πύλας τοῦ Καίρου, προσεκάλεσε τὸν κτήτορα, ὅστις ἦτο καὶ ὑπάλληλος καὶ τὸν ἠρώτησε.

— Πόσον ἠγόρασες τὸν κῆπόν σου;

— Ἐν ἑκατομμύριον, Ὑψηλότατε, ἀπεκρίνατο ὁ ὑπάλληλος αὐξήσας κατὰ τὰ δύο τρίτα τὴν ἀληθῆ τοῦ κήπου ἀξίαν.

— Ἔχει καλῶς, εἶπεν ὁ Χεδίβης, τὸν ἀγοράζω.

Καὶ ἐμέτρησε παραχρῆμα τὸ ἑκατομμύριον.

Ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος, οὗτος εἶχεν υἱόν, ἑπταετὲς παιδίον θελκτικώτατον.

— Φέρε με τὸν υἱόν σου, εἶπεν ὁ Χεδίβης εἰς τὸν πατέρα, θέλω νὰ τὸν καμαρώσω.

Ἐλθόντος δὲ τοῦ παιδίου.

— Ἔλα μικρό μου νὰ μὲ φιλήσῃς, εἶπεν εἰς αὐτὸ ὁ Σαὶδ μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν θέλω, εἶπε τὸ παιδίον μετὰ τραχύτητος.

— Καὶ διατί, παιδί μου;

— Μάς ἐπῆρες τὸν κῆπον τῆς μαμᾶς καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὅλο κλαίει.

Ἐμειδίασεν ὁ Σαὶδ θωπεύων, ὡς ἐσυνείθιζε, τὸν πώγωνά του, καὶ σκεφθεὶς ὀλίγον εἶπε.

---

1 *Πρακτικὸς Ὁδηγὸς* πρὸς τὴν κατ' οἶκον ἀνατροφὴν ὑπὸ Χαρίσιη Πουλίου.

— Καὶ ἂν σέ τὸν χαρίσω τὸν κῆπον θὰ θελήσῃς νὰ μὲ φιλήσῃς;

— Μετὰ χαρᾶς, Ὑψηλότατε!

— Λοιπὸν χάρισμά σου, καὶ ἔλα φίλησέ με.

Οὕτω δὲ ὁ ὑπάλληλος ἔλαβε τὸ κτῆμά του κερδήσας καὶ τὸ ἑκατομμύριόν του.

Ὅτε δὲ τῷ 1863 ὁ Σαὶδ μετέβη εἰς Παρισίους διημέρευσεν ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ ἐπαύλει Γάλλου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ συνήθως διατρίβοντος ὅστις καὶ ἔσπευσεν, ἵνα ὑποδεξιωθῇ τὴν Α. Υ. Λαμπροτάτη ἐγίνετο ἡ ὑποδεξίωσις, ὁ δὲ Χεδίβης ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μέχρι τῆς ἐπαύλεως συνωδεύετο ἀνευφημούμενος ὑπὸ τετρακισχιλίων χωρικῶν ὡς ἐὰν ἦσαν ὑπήκοοί του. Τὴν ἑσπέραν ἐν τῷ δάσει τῆς ἐπαύλεως ἐγένετο λαμπρὰ φωταψία, μουσικαί, χοροί, ἐκάησαν πυροτεχνήματα ἐκ Παρισίων κομισθέντα, καὶ ὅλην νύκτα ἔρρεεν ἄφθονος ὁ οἶνος καὶ προσήρχοντο οἱ χωρικοὶ καὶ ἔπινον ὅσον ἤθελον. Τὸ θέαμα τοῦτο κατέθελξε τὸν ἀντιβασιλέα.

— Ἀγαπητέ, εἶπεν εἰς τὸν Γάλλον, θέλω τὴν ἔπαυλίν σου. Πώλησέ μέ την.

— Ἀλλὰ Ὑψηλότατε;....

— Σὲ παρακαλῶ. Πόσον;

Ὁ Γάλλος ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον πελώριον ἀριθμὸν 1,800,000 φράγκων, ἅτινα παραχρῆμα ἐμετρήθησαν καὶ ἡ ἔπαυλις ἐγένετο κτῆμα τοῦ Χεδίβου. Τρεῖς ἡμέρας διέτριψε μεταξὺ τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ἑορτῶν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ σιδηροδρόμου ἵνα ἀπέλθῃ, ἀποταθεὶς ἀφελῶς πρὸς τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὸν Γάλλον εἶπε.

— Ἀγαπητέ μου, ἡ ἔπαυλίς σου χάρισμά σου· Τὰ γεγονότα ταῦτα εἶνε ἀληθέστατα καὶ ἠδυνάμεθα μυρία τοιαῦτα νὰ ἀναγράψωμεν. Τούτων δὲ πάντων ἕνεκα ὁ Σαὶδ εἶχε φήμην ἄκρας ἐλευθεριότητος, ἥτις ἐπὶ δεκαπενταετίαν μετεποίησε τὴν Αἴγυπτον εἰς γῆν ἐπαγγελίας εἰς ἣν πανταχόθεν προσήρχοντο οἱ τὴν τύχην διώκοντες ἄνθρωποι, καὶ κολοσσιαῖαι ἐσχηματίσθησαν περιουσίαι δαπάναις αὐτοῦ τοῦ ἀντιβασιλέως. *Χαλεμὰν* ἠδύνατό τις δι' ὅλων τούτων νὰ συγγράψῃ, βιβλίον τερπνότατον πολλῷ δὲ μᾶλλον διδακτικώτατον, διότι ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐμάνθανον οἱ περίεργοι διὰ τίνων μέσων ἡ Αἴγυπτος κατεστράφη[1].

* * *

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Σαὶδ καὶ Ἰσμαὴλ πασᾶν ὁ νέος ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Τευφίκ, ὡθεῖ τὴν οἰκονομίαν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ἡ οἰκονομική του θεραπεία ἠλαττώθη εἰς ἄκρον· καθέκαστον δὲ μῆνα οἱ μισθοὶ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ πληρόνονται ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐποπτείαν ἠλάττωσε τὴν ἐπιχορήγησίν του σημαντικῶς οὐδὲν δὲ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ θυλάκιον, αὐτόπτης δὲ μάρτυς μ' ἐβεβαίωσε, λέγει ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου», ὅτι εἶδεν αὐτὸν σβεννύοντα λαμπάδας, αἱ ὁποῖαι ἐκαίοντο εἰς κενὸν δωμάτιον.

* * *

Τὰ ἀνωτέρω περὶ τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Χεδίβου Τευφὶκ τάσεων ἤρχισαν φαίνεται μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ ἐν τῷ ἀξιώματι· διότι κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν αὐτοῦ, ἔδωκεν εἰς τὸν κομίσαντα τὸ φιρμάνιον εἰς Αἴγυπτον Φουὰτ πασᾶν, αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του πλὴν τῶν ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων καὶ τὰ ἑξῆς ποσὰ εἰς μετρητά. Αὐτὸς ὁ Τευφὶκ 250,000 φρ. ἡ σύζυγος αὐτοῦ 500 χιλιάδες φρ. ἡ μήτηρ αὐτοῦ 250,000 φρ. καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις 100,000, ἤτοι ὁ Φουὰτ πασᾶς ἔλαβε δι' ἓν ταξείδιον ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως μέχρι Καίρου καὶ ὀπίσω 1,100,000 φράγκα.

1. Ἑστία.

ΘΑΙΨΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΓΗΡΑΤΙ.

Ἐρεύνησον καὶ οὐδένα οὐδαμοῦ θέλεις εὑρεῖ ὅστις νὰ μὴ μεμψιμοιρῇ διὰ τὴν τοῦ βίου βραχύτητα, καὶ μολοντοῦτο πάντες συγχρόνως σπεύδουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέρμα ἑκάστης τῶν περιόδων αἵτινες φαίνονται οὖσαι ὡς φυσικαὶ τῆς ζωῆς διαιρέσεις. Καὶ τὸ μὲν παιδίον εἶναι ἀνυπόμονον νὰ γίνῃ μαθητής, ὁ δὲ μαθητὴς νὰ καταστῇ νέος νὰ γίνῃ ἐπιστήμων, ἔπειτα νὰ ἀποκτήσῃ περιουσίαν, νὰ λάβῃ δημοσίαν θέσιν καὶ ὑπόληψιν καὶ τέλος νὰ γίνῃ συνταξιοῦχος. Ὡσαύτως ἡ νέα δὲν ἔχει οὐδ' αὐτὴ ἡσυχίαν, ἀλλ' ἀνυπόμονος εἶναι νὰ γίνῃ γυνὴ καὶ μήτηρ.

Μετ' ὀλίγον ἀναπνέει ἐλευθέρως ἰδοῦσα τὰ τέκνα της ἔξω τῶν κινδύνων τῆς πρώτης ἡλικίας, ἀποκατεστημένα καὶ πατέρας ἤδη καὶ μητέρας. Καὶ μόνον ἀφοῦ φθάσωσιν εἰς τὸ ἔσχατον ὅριον θέλουν νὰ βραδύνουν τὸ βῆμα. Ἤδη τίποτε δὲν περιμένουν τίποτε δὲν ἐλπίζουν· ἀπ' ἐναντίας φοβοῦνται πᾶσαν δυστυχίαν, πᾶσαν συμφορόν. Ἡ διάνοια αὐτῶν ἀνατρέχει τότε εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τοὺς ταχυπτέρους χρόνους τῆς δραπέτιδος νεότητος. Καὶ λυποῦνται διότι δὲν ἐχάρησαν αὐτὴν κάλλιον, διότι λίαν ἔσπευδον, λίαν ἀνησύχουν. Μέμφονται δὲ ἑαυτοὺς καὶ πεπεισμένοι εἰσὶν ὅτι, ἂν πλειοτέραν εἶχον πεῖραν, εὐτυχέστεροι ἤθελον ὑπάρξει. Ἀλλὰ πάλιν καὶ εἰς αὐτὸ ἀπατῶνται· ἂν ἤθελον ἀρχίσει ἐκ νέου, εἰς τὰς αὐτὰς ἤθελον ἐπαναπέσει ἀνυπομονησίας ὑπὸ τῆς αὐτῆς πρὸς τὸ μέλλον ῥοπῆς ἤθελον ἀρεθῇ νὰ παρασυρθῶσιν εἰς τὰς αὐτὰς ὁρμὰς ἤθελον ὑπακούσει. Πόθεν ἤδη

ἡ πρὸς τὸ μέλλον τάσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἄγνωστον, τὸ ἀβέβαιον μέλλον; Διατί μειράκιον, ἐπιποθεῖ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἔφηβος τὴν ἡλικίαν τὴν ἀνδρικήν; Διότι δι' ὅλων τούτων τῶν φάσεων τοῦ βίου ὅ,τι ζητεῖ ὑφ' ὅλας αὐτὰς τὰς διαφόρους στάσεις καὶ χρονικὰ σημεῖα εἶναι ἡ εὐτυχία πάντοτε καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε αὐτὴν εὑρίσκει τελείαν καὶ θλίψεων ἀμιγῆ, ἀνάγκη ἀδιακόπως νὰ τὴν ἐπιδιώκῃ, ἀείποτε νὰ τρέχῃ κατόπιν αὐτῆς μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τρέμων ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς μυστηριώδους πρὸς ἄλλην ὕπαρξιν διόδου, θελήσῃ νὰ συλλογισθῇ ὅτι διῆλθε πολὺ πλησίον τῆς ἐντελοῦς ἐκείνης εὐδαιμονίας ἥτις δὲν ἐδόθη εἰς τὴν ἀσθενῆ καὶ ἀτελῆ περὶ τὸ γινώσκειν καὶ κατέχειν φύσιν ἡμῶν. Χ.

ΕΥΦΥΙΑ ΚΥΝΟΣ.

Δὲν θέλουσι βεβαίως ξενισθῆ οἱ τῆς καλλιανθοῦς *Χλωρίδος* ἀναγνῶσται, ἐὰν ἐν τῇ ποικιλοστίκτῳ καὶ τερψιθύμῳ πρασιᾷ, δι' ἧς κοσμεῖται τὸ παρὸν φυλλάδιον, τολμῶμεν νὰ παρεμβάλωμεν καὶ ἄνθος τι φιλίας καὶ εὐφυΐας κυνός, παρατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ καὶ σοφοῦ καθηγητοῦ ἐν Στρασβούργῳ κ. Schutzenberger.

Ἰδιοκτήτης κήπου, ὁ σοφὸς καθηγητής, παρετήρει ὅτι κάνιστρόν τι ἐν ᾧ ἐναπετίθεντο τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ πρωΐας συγκομιζόμενα δαυκία, ἐκκενοῦντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ἀπορῶν ἠρώτησε τὸν κηπουρόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁμολογήσας τὴν ἄγνοιαν καὶ ἀπορίαν του, ἐπέδειξε τῷ καθηγητῇ αἱμασιὰν ὄπισθεν τῆς ὁποίας κρυπτόμενοι ἠδύναντο νὰ συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν κλέπτην.

Τὸ σχέδιον ἐν τῷ ἅμα ἐγκριθὲν ἐτέθη εἰς πρᾶξιν. Καὶ ἰδοὺ μετὰ παρέλευσιν μόλις τετάρτου τῆς ὥρας φωνὴ ἐκπλήξεως διέρυγε τὰ στόματα ἀμφοτέρων. Τί συνέβαινεν; Ὁ κύων τῆς οἰκίας τῷ κανίστρῳ προσελθὼν ἔλαβεν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ δαυκίον καὶ τρέχων διηυθύνετο εἰς τὸν σταῦλον.

Ὁ κύων δὲν τρώγει δαυκία. Ποῖον λοιπὸν τὸ μυστήριον; Οἱ ἡμέτεροι ἔσπευσαν ἀμέσως πρὸς τὸν σταῦλον, ἔνθα, πρὸς μεγαλειτέραν αὐτῶν ἔκπληξιν, βλέπουσι τὸν κύνα τείνοντα τὸ διὰ τῶν ὀδόντων συγκρατούμενον γέρας τῆς κρυφίας κλοπῆς εἰς ἕνα τῶν ἐν τῷ ἱπποστασίῳ ἵππων, ὅστις διὰ θωπευτικῆς καὶ εὐγνώμονος κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε μειλιχίως τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ φίλου αὐτοῦ κρεμάμενον δαῦκος.

Θυμωθεὶς ὁ κηπουρὸς ἔσπευσε διὰ ῥάβδου νὰ ἀνταμείψῃ τὴν ὑποχρεωτικὴν ταύτην φιλίαν! ἀλλ' ὁ καθηγητὴς ἀνεχαίτισεν αὐτὸν περίεργος νὰ ἴδῃ τὸ τέλος.

Ὁ κύων λοιπόν, ἀεικινῶν τὴν οὐρὰν καὶ τὸν κορμὸν ποικιλοτρόπως συστρέφων, ἐξηκολούθει κομίζων τῷ φίλῳ αὐτοῦ τά τε ἐν τῷ κανίστρῳ δαυκία καὶ τὰ ἐν τοῖς λοιποῖς λαχανικὰ μέχρι τῆς παντελοῦς καὶ τελείας αὐτῶν καταναλώσεως.

Περίεργον δέ, ἐνῷ ἐν τῷ αὐτῷ σταύλῳ καὶ δεύτερος ἐφυλάσσετο ἵππος ὁ δυστυχὴς οὗτος οὐ μόνον δαυκίων ἀλλ' οὔτε κἂν βλέμματος ἠξιοῦτο.

* * *

Η ΚΑΤΑ ΜΕΣΟΝ ΟΡΟΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐρεύνας τῆς στατιστικῆς ἡ κατὰ μέσον ὅρον διάρκεια τῆς ζωῆς, ἀναλόγως τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων, εἶναι διὰ τοὺς ἱερεῖς 65 ἔτη, διὰ τοὺς ἐμπόρους 62, διὰ τοὺς λογίους καὶ τοὺς γεωργοὺς 61, διὰ τοὺς στρατιώτας 59, διὰ τοὺς νομικοὺς 58, διὰ τοὺς καλλιτέχνας καὶ τοὺς τεχνίτας 57 καὶ διὰ τοὺς ἰατροὺς 56 ἔτη.

Ὥστε οἱ μᾶλλον μακρόβιοι εἰσὶν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἧττον οἱ ἰατροί.

Ὑπολογίζεται ὅτι ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς ἀνέρχεται εἰς χίλια ἑκατομμύρια· ἐξ αὐτῶν ἀποθνήσκουσι κατ' ἔτος 333,333,333 ἄτομα, ἤτοι καθ' ἑκάστην 91,824, καθ' ὥραν 3,780, κατὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας 60, καὶ ἑπομένως *εἰς ἄνθρωπος ἀποθνήσκει κακὰ πᾶν δευτερόλεπτον*. Ἐξ αὐτῶν τὸ τέταρτον ἀνήκει εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὸ δὲ ἥμισυ εἰς ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 20οῦ ἔτους. Ἐκ 1000 ἀνδρῶν οἱ 10 φθάνουσιν εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν, 2 εἰς ἡλικίαν 80 καὶ εἷς εἰς ἡλικίαν 100 ἐτῶν.

Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ ζήσῃ σήμερον κατὰ μέσον ὅρον μακροχρονιώτερον παρὰ εἰς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας. Ἐπῆλθε δὲ ἡ αὔξησις τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς ἕνεκα βεβαίως τῆς γενικῆς εὐζωΐας, τῆς διαδόσεως τοῦ ἐμβολιάσματος καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς δημοσίας καὶ τῆς κατ' οἶκον ὑγιεινῆς.

Σ.

ΑΝΘΙΝΑ ΒΑΡΟΜΕΤΡΑ.

Κατασκευάζουσιν ἤδη ἐν Παρισίοις ἄνθινα βαρόμετρα, καλούμενα ἀκριβέστερον ὑγρόμετρα, ὧν ἡ κατασκευὴ βασίζεται ἐπὶ τῶν ἀλάτων τοῦ κολβάτου τοῦ διέρχεσθαι ἀλληλοδιαδόχως ὅλων τῶν ὑποσκιάσεων μεταξὺ τοῦ ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ, κατὰ τὴν μεγαλειτέραν καὶ ὀλιγωτέραν ὑγρὰν τοῦ ἀέρος κατάστασιν. Ὑγραίνουσι στυπιοχάρτην ἐντὸς διαλύσεως πεπυκνωμένου χλωρούχου τοῦ Κολβάτου συνηνωμένου μετὰ χλωρούχου σόδας καὶ ἀραβικοῦ κόμμεος· τὸ ξηραίνουσι καὶ σχηματίζουσιν ἐξ αὐτοῦ ὡραίας ἀνθοδέσμας μετὰ τῆς χάριτος ἐκείνης, ἥτις μόνον ἐν Παρισίοις εὐ-

ρίσκετκι. Εἰς τὰς λίαν ξηρὰς ἀτμοσφαίρας εἶναι καλὸν νὰ προστεθῇ εἰς τὴν διάλυσιν ὀλίγον χλωροῦχον τοῦ καλκίου τὸ ὁποῖον ἐντείνει τὰς ὑγρομετρικὰς ἰδιότητας τοῦ χάρτου. Ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως δυνατὸν νὰ διαγραφῇ ὡς ἑξῆς.

Ἐρυθρὸν . . . . . βροχή.
Ἐρυθρὸν ἀχρότερον . . . . . μεγάλη ὑγρασία.
Ἐρυθρὸν πρὸς τὸ κυανοῦν. ὑγρασία.
Βαθὺ ἰῶδες . . . . . σχεδὸν ξηρασία.
Ἰῶδες . . . . . ξηρασία.
Κυανοῦν . . . . . μεγάλη ξηρασία.

Ἰδοὺ καὶ χάριν τῶν φιλεπιστημόνων ἡ συνταγὴ τῆς διαλύσεως·

Χλωροῦχον τοῦ κολβάτου 10.00
Χλωροῦχον σοδίου 5.00
Κόμμι ἀραβικόν 2.50
Χλωροῦχον καλίου . . . . . 1.00—2.00
Ὕδωρ διυλισμένον 30.00

Z**

ΜΑΝΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Μαντεία δι' ὀνείρου.

Λαμβάνουσι τρία κουκία *μὲ ἄσπρο κεφάλι* ἢ ὅπως ἄλλοι τὸ λέγουσι *φρύδι*, διαφόρου μεγέθους ἕκαστον, καὶ καθ' ἁπάσας τὰς ἑσπέρας τῆς ἑβδομάδος ἀδιαφόρως πλὴν τῆς Παρασκευῆς (διότι ἐξημερόνει Σάββατον) καθ' ἣν ὥραν πρόκειται νὰ κατακλιθῇ πρὸς ὕπνον λαμβάνει διὰ τῶν τριῶν δακτύλων τὸ μέγιστον τῶν τριῶν κυάμων καὶ ποιῶν διὰ τούτου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ λέγει τὰ ἑξῆς. «Γιάννη Μακρυγιάννη! μακρυὰ νὰ πᾷς, μακρυὰ νὰ ρθῇς, μακρυὰ νὰ διαγυρίσῃς, μακρυὰ νὰ πᾷς νὰ βρῇς τὴν μοῖρα μου καὶ τὸ ροΐζικό μου καὶ ὁποιος (ἢ ὁποια, ἐὰν ἦναι ἀνὴρ ὁ ποιῶν τοῦτο) εἶναι τῆς τύχης μου νὰ τὸν φέρῃς ἀπόψε 'ς τὸν ὕπνο μου νὰ τὸν (ἢ νὰ τὴν) ἰδῶ 'ς τὸ σπίτι μου.» Ἔπειτα διὰ τοῦ μέσου κυάμου ταῦτὰ ποιῶν λέγει. «Γιάννη μεσογιάννη μεσὰ νὰ πᾷς, μεσὰ νὰ ρθῇς μεσὰ νὰ διαγυρίσῃς, μεσὰ νὰ πᾷς νὰ βρῇς τὴν μοῖρα μου καὶ τὸ ροΐζικό μου» κτλ. ὡς ἀνωτέρω. Ἀκολούθως διὰ τοῦ μικροῦ ταῦτὰ ποιων λέγει, «Γιάννη Κονταγιάννη, κοντὰ νὰ πᾷς, κοντὰ νὰ ρθῇς, κοντὰ νὰ διαγυρίσῃς, κοντὰ νὰ πᾷς νὰ βρῇς τὴν μοῖρα μου καὶ τὸ ροΐζικό μου.» κτλ. ὡς ἀνωτέρω. Θέτει ἔπειτα καὶ τοὺς τρεῖς κυάμους ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης αὐτοῦ· καὶ πίπτει πρὸς ὕπνον *δεξιὰ μεριὰ* καὶ οἱ τρεῖς Γιάννιδες οἱ ἐπικληθέντες φέρουσι καθ' ὕπνον τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶναι τῆς τύχης τοῦ μαντευομένου προσώπου, καὶ ἰδοὺ διὰ τριῶν κυάμων καὶ τῆς μικρᾶς ταύτης ἐπῳδῆς ἐπῳδύνων βασάνων ἀπαλλάσσεται προμανθάνων ἐν ὀνείρῳ τὸ διακαὲς αὐτοῦ ὄνειρον τὸν σύντροφον τοῦ βίου του!

Ἑτέρα μαντεία κατὰ τὴν Καθαρὴν Δευτέραν.

Κλείοντες τοὺς ὀρθαλμοὺς οἱ μαντευόμενοι πλησιάζουσι πρὸς τὴν φράκτην καὶ λαμβάνουσι κατὰ τύχην τὸν περιτυχόντα πάσσαλον τῆς φράκτης καὶ κατὰ τὰ χαρακτηρίζοντα τὸν πάσσαλον σημεῖα τοιοῦτος ἔσται καὶ ὁ μέλλων γαμβρός· δηλαδὴ ἐὰν εἶναι εὐθὺς καλόσχημος, ὁ μέλλων γαμβρὸς ἔσται καλὸς τό τε εἶδος τήν τε ψυχήν, εἰ δὲ τούναντίον ἀνώμαλος καὶ κακὸς τὴν ὄψιν ἐν γένει, κακὸς χαλεπὸς καὶ ἄμορφος ὁ γαμβρός[1].

Ἑτέρα διὰ τῆς ἀλμυροκουλούρας.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν κλέπτουσιν ἀπὸ *τρεῖς πρωτοστέφαναις* ἄλευρον καὶ ἅλας καὶ ζυμόνουσιν ἄρτον ἐξ ἴσου ἀλεύρου καὶ ἅλατος[2]. Τὸ δὲ διὰ τὴν ζύμωσιν ὕδωρ πρέπει νὰ λάβῃ ἐκ βρύσεως ἀνατολικῆς, δηλ. ἀνατολικῶς ῥεούσης ἐν ἱερᾷ σιγῇ μέχρις οὗ ἐναποθέσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν ὑδρίαν, ὁπότε τὸ ὕδωρ καλεῖται *ἀμίλητο νερό*. Ἐψηθέντα δέ, τὸν ἁλμυρώτατον τοῦτον ἄρτον διαιρεῖ εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ῥίπτει ὀπισθεν τῆς θύρας, τὸ ἕτερον θέτει ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, τὸ δὲ τρίτον τρώγει, καθ' ἣν στιγμὴν κατακλιθῇ πρὸς ὕπνον, διαμείνασα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν νῆστις

---

1 Οὐκ ἄχαριν ἐνόμισα τὴν περιγραφὴν ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις ἐπεισοδείου τοιαύτης μαντείας, ἧς αὐτόπτης ἐγενόμην μάρτυς. Δύο ἀδελφαὶ οὔπω ἔγγαμοι, περὶ πλείστου δὲ ποιούμεναι νὰ προμαντεύσωνται περὶ τοῦ μέλλοντος συζύγου ἀπεφάσισαν τὴν ἀνωτέρω μαντείαν, τούτων δὲ ἡ μὲν πρεσβυτέρα ὠνομάζετο Β. ἡ δὲ Θ. ἡτις ὡς μικροτέρα καὶ πονηροτέρα μακρόθεν κατεσκόπευεν τὸν κάλλιστον τῶν πασσάλων τῆς φράκτης, ἡ δὲ Β. ἀφελεστέρα καὶ ἀθωοτέρα τῆς Θ. ἠθέλησε ν' ἀφεθῇ εἰς τὴν τύχην καὶ προσέβαινε τυφλῶς· ἀλλ' ἡ τύχη αὐτῆς ὡδήγει πρὸς τὸν κάλλιστον πάσσαλον, τὸν κατοπτευθέντα ὑπὸ τῆς Θ., ὁπότε αὕτη παρώθησεν τὴν Β. μακρὰν αὐτοῦ καὶ οὕτω ἡ μὲν Θ. ὑπελάβετο τοῦ καλλίστου τούτου πασσάλου ἡ δὲ τοῦ χειρίστου· ἡ μὲν χαίρουσα ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ, ἡ δὲ κατυφῆς καὶ μελαγχολικὴ ἐγένετο ἐπὶ τῷ ἀπαισίῳ τούτῳ οἰωνῷ τῆς τύχης. Τὸ δὲ περίεργον μετ' οὗ πολὺν χρόνον ἐπεφάνη γαμβρὸς κατὰ πάντα καλὸς ζηλῶν σύζυγον τὴν ἀποτυχοῦσαν ἐν τῇ μαντείᾳ· ὁπότε ἡ νεωτέρα Θ. φθονήσασα αὐτὴν ἐπὶ τοῦτο πάντα τρόπον μηχανᾶται ὥστε ἐπὶ τέλους παρευδοκιμήσασα τὴν Β. λαμβάνει τὸν καλὸν σύζυγον· ἀπέδωκαν δὲ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτης καὶ τὴν ἀποτυχίαν ἐκείνης, ἥτις ἀποτυχοῦσα τούτου μετ' οὗ πολὺ σκολιοῦ τινος καὶ χαλεποῦ ἀνδρὸς ἐγένετο σύζυγος, εἰς τοὺς μαντικοὺς πασσάλους.

2 Ὀπισθεν στρέφουσαι τὰς χεῖρας.

ἐπᾴδουσα[1] «ὁποιος εἶναι τῆς τύχης μου νὰ μοῦ φέρῃ εἰς τὸν ὕπνον μου νὰ πιῶ νερό[2]».

Ἑτέρα μαντεία κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Τὴν παραμονὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων γίνεται δὶς ἑσπερινὴ προσευχὴ περὶ μεσημβρίαν καὶ περὶ δύσιν ἡλίου, Κατὰ τὴν πρώτην λοιπὸν οἱ καλούμενοι Θεόδωροι πέμπουσι σῖτον ἑψημένον (βρασμένον) εἰς τὴν ἐκκλησίαν δι' ἴψωμα. Ἐκ τούτου κλέπτουσιν ἢ ἁρπάζουσι, μὴ ζητήσαντες, ὅπερ κάλλιον εἶναι νὰ πράττῃ ἢ παρθένος κόρη ἢ γυνὴ *στριμμένη*, δηλ. προβεβηκυῖα. Διὰ δὲ τούτου τοῦ σίτου μαντεύονται ὡς ἑξῆς. Λαμβάνοντες *μαχαῖρι μαυρομάνικο*, δηλ. μαχαίριον οὗ ἡ λαβὴ νὰ ᾖναι ἐκ κέρατος ἢ ἄλλης οὐσίας μέλανος χρώματος, ἐξέρχονται τῆς οἰκίας καὶ χαράσσουσι διὰ τῆς μαχαίρας ὄπισθεν αὐτῶν, μὴ βλέποντες πρὸς τὰ ὀπίσω, κύκλον ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ᾧ σπείρουσι κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον λέγοντες τὰ ἑξῆς.

«Ἂι Θόδωρέ μου! καλὲ καὶ θαυμαζέ μου! οὖλα τὰ ἔρημα περνᾷς καὶ ταῖς μοῖραις χαιρετᾷς, νὰ βρῇς καὶ τὴ δική μου μοῖρα νὰ μοῦ τὴν χαιρετήσῃς· ἂν κοιμᾶται νὰ 'ξυπνήσῃ κιᾶν κάθηται νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πάῃ νὰ βρῇ κ' ἐκείνη ποῦναι τῆς μοίρας μου, νὰ τὴν φέρῃ 'ς τὸν ὕπνο μου νὰ τὴν ἰδῶ 'ς τὸ σπίτι μου[3]» (τρίς). **

---

1 Συνήθως τὸν ἄρτον τοῦτον διανέμονται ἐξ ἴσου τρεῖς φίλαι, ὧν ἑκάστη τὸ μερίδιον αὐτῆς εἰς τρία ταμοῦσα πράττει ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη.

2 Τοῦτο ποιοῦσι οὐ μόνον νέαι ἀλλὰ καὶ νέοι, ὧν εἷς καὶ ὁ συγγράψας ἐνέδωκέ ποτε ἀνοηταίνων εἰς τὴν περιέργειαν συγγενοῦς του τινος νέας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑποστῇ τὴν φρικτὴν ταύτην δοκιμασίαν χάριν τῆς περιέργου συγγενοῦς ἐνδιαφερομένης νὰ μάθῃ τίς ἡ μέλλουσα σύζυγος τοῦ συγγενοῦς της, ὅστις φαγὼν τὸν λυσσαλέον ἐκεῖνον ἄρτον, ἐφ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἔκλεισεν ὀφθαλμὸν ὁλοκλήρους ὑδρίας ἐκκενῶν καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξυπηρετῶν καὶ σβεννύων τὴν φρικαλέαν δίψαν τοῦ ἐξαγριωθέντος στομάχου του· ὀψέποτε δὲ ἐξημερωθέντος τοῦ δίψους ὕπνωσσεν, εἶδε κατ' ὄναρ ἀντὶ πάσης ἄλλης τὴν φλὴν αὐτοῦ συγγενῆ προσερχομένην αὐτῷ οὐχὶ ὕδωρ μετὰ χεῖρας φέρουσαν διὰ νὰ ἀποσβέσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς δίψης ἀλλὰ μέγαν κόμματον ἁλμυροῦ ἄρτου, ὅπερ ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀναπηδήσῃ τῆς κλίνης φρίσσων καὶ ἀγωνιῶν, ἐξυπνήσας χωρὶς νὰ ἴδῃ τινὰ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ βίοτ παρήγορον, καὶ τούτου ἕνεκα φαίνεται μέχρι τοῦδε μένει μόνος μονάζων καὶ διψῶν.

3 Ἄλλοι δὲ ταῦτα ἐπᾴδοντες σπείρουσιν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης αὐτῶν καὶ κατακλίνονται πρὸς ὕπνον.

ΕΥΦΥΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Τῷ ἐκδότῃ τῆς **Χλωρίδος.**

Πλῆθος ἀνεκδότων ἐπιστολῶν λανθανουσῶν ἐν κευθμῶσί τισιν, ἔνθα κατωρορυγμένα ὑπάρχουσι τῆς πατρῴας σοφίας τὰ πολυτίμητα θησαυρίσματα, εἰς διευκρίνησιν μὲν ἀγνοουμένων συντελοῦσι σελίδων τῆς πατρῴας ἱςορίας, ἀλλὰ πολλάκις καὶ εὐφυίαν προδίδουσι θαυμάσιον καὶ ἂν ὁ σπουδαῖος ἀναγνώστης ἔχῃ 'ν' ἀρυσθῇ φωτὸς ἀκτινίδιον πρὸς διαφώτισιν ἀλαμπεςέρων τινῶν σελίδων τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, καὶ ὁ ἁπλῶς πρὸς διασκέδασιν ἀναγινώσκων εὑρίσκει πάντως ἡδονῆς ἀντικείμενον· οὕτως αἱ χαριτολογίαι βρίθουσιν, ὡς δύναταί τις 'νὰ ἴδῃ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ ἀοιδίμου Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, ὅστις πολλάκις καθίσταται ὀχληρός.

Κατήντησε πλέον τετριμμένον τὸ γραφὲν ὑπὸ τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ πρὸς τὸν οὐρανοφάντορα Βασίλειον «ἃ γὰρ ἀνέγνων ἔγνων καὶ κατέγνων» καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ θείου Πατρὸς ἀποκριθὲν «ἃ μέν τοι ἀνέγνως οὐκ ἔγνως· εἰ γὰρ ἔγνως οὐκ ἂν κατέγνως» ἀμφότερα γραφέντα ἐν τέλει ἐπιστολῆς. Καὶ τοιαῦτα εὑρίσκει τις πλεῖστα. Ἐγὼ δὲ πέμπω ὑμῖν, ἐκ πλουσίας συλλογῆς ἀνεκδότων ἐπιστολῶν σοφῶν ἀνδρῶν, κατὰ τὸν μεσήλικα βίον τοῦ ἔθνους ἀκμασάντων, τρεῖς εὑρυεῖς ἐπιςολάς, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐςὶν ἀποκύημα τῆς καλλιγόνου φρενὸς Εὐγενίου ἐκείνου τοῦ Βουλγάρεως, οὗ οὐδένα ὅμοιον εὑρίσκω δυναμένην τὴν ἱστορίαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων 'νὰ ἐπιδείξηται ἡμῖν ἐν τοῖς ἀπὸ τῆς ἁλώσεως χρόνοις, αἱ δὲ δύο τοῦ ἐνδόξου Πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, οὕτινος, ὡς αὐτὸς ὁ μέγας Εὐγένιος ἐν τῇ Λογικῇ εἶπε «τὸ περὶ τὴν ἔσω καὶ ἔξω μάθησιν κλέος οὐχ ὅπως τὰ καθ' ἡμᾶς τοὺς Ἀνατολικοὺς εὐσεβεῖς ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ἐθνῶν τὰ πορρωτάτω διῆλθε διαπεφοιτηκός.»

Ἐπιστέλλονται δὲ ἡ μὲν πρώτη Κωνσταντίῳ τῷ Μ. Ἀρχιδιακόνῳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, οὗ τὴν ἀρετὴν ὕμνησεν, ἀώρως ἀποθανόντος, ὁ διάσημος Ζακύνθιος ἱεροκῆρυξ Ἰωάσαφ ὁ Κορνήλιος· ἡ δευτέρα πρὸς Μελέτιον τὸν Βλαστόν, Κρῆτα σοφὸν ἱεροδιδάσκαλον, περὶ οὗ γράφω μακρὰ ἐν τῇ *ἀνεκδότῳ μου Μελέτῃ περὶ Λουκάρεως* καὶ ἡ τρίτη πρὸς Διονύσιον μητροπολίτην Ἡρακλείας, ὃν ὁ περικλεὴς Μάξιμος Μαργούνιος ἐναρμόνιον ἀποκαλεῖ κιθάραν τῶν κρουσμάτων τοῦ πνεύματος «μέχρι καὶ ἡμῶν ποτὲ τερπνά τε καὶ λιγυρά, ὡς δὲ σωστικὰ ἐνηχήσασα μελῳδήματα.» Ὅτι δ' ὁ Διονύσιος οὗτος Ἡρακλείας μητροπολίτης, μετὰ τὸν Γρηγόριον, γενόμενος (περὶ τὸ 1591) ἦν ἀνὴρ διάσημος ἔδειξεν, ἐν ἀνεκδότῳ ἐπιστολῇ, Μελέ-

τιος ὁ Πηγᾶς γράφων «παρηκολούθηκάς μοι τῷ κηρύγματι, κεκοινώνηκας τῶν φροντίδων, συμμετέσχες τῶν πόνων, συνήντλησας τῶν κινδύνων.»

Ζητῶ συγγνώμην ἐὰν πολυλογῶ. Ἀλλ' ἀγαπῶ τὴν ἀληθῆ ἐθνικὴν ζωὴν καὶ κίνησιν καὶ, δυστυχῶς, τὴν ζωὴν εὑρίσκω ἐν τοῖς τάφοις τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐνῷ μεταξὺ τῶν ζώντων βλέπω τὴν νέκρωσιν.

Ἐν Κων/πόλει, 23 Σεπτεμβρίου 1879.

Μ. Ι. Γεδεων.

Α.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΩι ἱεροδιακόνῳ ΕΥΓΕΝΙΟΣ ὁ ΒΟΥΛΓΑΡΙΣ.

Ἐπαινῶν λοιδορεῖς, λοιδορῶν δ' ἂν ἐπαινοίης, ὦ βέλτιστε. Εἰ τοίνυν πρὸς θυμοῦ σοι ἐπαινεῖν ἡμᾶς καὶ μὴ λοιδορεῖν, μὴ ἐπαινῶν λοιδόρει, ἢ λοιδορῶν ἐπαίνει.

Β.

ΜΕΛΕΤΙΩι ἱερομονάχῳ ΒΛΑΣΤΩι, ΜΕΛΕΤΙΟΣ ὁ ΠΗΓΑΣ.

Ἠλίκην ἡμῖν τὸ τῆς φαινομένης ταυτησὶ δόξης πλάτος στενοχωρίαν κεκόμικεν ἔστω σοι τεκμήριον ἡ δε ἡ ἐπιστολή, λήγουσα μόλις ἀρχομένη, αὐτὸ τοῦτο καὶ μόνον μηνῦσαι ἰσχύσασα, ὅτι τῶν σῶν ἐπετύχομεν γραμμάτων καὶ ὅτι τῇ τῆς σῆς ἀγάπης εὐχαριστοῦμεν προθυμίᾳ.

Ἔρρωσο. ζρε'.

Γ.

ΔΙΟΝΥΣΙΩι ΠΡΑΚΛΕΙΑΣ, ὁ ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

Καὶ γράφειν ἀναγκαζόμεθα πολλῶν γε χάριν. καὶ γράφειν εἰργόμεθα πολλῶν γε χάριν. Γράφομεν δ' ὅμως ὡς οὐ γράφομεν, ἵνα δι' ὧν γράφομεν ἴδῃς ὡς οὐ γράφομεν,

Ἔρρωσο.

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑι.

Ἐπ' ὀνόματι τοῦ μεγαλομάρτυρος τούτου συνέστησεν ἐν Ῥωσσίᾳ ἱππικὸν τάγμα ἡ Αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ἡ Β' τῷ 1769, πρὸς ἀμοιβὴν ἰδιαιτέραν τῶν στρατιωτικῶν πρὸς τὸ Κράτος ἐκδουλεύσεων. Τὸ τάγμα τοῦτο παρημελήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου, ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως ἀπένειμεν εἰς αὐτὸ τοιοῦτον ἀξίωμα, ὥστε ἔκτοτε τὰ παράσημά του λογίζονται ὡς ἡ μεγίστη τιμή, τὴν ὁποίαν στρατιωτικὸς δύναται νὰ λάβῃ ἐν Ῥωσσίᾳ. Διαιρεῖται δὲ τὸ τάγμα τοῦτο εἰς πέντε κλάσεις, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ λάβῃ παράσημον τῆς ἀνωτέρας κλάσεως, ἂν πρότερον δὲν ἀξιωθῇ τοῦ τῆς κατωτέρας. Αὐτὸς ὁ ἴδιος Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος, ὅπως ὑψώσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἀμοιβῆς ταύτης, ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὸ τῆς ἀνωτέρας κλάσεως, προσενεχθὲν εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1805 ἐκστρατείαν, ὡς μὴ διελθὼν τὰς κατωτέρας κλάσεις· ἔλαβε δὲ μόνον τὸ τῆς τετάρτης κλάσεως παράσημον, τὸ ὁποῖον ἦτο τότε τὸ κατώτατον, διότι ἡ πέμπτη κλάσις συνέστη τῷ 1807 ὑπὲρ τῶν ἀνδραγαθούντων ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν.

Οἱ ἀξιούμενοι τῶν παρασήμων τούτων λαμβάνουσι πρὸς τῇ τιμῇ καὶ συντάξεις χρηματικάς. Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἀξιουμένους τῶν παρασήμων τῶν δύο ἀνωτέρων κλάσεων ἀπονέμεται σύνταξις 400 ἕως 700 ῥουβλίων· αἱ δὲ τοὺς ἀξιουμένους τοῦ παρασήμου τῆς γ' ἀπονέμονται 200 ῥούβλια, εἰς τοὺς τῆς δ' κλάσεως 100 ῥούβλια, εἰς δὲ τοὺς ὑπαξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας τοὺς ἀξιωθέντας τοῦ παρασήμου τῆς ε' κλάσεως, γίνεται αὔξησις τοῦ μισθοῦ των κατὰ τὸ τρίτον.

Τὰ παράσημα τοῦ τάγματος τούτου ἀπονέμονται τῇ προτάσει τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν μεταστχόντων ἐκστρατείας τινός, οἵτινες μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκστρατείας συντάσσουσι κατάλογον τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐκεῖνον ἀναδειχθέντων ἀξίων τῆς τιμῆς ταύτης. Τὰ κατορθώματα διὰ τὰ ὁποῖα γίνεταί τις ἄξιος τῆς ἀμοιβῆς ταύτης προσδιορίζονται λεπτομερῶς ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ τάγματος. Ἄξιος δὲ τῆς τιμῆς ταύτης γίνεται· α') ὅστις κυριεύσῃ ἐχθρικὸν πολεμικὸν πλοῖον, κανονιοστοιχίαν ἢ ὀχυρὰν θέσιν κατεχομένην ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ· β') ὅστις, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, δὲν παραδοθῇ, ἢ τοὐλάχιστον ὑπερασπισθῇ τὴν θέσιν του μέχρις ἐσχάτων δι'ἀναμφισβητήτου ἀνδρίας καὶ καρτερίας· γ') ὅστις, ἄρχων στρατιωτικῶς σώματος, κερδήσῃ διὰ τῆς ἀνδρίας καὶ συνέσεώς του νίκην, ἢ συμβάλῃ ὁριστικῶς εἰς αὐτήν· δ') ὅστις ἑκουσίως ἀναδεχθῇ κινδυνώδη τινὰ ἐπιχείρησιν καὶ διεξαγάγῃ αὐτὴν ἐπιτυχῶς· ε') ὅστις ἐπισυναγάγῃ τροπωθέντα καὶ διασπαρέντα στρατεύματα καὶ ἐπαναφέρῃ αὐτὰ εἰς τὴν μάχην ἢ σώσῃ αὐτὰ ἀπὸ τῆς σφαγῆς ἢ αἰχμαλωσίας· καὶ ὅστις πρῶτος ἐκπηδήσῃ εἰς ἐχθρικὸν ἔδαφος κατ' ἀπόβασιν, ἢ εἰσπηδήσῃ εἰς ἐχθρικὸν ὀχύρωμα ἐν ἐφόδῳ κτλ. Ὅλα ὅμως τὰ δικαιώματα ταῦτα δύναται νὰ ἀνατρέψῃ καὶ μηδενίσῃ καὶ ἡ ἐλαχίστη παράβασις τῆς πειθαρχίας.

Τὸ παράσημον τοῦ τάγματος τούτου, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου, εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ κοσμῆται δι' ἀδαμάντων. Εἶναι δὲ σταυρὸς χρυσοῦς, τέσσαρας ἁπλᾶς ἔχων ἀκτῖνας, ἐπικεχρισμένος διὰ σμάλτου λευκοῦ, φέρων δὲ ἐν μέσῳ ἀσπίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι ἐξεικονισμένος ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἔφιππος καὶ ἀκοντίζων τὸν δράκοντα. Τὸν σταυρὸν τοῦτον φέρουσιν οἱ μὲν τῆς ἀνωτέρας κλάσεως ἱππόται κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου πρὸς τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν διὰ ταινίας μεταξίνης, φερούσης ἐνυφασμένας τρεῖς σειρὰς μαύρας, χωριζομένας διὰ δύο σειρῶν κιτρίνων· οἱ δὲ τῆς δευτέρας κλάσεως φέρουσι τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης τοῦ ἐνδύματος, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ τῆς πέμπτης· τὸ παράσημον ὅμως τῆς τελευταίας κλάσεως εἶναι ἀργυροῦν καὶ ἀσμάλτωτον.

Π.

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΕΝ ΕΛΒΕΤΙΑι.

Ἐν Ἀρλεστέῃ, ὁ δεσμοφύλαξ τῶν εἱρκτῶν τοῦ διαμερίσματος, ἐκτελῶν τὴν νυκτερινὴν περιπολίαν του, ἐνόησεν ὅτι ἓν τῶν κελλείων ἦτο κενόν. Ὁ δεσμώτης εἶχε δραπετεύσει.—Ὁ δεσμοφύλαξ ἐξήτασε λεπτομερῶς τὴν θύραν καὶ τὸ παράθυρον, ἀλλ' οὐδὲν ἴχνος παραβιάσεως ἀνεκάλυψεν. Εἰδοποίησε λοιπὸν ἀμέσως τὴν φρουράν, ἥτις ἄχρι τῆς πρωΐας ἠρεύνησε τὰ πέριξ, μὴ κατορθώσασα ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀποδράντα.

Τὴν πρωΐαν ὁ δεσμοφύλαξ ἐπανῆλθε μανιώδης εἰς τὴν φυλακήν. Μετέβη αὖθις εἰς τὸ κελλεῖον, ὅπως ἐξετάσῃ ἐκ δευτέρου καὶ ἀνακαλύψῃ τὸν τρόπον τῆς ἀποδράσεως. Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ἰδόντος τὸν δεσμώτην ῥογχάζοντα ἐπὶ τῆς κλίνης του!...

— Ἔλειπες; εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, ἀφυπνίσας αὐτόν.

— Ναί, ἀλλ' ὀλίγας ὥρας μόνον.

— Ποῦ ἦσο;

— Μετέβην νὰ ἴδω τὴν γυναῖκά μου.

Ἡ σύζυγος τοῦ δεσμώτου κατῴκει εἰς λεύγης ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως.

— Ἀλλά, πῶς κατώρθωσας νὰ ἐξέλθῃς;

— Δι'ἁπλουστάτου τρόπου. Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν δεσμοφύλακα πῶς δι'ἑνὸς παλαιομαχαιρίου ἤνοιγε καὶ ἔκλειε τὸ κλεῖθρον, δυνάμενος οὕτω νὰ ἐξέρχηται κατ' ἀρέσκειαν, καὶ νὰ ἐπανέρχηται πρὸ τοῦ ὄρθρου, ὡς πράγματι εἶχε πράξει, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, ἐπανειλημμένως χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐννοήσῃ τι.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐξεπλάγη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι δύναταί τις νὰ ἦναι δεσμώτης καὶ ἀγαθὸς σύζυγος συγχρόνως. — Καὶ ὁ δεσμώτης, οὗτος ἦτο καταδεδικασμένος εἰς πολυετῆ εἱρκτήν, ὡς πυρπολήσας ἰδιοκτησίαν τινά.

ΤΟΥΓΡΑΣ.

Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ὅτε οἱ σουλτάνοι ἠγνόουν ἔτι τὴν γραφήν, οὐδὲν ἄλλο *χάττι σερὶφ* (ἰδιόχειρος ἐπιστολὴ τοῦ σουλτάνου) ὑπῆρχεν, ἢ ὁ τύπος τῆς χειρὸς τοῦ σουλτάνου βεβαμμένης ἐν τῷ μέλανι, ἐξ οὗ ὕστερον κομψῶς συνεπλέχθη ὁ νῦν *τουγρᾶς*, τουτέστι τὸ μονόγραμμα τοῦ σουλτάνου· μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτε οἱ σουλτάνοι δὲν ἐφρόντιζον νὰ γράφωσι καὶ νὰ κυβερνῶσι μόνοι των, αἱ ὅλως αὐτόγραφοι ἐπιστολαὶ τοῦ σουλτάνου εἰσὶν ἐπίσης σπάνιαι καὶ τὸ χάττι σερίφ, τουτέστιν ὁ εὐγενὴς στίχος, σύγκειται ἀληθῶς μόνον ἐκ στίχου ὀλίγων λέξεων, ἃς ὁ σουλτάνος ἰδιοχείρως γράφει ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς συνθήκης, τοῦ διπλώματος ἢ διατάγματος τοῦ ὑπουργοῦ. Ταῦτα δὲ τὰ ἔγγραφα ἢ τὰ προστάγματα ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἔργα τῆς γραφίδος τοῦ σουλτάνου, ὥσπερ ἔγγραφά τινα ἰδιόχειρα εὐρωπαίων μοναρχῶν, καίπερ γραφόμενα, οὐ συντάστονται ὑπ' αὐτῶν, Ἐν Τουρκίᾳ αἱ ἐξαιρέσεις εἰσὶν ἔτι σπανιώτεραι ἢ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ καὶ ἱστορικῶς τόσῳ πολυτιμώτεραι, εἰ εἰσὶν ἀληθῶς αὐτοκρατόρων ἢ δορυκτητόρων ἐξησκημένων συνήθως μᾶλλον περὶ τὸ ξίφος ἢ περὶ τὴν γραφίδα [1].

ΑΞΙΩΜΑΤΑ.

Πλήρονε ἐφ' ὅσον προβαίνει ἡ ἐπιχείρησίς σου. Τὰ μετρητὰ ποιοῦσι πολλοὺς φίλους.

Ἐὰν πρέπῃ νὰ πραχθῇ τι πρέπει νὰ πραχθῇ καλῶς.

Γίνου κάτοχος τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἀνέλαβες, οἱονδήποτε καὶ ἂν ἦναι τοῦτο.

Μὴ θεωρῇς τίποτε παρὰ πολὺ μικρὸν διὰ νὰ ἦναι ἄξιον τῆς προσοχῆς σου, καὶ οὐδὲν παραπολὺ μέγα διὰ τὴν προσπάθειάν σου.

Γίνωσκε ἐν παντὶ καιρῷ τὴν ἀκριβῆ κατάστασιν τῶν ὑποθέσεών σου. Τοῦτο δύνασαι νὰ πράττῃς μόνον διὰ τῆς τηρήσεως ἀκριβῶν λογαριασμῶν.

Ἔχε καλοὺς τρόπους καὶ πάντοτε μεταχειρίζου τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς πλουσίους εὐγενῶς.

Μὴ περιμένῃς νὰ ἔλθῃ ἡ ἐργασία πρὸς σέ· πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃς.

Ἐκ δύο μέσων πρὸς τοποθέτησιν χρημάτων ἔκλεξε τὸ ἀσφαλέστερον μᾶλλον ἢ τὸ ὑποσχόμενον μεγάλους τόκους.

Ὁ τόκος εἶναι σκώληξ ἔχων παραπολὺ μέγαν στόμαχον [2].

ΑΛΗΘΕΙΑΙ.

⁂ Τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ καλῶς, εἶναι τοῦ εὐφυοῦς πλεονέκτημα· τὸ λαλεῖν ὀλίγα καὶ καλῶς, χαρακτηριστικὸν τοῦ φρονίμου· τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ κακῶς, χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀδολέσχου· τὸ λαλεῖν ὀλίγα καὶ κακῶς, χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνοήτου. *(Larochefoucauld).*

⁂ Ὅστις βαδίζων ἵσταται ἑκάστοτε ἵνα ῥίπτῃ λίθους κατὰ πάντων τῶν ὄπισθεν αὐτοῦ ὑλακτούντων κυνῶν, οὐδέποτε φθάνει εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας αὐτοῦ. *(Τουρκ. παροιμία).*

⁂ Πᾶσα γυνὴ ὀφείλει νὰ ἦναι πάντοτε ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς ἁπλῆ σκιὰ καὶ ἠχώ. *(Σιν. Γνωμικ.).*

⁂ Ἡ εὐτυχία εἶναι κάλυξ, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ κενώνωμεν ἡσύχως καὶ βραδέως ἵνα μὴ ταράξωμεν τὴν ὑποστάθμην ἥτις ἐνυπάρχει ἐν τῷ πυθμένι.

ΠΑΡΕΡΓΑ.

Ὁ κύριος Ν* ἐπέπληττέ ποτε τὸν κύριον Π..., γνωστὸν ἐπὶ φιλαργυρίᾳ, διατί ὁσάκις ἐπιβαίνει

---

1 Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς ὀθωμ. αὐτοκρατ. Χάμμερ, μετφρ. Κ. Κροκιδᾶ.

2 Ἀθηναῖς.

τοῦ τροχιοδρόμου κάθηται πάντοτε ἐπὶ τῆς δευτέρας θέσεως.

— Καὶ ἠμπορῶ νὰ πράξω διαφορετικά; ἀπήντησεν ὁ κ. Π . . . μήπως ὑπάρχει καὶ τρίτη θέσις;

***

— Κύριε καθηγητά, ἔλεγε κυρία τις πρὸς ἐπιτήδειον ζωγράφον τοῦ Πολυτεχνείου, θέλετε ἄρά γε ἐπιτύχει ἐντελῶς τὸ ἐρυθροῦν χρῶμα τῶν παρειῶν μου;

— Πιστεύω, κυρία, ἀπήντησεν οὗτος, καθότι ἀπὸ τὸν ἴδιον ἔμπορον προμηθεύομαι καὶ ἐγὼ τὸ χρῶμα τοῦτο.

***

Φίλος τις τοῦ Δεάνου Σουίφτ συγγραφέως τῶν *ταξειδίων τοῦ Γόλλιβερ*, ἔπεμψε ἡμέραν τινὰ πρὸς αὐτὸν ἀξιολογώτατον ἰχθὺν ὡς δῶρον διά τινος ὑπηρέτου, ὅστις συχνάκις ἐκτελέσας τοιαύτας παραγγελίας, οὐδεμίαν παρὰ τοῦ φυλαργύρου συγγραφέως ἔλαβέ ποτε ἀμοιβὴν διὰ τὸν κόπον του.

Ἀνοίξας λοιπὸν τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του, καὶ θέτων ἀποτόμως τὸν ἰχθὺν ἐπὶ τραπέζης, κράζει βαναύσως.

«Ὁ Κύριός μου σᾶς στέλλει τοῦτον τὸν ἰχθύν.»

— Πλὴν τί τρόπος εἶναι αὐτός! ἀπαντᾷ ὁ Σουίφτ πειραχθεὶς ἕνεκα τῆς αὐθαδείας τοῦ ὑπηρέτου· οὕτω πως ἐκτελοῦσιν οἱ καλοὶ ὑπηρέται τὰς παραγγελίας τῶν κυρίων των; Ἔλα ἐγὼ νὰ σὲ διδάξω πῶς νὰ φέρεσαι ἄλλοτε. Κάθησε ἐδῶ εἰς τὴν ἕδραν καὶ δός μου τὸ ψάρι.

Ὁ ὑπηρέτης ἐκάθησε καὶ ὁ Σουίφτ λαβὼν εἰς χεῖρας τὸν ἰχθύν, προσῆλθεν ἐνώπιον τοῦ ὑπηρέτου, καὶ χαιρετίσας ταπεινῶς λέγει.

«Κύριε, ὁ κύριός μου σᾶς προσφέρει τοὺς εἰλικρινεῖς ἀσπασμούς του, καὶ σᾶς παρακαλεῖ, ἐὰν εὐαρεστῆσθε νὰ δεχθῆτε τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον.»

— Ἀ! χαίρω πολύ, ἀπεκρίθη μετὰ σοβαρότητος ὁ ὑπηρέτης. Πολὺ τὸν εὐχαριστῶ· διαβεβαιώσατέ τον ὅτι μὲ καθυπεχρέωσε· περιπλέον λάβε καὶ σὺ τοῦτο τὸ τάλληρον διὰ τὸν κόπον σου.

Ὁ Σουίφτ ἐγέλασεν ἀπὸ καρδίας, καὶ ἀντήμειψε τὸν εὐφυῆ ἐκεῖνον ὑπηρέτην, ὅστις τῷ ἐδίδαξε ἓν μάθημα γενναιότητος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ.

Μιὰ γρηὰ κακογρηὰ
λάχανα μαγείρευε
λάχανα μὲ τὸ τυρὶ
πράσσα μὲ τὸ βούτυρο.
Τ'ς ἦρθε μιὰ κακιὰ βουλὴ
γιὰ νὰ πάῃ νὰ παντρευτῇ·
«Φάτε σκύλοι λάχανα
πιέτε γάταις τὰ ζουμιά
'γὼ θὰ πᾷ'ω νὰ παντρευτῶ.»

'Σ τὸ δρόμο ν ὅπου πήγαινε
γέροντα ν ἀπάντησε·
—Γέρο στεφανώσου με!
—Γρηά μου ξεφορτώσου μου!
—Γέρο στεφανώσου με!!
—Γρηά μου ξεφορτώσου μου!!
Γέρος ἀπ' τὸ φόβο του
κὴ ἀπὸ τὴν τρομάρα του
μεσ' 'ς τὸ βάττο τρύπωσε
Κ' ἡ γρηὰ πηλάλησε
τὰ τσικούρια ἔμασε
καὶ τὸ λόγγο ν ἔκοψε
καὶ τὸ γέρο ν ἔβγαλε
—Γιὰ μὲ πέρνεις γέροντα
γιὰ σὲ πέρνει ὁ Διάτανος.

Καράβι βγαί-
- Βασιλική -
Καράβι βγαίνει ν ἀπ' τὴ Χιό
καράβι βγαίνει ν ἀπ' τὴ Χιό
μὲ τὰ λατίνια τὰ δυό.
Βγῆκε 'ς τὸν α -
- Βασιλική -
βγῆκε 'ς τὸν ἄμμο κ' ἔκατσε
. . . . . .
ἔκατσε καὶ λογάριασε
ἔκατσε καὶ -
- Βασιλική -
ἔκατσε καὶ λογάριασε
. . . . . .
πόσο περνάει τὸ φιλί·
Τῆς παντρεμέ -
- Βασιλική -
τῆς παντρεμένης τέσσερα
. . . . . .
τῆς χήρας δεκατέσσερα.
Τοῦ κοριτσοῦ -
- Βασιλική -
τοῦ κοριτσοῦ τ' ἀνύπαντρου
. . . . . .
πέντε φλωριὰ Βενέτικα.
Μὴ σᾶς γελά -
- Βασιλική -
μὴ σᾶς γελάσουν τὰ φλωριὰ
. . . . . .
καὶ σᾶς φιλήσουν τὰ παιδιά.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Ἐν τῷ «Βελγικῷ Ἀθηναίῳ» ἐδημοσιεύθη πραγματεία τις τοῦ Ἀδόλφου Σελενὲρ περὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν. Ὁ εἰδήμων συγγραφεύς, ἐπαινῶν ἐν γένει τὰ ἀθηναϊκὰ κτίρια, ἐξαίρει τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν. Ἀλλὰ μετ' ἀ-

ληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ ὁμιλεῖ ἰδίως περὶ τῆς Ἀκαδημίας. «Τὸ ὅλον οἰκοδόμημα, λέγει, εἶναι γνησιωτάτου ἰωνικοῦ ρυθμοῦ. Ἀγνοεῖ τις τί μᾶλλον νὰ θαυμάσῃ ἐν τῷ ἀριστουργήματι τούτῳ, τὴν ἁπλῆν καὶ χαρίεσσαν ἐκ τῆς πολυχρωμίας ἐντύπωσιν, ἢ τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν ἀναλογίαν. Ὁ ἀρχιτέκτων εἰσέδυσεν εἰς τὸ ἀληθὲς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης πνεῦμα. Τὰ πάντα ἐν τῷ ἔργῳ εἶναι ἁπλᾶ συγχρόνως καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἀνάλογα καὶ ἐναρμόνια. Ὑπερτεροῦσα τῶν ἐν Γερμανίᾳ κλασικῶν μνημείων, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἄλλως ἀξιοσημειώτων ἔργων, τῶν ἀνεγερθέντων ὑπὸ τοῦ Κλέντσε καὶ τοῦ Σβαντάλερ ἐν Κελχάϊμ καὶ ἐν Ῥατισβόνῃ εἰς τὰ κλέη τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους, ἀδιστάκτως ἀποφαίνομαι ὅτι ἡ Ἀκαδημία τοῦ Χάνσεν εἶναι τὸ θαυμασιώτερον ἀρχιτεκτονικὸν ἔργον τῆς νεωτέρας Εὐρώπης. Εὔχομαι ὅπως οἱ βραβευόμενοι ἡμῶν ἀρχιτέκτονες, ἀφοῦ παρατηρήσωσι τὰ νεώτερα κτίρια τῆς Βιέννης καὶ τὰ ἀρχαῖα κτίρια τῆς Ῥώμης, ἔλθωσιν εἰς Ἀθήνας, ὅπως ἐκμάθωσι τὰς ἀληθεῖς ἀρχὰς τῆς ἑλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ἴδωσι τίνι τρόπῳ δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αὗται ἐλλόγως εἰς νεωτέρας οἰκοδομάς.»

***

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῶν Παρισίων οὐ μικρὸν ἐξεπλάγησαν πρό τινων ἡμερῶν διακρίναντες μεταξὺ τοῦ πλήθους, ὅπερ συνωθεῖτο περιμένον νὰ λάβῃ τὰς ὁμολογίας τοῦ νέου δημοτικοῦ δανείου τῶν Παρισίων, τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας Γρεβύ. Ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Τραπέζης Λεβὲκ, μαθὼν τοῦτο, ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα τῆς Γαλλίας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ νὰ λάβῃ αὐτόσε τὰς ἀναλογούσας αὐτῷ ὁμολογίας καὶ τὸ περίσσευμα τῆς προκαταβολῆς. Ἀλλ' ὁ Γρεβὺ ἀπεποιήθη τὴν προτίμησιν εἰπὼν ὅτι εἰς τὸ δάνειον ὑπέγραψεν οὐχὶ ὡς πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἀλλ' ὡς πολίτης καὶ ὅτι ἑπομένως ὤφειλε νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἃς οἱ λοιποὶ πολῖται διατυπώσεις. Πράγματι ὁ Γρεβὺ παρέμεινεν ἄχρις οὗ ἦλθεν ἡ σειρά του. Ἐν γένει ὁ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐπιτηδεύει δημοκρατικὴν ἁπλότητα τρόπων. Ἐνῷ ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του πάντα τὰ ἀνάκτορα τῆς Γαλλίας, τὰς θερινὰς διακοπὰς διέρχεται ἐν τῷ ἁπλουστάτῳ πατρικῷ αὐτοῦ κτήματι, κειμένῳ ἐν τῷ νομῷ τοῦ Ἰούρα· μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ἔστερξε νὰ ταχθῇ ἐκεῖ πλησίον φρουρὰ ἐκ 12 χωροφυλάκων πρὸς ἀτομικὴν αὐτοῦ ἀσφάλειαν.

***

Οἱ ἀδάμαντες τοῦ γαλλικοῦ στέμματος πολλὰς ὑποστάντες περιπετείας μετὰ τὴν ἔξωσιν τῆς αὐτοκρατορίας κατετέθησαν πάλιν πρό τινων ἐτῶν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον. Ἡ ἐμπορικὴ αὐτῶν ἀξία ἀνέρχεται εἰς 20 ἑκατομμύρια φράγκων. Τὸ τιμαλφέστατον ἀντικείμενον ἐκ 5,206 ἀδαμάντων, 146 σμαράγδων, 59 σαπφείρων ὑπολογίζεται ὅτι ἔχει ἀξίαν 14 ἑκατομμυρίων φράγκων. Μεγίστην ἀξίαν ἔχουσι καὶ δύο ἀδαμαντοκόλλητα ξίφη, ὁ ἀστὴρ τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ εἷς ἀδαμάντινος στολισμὸς τῆς Μαρίας Ἀντοανέτας. Εἰς τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δύο περιφημότατοι, οἱ καλούμενοι *ἀντιβασιλεῖς* καὶ *Σαγού*.

***

Κατὰ στατιστικάς, ἃς ἀρτίως ἐδημοσίευσεν ἡ κυβέρνησις τῆς Ἰνδικῆς, κατὰ τὸ 1877 συνέβησαν 19,695 θάνατοι, οὓς ἐπήνεγκον ἄγρια θηρία· ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων κατὰ τὸ 1875 ἀνήρχετο εἰς 21,391 καὶ κατὰ τὸ 1876 εἰς 19,273· ἐφονεύθησαν δὲ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ 1875 48,234, κατὰ τὸ 1876 54,830 καὶ κατὰ τὸ 1877 53,197· ὑπολογίζεται δὲ ὅτι 10,301 λιρ. στερλ. ἤτοι 257,525 φράγκα ἐδαπανήθησαν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐξολοθρεύσεως 22,251 ἀγρίων θηρίων καὶ 127,295 ὄφεων.

***

Ὁ μέγιστος τῶν ἐν τῇ ὑφηλίῳ ναῶν εἶναι ὁ τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐν Ῥώμῃ χωρῶν 54,000 ἀνθρώπων· ὁ ἐν Μεδιολάνῳ 37,000· ὁ τοῦ ἁγίου Παύλου ἐν Λονδίνῳ καὶ ὁ τοῦ ἁγίου Πετρονίου ἐν Βολωνίᾳ 25,000· ὁ τῆς ἁγίας Σοφίας ἐν Κωνσταντινουπόλει 23,000· ὁ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Λατερανῷ τῆς Ῥώμης 22,000· ὁ τῆς Notre Dame ἐν Παρισίοις 21,000· ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ 17,000· ὁ ἐν Πίσᾳ καὶ ὁ τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἐν Βιέννῃ 12,000· ὁ τοῦ ἁγίου Δομινίκου ἐν Βονωνίᾳ 11,400· ὁ τῆς Θεοτόκου ἐν Μονάχῳ 11,000 καὶ ὁ τοῦ ἁγίου Μάρκου ἐν Βενετίᾳ 7,000.

***

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς *Εἰκονογραφημένης τοῦ Λονδίνου ἐφημερίδος* κ. Inhram εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν πρώην αὐτοκράτειραν Εὐγενείαν νὰ τῇ ἀποστείλῃ τὸ σχέδιον τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐφονεύθη ὁ υἱός αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι καὶ βουλευτὴς ἦλθεν εἰς τὴν Βουλὴν ἔχων ὑπὸ μάλης τὰ δοκίμια τῆς ἐφημερίδος του, ἧς τὰς εἰκόνας ἰδόντες οἱ συνάδελφοί του συνεχάρησαν αὐτῷ. Ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι δὲν εἶχεν ἔτι ἀναγνώσει καὶ τὸ κείμενον. Εὐνόητος δ' εἶναι ἡ ἔκπληξις αὐτοῦ ὅτε τῷ παρετήρησέ τις ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ ἐπεξηγῶν τὰς εἰκόνας εἶχεν γράψει ὑβριστικώτατον ἄρθρον κατὰ τῆς ναποληοντίου δυναστείας. Τί ποιητέον; Ἦτο πλέον ἀργὰ καὶ τὸ φύλλον ἐξετυποῦτο ἤδη, ὡς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀτυχίας, εἶχον ἀποσταλῆ δοκίμια καὶ εἰς Χισελχούρστ πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν. Ὁ κ. Inhram ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας κατώρθωσε νὰ προφθάσῃ τὰ εἰς Χισελχούρστ κομι-

ζόμενα φύλλα καὶ νὰ παραγγείλῃ τὴν διακοπὴν τῆς τυπώσεως, καταστραφέντων 140,000 φυλλαδίων τῆς πολυσελίδου ταύτης Εἰκονογραφημένης ἐφημερίδος. Τὸ μεσονύκτιον ὁ κ. Inhram συνέταξεν αὐτὸς τὸ κείμενον τῆς ἐφημερίδος του, τὴν 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον παρεδόθη ἡ ὕλη εἰς τοὺς στοιχειοθέτας οἵτινες εἰργάσθησαν μέχρι τῆς πρωΐας. Ἀνηγγέλθη δὲ διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἕνεκα αἰφνιδίας βλάβης τοῦ μηχανικοῦ πιεστηρίου ἡ ἔκδοσις τῆς *Εἰκονογραφημένης τοῦ Λονδίνου ἐφημερίδος* θὰ ὑστερήσῃ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

*
* *

Ἐν τοῖς περιχώροις τῶν Παρισίων πλούσιός τις ἰδιοκτήτης συνέστησε γηροκομεῖον τῶν ζῴων. Τινὰ τῶν ζῴων τῶν εὑρισκομένων ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ἔρθασαν κατ' αὐτὸν εἰς ἔκτακτον γῆρας· οὕτω π. χ. κατέχει δάμαλιν ἡλικίαν 30 ἐτῶν, ἡμίονον 72 ἐτῶν, χοῖρον ἐτῶν 25, αἶγα 18 ἐτῶν, μελεαγρίδας 12 ἐτῶν. Ὑπάρχει ἐν τῷ ζωοτροφείῳ τούτῳ χὴν ἡλικίας 37 ἐτῶν, ἡ γαστὴρ οὗ ἐφάπτεται τοῦ ἐδάφους καὶ οἱ πόδες εἶναι παραμεμορφωμένοι. Ἔν τινι κλωβῷ ὑπάρχει ἀκανθυλλὶς 28 ἐτῶν ἡλικίας καὶ στρουθὸς 31 ἐτῶν. Ὁ ἐν λόγῳ ἰδιοκτήτης προσφέρεται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἡλικίας τῶν ζῴων αὐτοῦ δι' ἐγγράφων καὶ πιστοποιητικῶν. Φαίνεται ὅτι τὰ κατοικίδια ζῶα, ὅταν δὲ ἐξαντλῶνται ὑπὸ τῶν κόπων καὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ γάλακτος, δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς ἡλικίαν πολὺ ἀνωτέραν ἐκείνης εἰς ἣν συνήθως φθάνουσι. Παράδειγμα τούτου πρόκεινται πολλὰ ζῶα διατηρούμενα ἐν ἐξαιρετικαῖς περιστάσεσιν, ἕνεκα ἀναμνήσεως ἢ ἰδιαιτέρας ἀγάπης καὶ μὴ ὑποβαλλόμενα εἰς τοὺς συνήθεις κόπους καὶ ἐργασίας.

*
* *

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου ἀνέρχεται εἰς 4 περίπου ἑκατομμύρια κατοίκων. Μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τούτου τῶν προσώπων, τῶν ὁποίων μέγας ἀριθμὸς ἦλθεν ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ κόσμου, ὑπολογίζονται πλείονες καθολικοὶ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας ἢ ἐν τῇ Ῥώμῃ αὐτῇ, πλείονες ἰσραηλῖται ἢ ἐν Παλαιστίνῃ, πλείονες ἰρλανδοὶ ἢ ἐν Δουβλίνῳ, πλείονες κάτοικοι τῆς Οὐαλλίας ἢ ἐν τῷ Κάρδιφ αὐτῷ. Αἱ δενδρόφυτοι πλατεῖαι τοῦ Λονδίνου κατέχουσιν ἔκτασιν γαιῶν 700 τετραγωνικῶν ἀγγλικῶν μιλλίων, αἱ δὲ ὁδοὶ 7600 λογιζομένου τοῦ ἀγγλικοῦ μιλίου πρὸς 1600 μέτρα. Ἐν ταῖς ὁδοῖς ταύταις συμβαίνουσι καθ' ἑκάστην ἑπτὰ τυχαῖοι θανάτοι. Ἐκ τῶν βιβλίων τῆς ἀστυνομίας καταφαίνεται ὅτι ἐτησίως καταμηνύονται 117,000 ἄτομα δι' ἐγκλήματα· εἰς δὲ τὰς διαφόρους ἀστυνομικὰς ἀρχὰς προσάγονται 38,000 μέθυσοι. Εἰς κάθε πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας λαμβάνει χώραν μιὰ γέννησις καὶ εἰς κάθε ὀκτὼ λεπτὰ εἰς θάνατος, ὥστε ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου αὐξάνει ἐτησίως κατὰ 40 χιλ. ψυχάς.

*
* *

Ἤρξατο τέλος ἡ πρακτικὴ χρησιμοποίησις τοῦ τηλεφώνου. Ἑταιρία ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφευρετοῦ Ἐδισσῶνος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ εἰσαγάγῃ ἐν Παρισίοις τὴν διὰ τηλεφώνων συγκοινωνίαν. Ἀπὸ τοῦδε ἀντὶ μικροῦ μηνιαίου τέλους θὰ δύναταί τις νὰ συνδιαλέγηται ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς πόλεως εἰς τὸ ἕτερον. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Φιγαρώ», ἤνωσεν ἤδη τὰ ἀνὰ τὴν πόλιν διάφορα γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος διὰ τηλεφώνων· προσεχῶς δὲ θὰ ἑνωθῶσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ διάφορα ἀστυνομικὰ τμήματα.

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πρωτευούσῃ ἡνώθησαν ἤδη διὰ τηλεφώνων τὰ γραφεῖα τῆς Ὀθωμανικῆς τραπέζης.

*
* *

Ἐκ γερμανικοῦ τινος συγγράμματος ἐρανιζόμεθα τὰς ἑξῆς πληροφορίας περὶ τῶν ἀδαμαντοφόρων πεδιάδων, αἵτινες ἀνεκαλύφθησαν πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν ἐν ταῖς κατὰ τὴν νοτίαν Ἀφρικὴν ἀποικίαις τῶν Ἄγγλων. Ἐν ἔτει 1867 ὁ Ἰωάννης Ὀρέϊλλυ, κυνηγὸς στρουθοκαμήλων, εὑρισκόμενος παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῆς Ὀρανίας, εἶδε παιδία παίζοντα μετὰ στιλπνοῦ τινος λιθαρίου· δείξας δὲ τὸ λιθάριον εἴς τινα ὀρυκτολόγον ἔμαθε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἦν ἀδάμας. Τὸ τυχαῖον ἐκεῖνο εὕρημα ἐπωλήθη ἀντὶ 500 λιρῶν στερλινῶν. Ἐπανελθὼν εἰς Ὀρανίαν, ὁ Ὀρέϊλλυς εὗρεν ἕτερον ἀδάμαντα, ὃν ἐπώλησεν ἀντὶ 200 λιρῶν. Ἔκτοτε ἡ θήρα τῶν ἀδαμάντων κατέστη ἐπιδημικὴ καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων εὑρέθησαν δέκα πολυτιμότατοι λίθοι. Κάφρος τις, ὀνόματι Σβαρτσβοῦ, εὗρε τὸν μέγιστον ἀδάμαντα, ὃν ἐπώλησεν εἰς τὸν κτηματίαν Ῥικὶκ ἀντὶ 500 προβάτων, 20 ἵππων καὶ τινων ἐμπορευμάτων· ἀλλ' ὁ ἀγοραστὴς ἐκέρδησε πεντηκονταπλάσια, διότι μετεπώλησε τὸν ἀδάμαντα εἰς τὸν κειμηλιοπώλην τῆς ἀνάσσης ἀντὶ 300,000 φράγκων περίπου, ἐκεῖνος δὲ πάλιν εἰς τὴν λέδην Δούδλεϋ ἀντὶ 750 χιλιάδων. Μετὰ τρεῖς μῆνας ὑπῆρχον ἐν Ὀρανίᾳ πεντακισχίλιοι λευκοὶ καὶ μαῦροι ζητοῦντες ἀδάμαντας. Ἐν τῇ πρώτῃ μέθῃ ἐπανελήφθησαν οἷαι ἐν Καλιφορνίᾳ καὶ Αὐστραλίᾳ σκηναὶ μετὰ τὴν εὕρεσιν τῶν μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ. Ἄλλοι ἔφιπποι, ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι ἐπὶ ἁμαξῶν συρομένων ὑπὸ βοῶν, πάντες ἔσπευδον πρὸς τὰς ἀδαμαντοφόρους πεδιάδας οἱ δὲ στρατιῶται, ναῦται καὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐλιποτάκτουν στιφηδόν. Πολλοὶ ἀπόστασιν 326 ὡρῶν, διὰ χώρας ἐρήμου καὶ ἀνύδρου καὶ ὑπὸ καυστικὸν ἥλιον, διήνυσαν πεζοὶ ἐντὸς 20—30 ἡμερῶν. Οἱ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπαντώμενοι σκελετοὶ τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ θανόντων οὐδένα ἀπέτρεπον. Ἐν διαστήματι ἑνὸς ἔτους ἀνιδρύθη ἐν Πνιέλ ἀληθὴς αὐτοσχέδιος πόλις ἐκ σκηνῶν, ξηλίνων παραπηγμάτων καὶ σιδηρῶν οἰκίσκων. Αἱ περὶξ ἀδαμαντοφόροι πεδιάδες διηρέθησαν εἰς μικρὰ τετράγωνα, καλούμενα Κλαίμς· 15 ἐξ αὐτῶν, τὰ μᾶλλον προσοδοφόρα, τιμῶνται 50—60 χιλιάδων φρ. τὰ δὲ εὐθηνότερα 2—4 χιλιάδων. Εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται ν' ἀγοράσῃ πλείονα τῶν δύο Κλαίμς. Ἡ ἐργασία εἶναι εἰς ἄκρον κοπιώδης. Ἀπὸ πρωΐας ἄχρι νυκτὸς οἱ μεταλλευταὶ παλαίοντες κατὰ ποικίλων κακουχιῶν καὶ στερήσεων σκάπτουσι τὴν ξηρὰν καὶ λιθώδη γῆν, ἧς ἐν μέσῳ εὑρίσκονται τεθαμμένοι ἀδάμαντες πολλοὶ δὲ μόλις πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἀλλ' ὅσοι εὕρωσι γόνιμον ἔδαφος πλουτοῦσι ταχέως. Ἀναφέρεται Ἄγγλος τις, ὅστις ἐν διαστήματι τριῶν ἑβδομάδων ἐκέρδησε 250 000 φράγκα. Γάλλος δέ τις εὗρε τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του ἀδάμαντα τοσοῦτον ὑπερμεγέθη (ἐζύγιζε 288 $^1/_2$ κεράτια) ὥστε ἐκ τῆς χαρᾶς ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος καὶ ἐπὶ ἡμέρας ὅλας δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ· ὅπως ἡ ἐργασία ἀποβῇ προσοδοφόρος ἀπαιτοῦνται συνήθως τέλεια ἐργαλεῖα, διότι πολλὰ Κλαίμ τοὺς θησαυροὺς των κρύπτουσιν εἰς βάθος 50—60 ποδῶν. Ἐπ' ἐσχάτων εἰς μέγαν κίνδυνον ἐμβάλλει τοὺς μεταλλευτὰς ἡ ὀργάνωσις πολυαρίθμων κλεπτικῶν ἑταιριῶν. Ὑπολογίζεται ὅτι ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα κλέπτονται ἀδάμαντες ἀξίας 250 000 φράγκων.

*
* *

Ἐν τῇ Σινικῇ Αὐτοκρατορείᾳ, λέγεται, ὅτι ἕκαστος ἰατρὸς εἶναι ὑποχρεωμένος διαρκούσης τῆς νυκτὸς νὰ ἀναρτᾷ ἔξωθεν τῆς οἰκίας του πρὸς ὁδηγίαν τῶν δυναμένων νὰ λάβωσιν ἀνάγκην τῆς ἰατρικῆς αὐτοῦ συνδρομῆς, τόσους φανοὺς ἀνημμένους ὅσους ἀσθενεῖς ἔστειλεν εἰς τὸν ᾅδην κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ἐπὶ τῆς συνηθείας ταύτης φέρεται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον.

Εὐρωπαῖός τις ἐν Πεκίνῳ ἐζήτει διὰ νυκτὸς ἀνὰ τὴν πόλιν ἰατρὸν διὰ τὸν αἰφνιδίως ἀσθενήσαντα ὑπηρέτην του. Ἐπὶ μίαν ὥραν διέτρεχε τὰς ὁδοὺς ζητῶν νὰ εὕρῃ τὸν μικρότερον ἀριθμὸν τῶν ἀνηρτημένων φανῶν ἄνωθεν τῶν θυρῶν τῶν ἰατρῶν. Τέλος διακρίνει τρεῖς καὶ μόνον φανοὺς ἄνωθεν θύρας ταλαντευομένους ὑπὸ τῆς ἑσπερινῆς αὔρας, καὶ ἐνώπιον αὐτῆς σταματήσας·

— Τέκνον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀνέκραξε μὴ εὑρίσκων ἄλλην προσῳδίαν ἔχουσαν ἀνατολικώτερον χρωματισμόν, σὺ πρέπει ἐξάπαντος νὰ εἶσαι ὁ καλλίτερος τῶν ἰατρῶν εἰς τὴν ἀπέραντον ταύτην πόλιν.

— Πρὸς τί ἡ ἐρώτησις αὕτη, ξένε;

— Διότι κρέμανται εἰς τὴν θύραν σου τρεῖς φανοὶ μόνον, ἐνῷ εἰς τὰς θύρας τῶν συναδέλφων σου οἱ φανοὶ ἀριθμοῦνται κατὰ δωδεκάδας.

— Εἶναι ἀληθές, ἀπήντησεν φλεγματικῶς ὁ κινέζος ἰατρός, διότι ἀπὸ σήμερον τὴν πρωΐαν ἤρχισα ἐξασκῶν τὴν ἰατρικήν.

*
* *

Πρὸς ἀποσόβησιν τῶν κινδύνων, οὓς πολλάκις κινδυνεύουσιν οἱ ὀχούμενοι ἐφ' ἁμαξῶν ἢ ἵππων ἀφηνιαζόντων, ὁ ἐν Βερολίνῳ ἱπποδαμαστὴς Βροζόβσκης ἐπενόησε δύο ἁπλουστάτας μηχανὰς ἢ μᾶλλον ἀσφαλιστικοὺς ἱμάντας, δι' ὧν ἀμέσως ἀνακόπτει τὴν περαιτέρω πορείαν τῶν ζῴων. Διὰ τοῦ μὲν κωλύεται ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἵππου, διὰ τοῦ δὲ ἡ ὅρασις αὐτοῦ. Ὅταν ὁ ἀναβατὴς ἢ ἁρματηλάτης νοήσῃ τὸν κίνδυνον, ἀρκεῖ νὰ ἑλκύσῃ ὀλίγον τὸν περὶ τὸ μέτωπον ἢ τὸν τράχηλον τῶν ἵππων ἱμάντα καὶ ὁ κίνδυνος ἐκλείπει.

*
* *

Νέα ἀπόδειξις τοῦ μεγαλείου τῶν Παρισίων. Ἐπ' ἐσχάτων τὰ Μεγάλα Ἐργαστήρια τοῦ Λούβρου ἀνακαινισθέντα ἠνεῴχθησαν εἰς τὸ δημόσιον. Αἱ νέαι αἴθουσαι ἔχουσιν ἔκτασιν ἑνὸς χιλιομέτρου. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπεσκέφθησαν τὸ τεράστιον κατάστημα 61,921 θαμῶνες ἀγοράσαντες ἐν συνόλῳ ἐμπορεύματα ἀξίας 1, 135,382 φράγκων, 400 χιλιάδες φράγκα εἰσεπράχθησαν ἐκ τῆς πωλήσεως μεταξωτῶν, 35,000 ἐκ τῆς πωλήσεως τεχνητῶν ἀνθέων, 7,000 ἐκ τῆς πωλήσεως ἀλεξιβροχίων καὶ 25,000 ἐκ τῆς πωλήσεως περιλαιμίων. Τὴν πρωΐαν ἐλήφθησαν 4,829 γράμματα. Ὡς παραρτήματα τῶν ἐργαστηρίων ὑπάρχουσι σταῦλοι μεθ' 100 ἵππων καὶ 30 ἁμαξῶν, δι' ὧν μεταφέρονται τὰ ἐμπορεύματα εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀγοραστῶν.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Πᾶς ἄνθρωπος, οἱασδήποτε ἡλικίας καὶ φύλου, νιπτόμενος δι' ἀρθόνου ὕδατος ὀρείλει ν' ἀποσπογγίζῃ ἐπακριβῶς τὰ ἐπιβραχέντα μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ, τοῦ κοινοῦ προσωπίου ἐντελέστατα ἐκπληροῦντος τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην.

Πολλαὶ τῶν κυριῶν ὅμως δοξάζουσιν,—οὐδαμῶς δ' ἐξαιροῦμεν τῆς δόξης ταύτης καὶ πάντας τοὺς ἐπὶ θηλυπρεπείᾳ, ἀνοήτῳ δὲ καὶ γελοίῳ ζηλοτυπίᾳ διακρινομένους ἄνδρας—δοξάζουσι λοιπὸν ὅτι τὸ δέρμα κάλλιον ἀποσπογγίζεται ἐπιπασσόμενον ἢ ἐπαλευρούμενον διὰ κόνεως τινὸς εὐώδους, τῆς μετὰ στόμαρου μάλιστα καὶ πατάγου διαφημιζομένης.

Ἐξαιτούμενοι τὴν συγγνώμην τοῦ φιλαρέσκου καὶ ὡραίου φύλου, — οὐχὶ βεβαίως καὶ τοῦ σμήνους τῶν *αὐτογελοιογραφουμένων* νεανιῶν, τῶν κενῇ τῇ κεφαλῇ καὶ τυφλοῖς ὄμμασι κυλιομένων ἐντὸς τῆς ἀηδοῦς καὶ δυσώδους ἰλύος τῆς νεωτέρας ταύτης τοῦ γελοίου καλλωπισμοῦ Θεᾶς —

ἐξαιτούμενοι, λέγω, τὴν συγγνώμην τῶν φιλαρέσκων μόνον κυριῶν, τολμῶμεν βαθυσεβάστως νὰ διακηρύξωμεν ὅτι οὐδόλως συμμετέχομεν τοῦ μεγάλου αὐτῶν ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εὐωδιάζοντα ταῦτα κονιάματα. Εἴτε ἐκ πιριτοστυπτηριούχου μαγνησίας (talc), ἢ ὀξειδίου τοῦ ψευδαργύρου, ἢ ἀμύλουἢ ἀλαβάστρου (ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου) ἢ κρητῖδος ἢ ἀσβέστου ἢ γύψου ἢ ἄλλου τινος οἱουδήποτε φαρμακευτικοῦ προϊόντος συνίστανται ταῦτα, εἶναι ὅλως διόλου ἀνωφελῆ, αὐτόχρημα δὲ κινδυνώδη καὶ βλαβερά.

Ἁπλοῦν καθαρὸν ὕδωρ, σάπων καθαρὸς καὶ ἐν ἀνάγκῃ ὀλίγαι σταγόνες γνησίου ὕδατος τῆς Κολωνίας πληροῦσι τὴν μόνην συνταγήν, ἣν ἡ ὑγιεινὴ παραγγέλλει διὰ τὴν καθημερινὴν τοῦ σώματος πλῦσιν. Τὴν χρῆσιν τῶν κόνεων ἐπιτρέπει μόνον ἐπὶ ἀποπτώσεως τῆς ἐπιδερμίδος, ῥαγάδων ἢ παρατρίμματος ἐκ πολλοῦ δρόμου, ὑπερμέτρου παχύτητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας παραγομένην.

Ὅταν ἀνάγκη πραγματικὴ ἀποξηραντικῆς κόνεως ἐπιστῇ, μὴ τρέχωμεν εἰς τοὺς μυροπώλας, ἀλλ' ἅπαντες τροφοί, εὔσαρκοι ἢ πολύσαρκοι καὶ μεγάλοι ὁδοιπόροι μεταβῆτε εἰς τὰ φαρμακεῖα ἀναζητοῦντες τὴν πράγματι ἐξ ὁρύζης κατασκευασθεῖσαν κόνιν ἢ τὴν ἀποξηραντικὴν ἐκείνην κόνιν, τὴν φυσικῶς παρασκευαζομένην ὑπὸ κρυπτογάμου τινὸς φυτοῦ, καλουμένου λυκοποδίου. [Le Globe].

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Δοκιμασία τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀντικειμένων

Ἄπειρα ἀντικείμενα τῆς πολυτελείας ὡς περιδέραια, δακτύλια, ψέλλια καὶ ἄλλα κοσμήματα, δίσκοι, κοχλιάρια καὶ λοιπὰ οἰκιακὰ σκεύη πωλοῦνται ἔν τε τοῖς ἐνταῦθα καὶ Εὐρώπῃ καταστήμασιν ὡς χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἐνῷ ταῦτα κατασκευάζονται ἐκ μιγμάτων ἄλλων μετάλλων τὴν ὄψιν μόνον τοῦ χρυσοῦ ἢ τοῦ ἀργύρου φερόντων, ὡς χαλκοῦ, ψευδαργύρου, κασσιτέρου κτλ.

Ἄνευ λοιπὸν προχείρου χημικῆς δοκιμασίας ἕκαστος δύναται νὰ ἀπατηθῇ, ὅπως καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἠπατήθην ἀγοράσας κόσμημά τι ἐκ χαλκούχου τινος μίγματος ἀντὶ χρυσοῦ. Ὑπάρχει λοιπὸν τὸ ἀκόλουθον χρυσοδοκιμαστικὸν μέσον. Διαλύομεν καθαρὸν μεταλλικὸν χαλκὸν εἰς τὸ καλούμενον βασιλικὸν ὕδωρ ἢ καλλίτερον τὴν πρασίνην σκωρίαν αὐτοῦ (ὀξείδιον τοῦ χαλκοῦ) εἰς τὸ ὑδροχλωρικὸν ὀξὺ δηλ. σπίρτον τοῦ ἅλατος, καὶ θέλομεν ἔχει διάλυσιν τινὰ χλωριούχου χαλκοῦ. Ἐν περιπτώσει λοιπὸν δοκιμασίας ἐπάλειψον τὸ χρυσοῦν ἀντικείμενον διὰ τῆς ἄνω διαλύσεως, ὁπότε ἐὰν μὲν ἦναι ἐκ ψευδοῦς χρυσοῦ θέλει χρωματισθῆ μέλαν, ἐὰν δὲ ἦναι ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ δὲν θὰ παραχθῇ καμμία μεταβολή. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν περιπτώσει ἀγόραζε τὸ χρυσοῦν ἢ ἐπίχρυσον ἀντικείμενον.

Νῦν ἐὰν θέλῃς νὰ μάθῃς ἐὰν τὰ νομιζόμενα ἀργυρᾶ σκεύη τῆς πολυτελείας ἢ τῆς ἀνάγκης ὡς δίσκοις, μαχαίρια κτλ. εἶναι ἐξ ἀργύρου ἢ ἄλλου τινὸς ἀργυροειδοῦς μίγματος ὡς χαλκοῦ μετὰ νικελίου, ἀρσενικοῦ κτλ. ἐπάλειψον αὐτὰ διὰ διαλύσεως συνισταμένης ἐξ ἴσων μερῶν χρωμικοῦ κάλεως καὶ Νιτρικοῦ ὀξέως. Διὰ τῆς ἐπαλείψεως λοιπὸν ἢ καὶ διὰ τῆς ἁπλῆς ὀλίγων σταγόνων ἐπιστάξεως, ἐὰν μὲν ταῦτα ἐκ ψευδοῦς ἀργύρου συνίστανται, θέλουσι χρωματισθῆ πορφυρᾶ, ἐὰν δὲ δὲν ἦναι ψευδῆ οὐδεμία ἀλλοίωσις θέλει παρουσιασθῆ.

Τὰ ἄνω ἐκτιθέμενα εἶναι μεγίστης σπουδαιότητος καὶ ὠφελείας διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τοιούτων χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν ἀντικειμένων.

Πεπυκνωμένος ζωμὸς λεμονίων.

Γνωστὸν ὅτι κατά τινας θερινοὺς μῆνας ἀκριβαίνουσι τὰ λεμόνια καὶ πολλάκις μάλιστα καὶ ἔλλειψις τούτων ἐπέρχεται. Πρὸς πρόληψιν τοῦ τοιούτου δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν πεπυκνωμένον ζωμὸν τῶν λεμονίων ὅοτις πωλεῖται ἐν Γερμανίᾳ καὶ τόποις ἔνθα σπανίζουσι τὰ λεμόνια. Κατασκευάζεται δὲ ὡς ἑξῆς. Ἐκθλίβομεν διυλίζοντες διὰ διυλιστῆρος ἢ τουλπανίου τὸν ὀπὸν πολλῶν λεμονίων ἐντὸς χύτρας καὶ θέτομεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πυρός· καθαρίζομεν κατ' ἀρχὰς διὰ προσθήκης λευκώματος ὠοῦ (ὅπως γίνεται εἰς τὴν σάκχαριν ὅταν πρόκηται νὰ καταστῇ γλυκό), καὶ ἐξακολουθοῦμεν ἔπειτα βράζοντες ἕως οὗ ὁ ζωμὸς λάβῃ πυκνωτέραν κατάστασιν. Μετὰ ταῦτα τίθεμεν τὸν οὕτω πυκνωθέντα ὀπὸν εἰς φιάλας μικρὰς καλῶς ἐπιστομισμένας προσθέτοντες μάλιστα εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν καὶ ποσότητα ἀμυγδαλελαίου, ὁπότε δύναται νὰ διατηρῆται ἀναλλοίωτος ἐπὶ ὁλοκλήρους μῆνας. Ἐν μικρὸν κοχλιάριον τοιούτου πεπυκνωμένου ζωμοῦ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ὀπὸν 3—3—4 λεμονίων.

Ἐν ἐλλείψει ὅμως λεμονίων πρὸς παραγωγὴν πεπυκνωμένου ζωμοῦ, δυνάμεθα νὰ ἀπομιμηθῶμεν αὐτὸν ὡς ἑξῆς. Διαλύομεν ἓν μέρος κιτρικοῦ ὀξέως εἰς 4 μέρη κοινοῦ θερμοῦ ὕδατος καὶ προσθέτομεν ὀλίγας σταγόνας αἰθερίου ἐλαίου τῶν λεμονίων. Ὀλίγαι σταγόνες ἐξ αὐτοῦ ἀντικαθιστῶσιν ἓν λεμόνιον.

Τὸν τοιοῦτον τεχνητὸν λεμονόζωμον μεταχειρίζονται εἰς ἅπαντα τὰ ξενοδοχεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, ἀντὶ τῶν ἀκριβῶς πωλουμένων λεμονίων, πρὸς κατασκευὴν λεμονάδων, παγωτῶν κτλ.

Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Διευθυντὴς ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ.